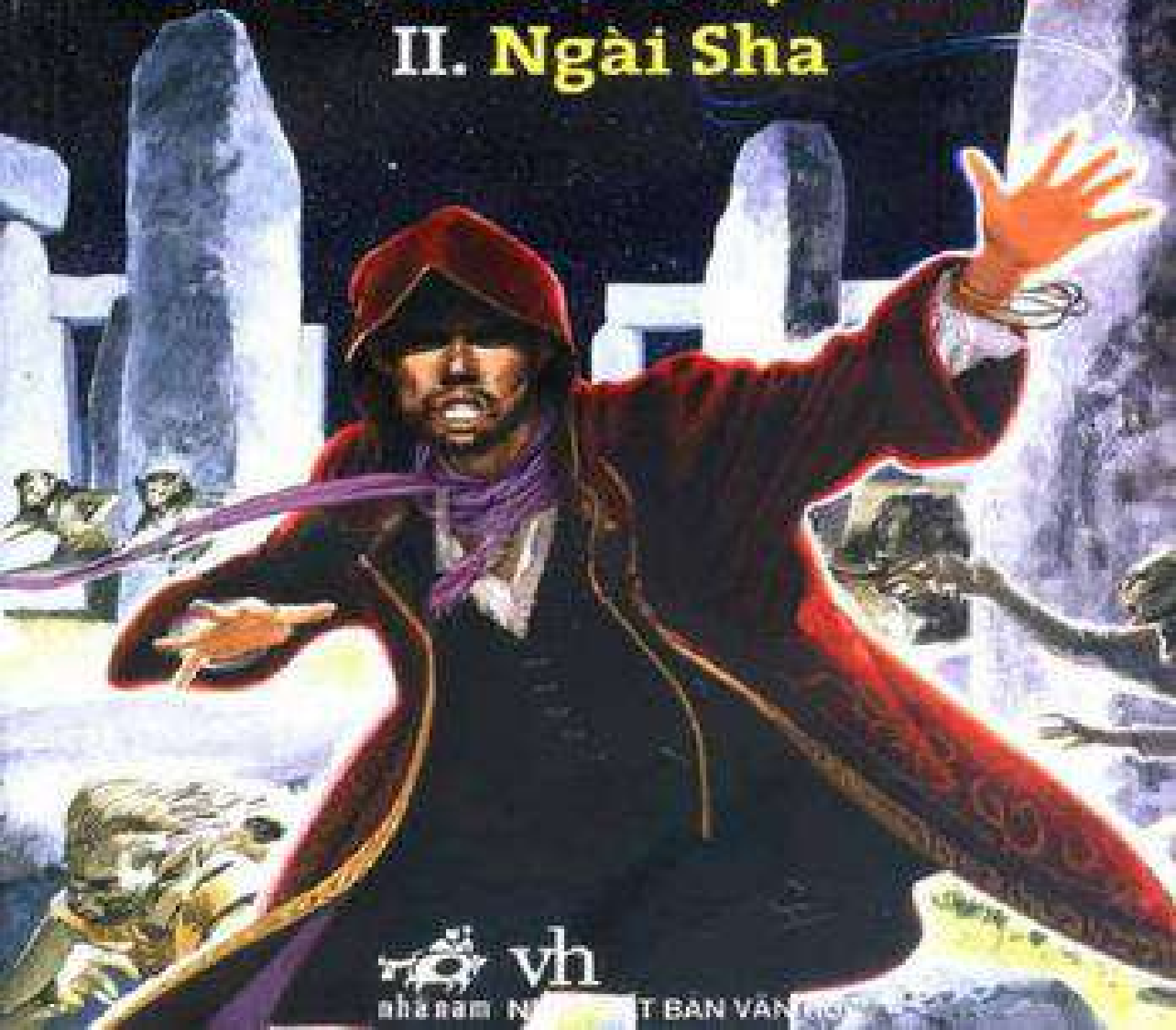

ERIK L'HOMME

**BÍ ẨN
CÁC LUISAO**

II. Ngài Sha

nh

nhà nam N... T BAN VAN HOA

Erik L'Homme

BÍ ẨN CÁC VÌ SAO

II: Ngài SHA
NGÂN HÀ dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Thông tin sách

Tên sách: **Bí Ẩn Các Vì Sao 2: Ngài Sha**
Nguyên tác: **Le Livre des Etoiles II. Le Seigneur Sha**

Tác giả: **Erik L'Homme**

Người dịch: **Ngân Hà**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Văn học**

Khối lượng: **320g**

Kích thước: **13x20,5 cm**

Ngày phát hành: **06/2007**

Số trang: **308**

Giá bìa: **44.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Thiếu nhi - Giả tưởng**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **24/12/2015**

Dự án ebook #187 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Mục lục

ĐÔI DÒNG VỀ TÁC GIẢ

MỞ ĐẦU...

LÂU ĐÀI BROMOTUL

CHUYỆN GIỮA ANH EM HỌ

CUỘC ĐẤU

TIẾNG CHIM HÓT

NHỮNG BÍ MẬT NHO NHỎ

MỘT GIỜ ĐỊA LÝ KHÁC THƯỜNG

DẠO TRÊN TRĂNG CỎ

BERTRAM

KẸ XÁC LÁO

HỌC LỎM

ĐIỀU TIẾT LỘ

TRẬN CHIẾN THÁP DJAGHATAEL

ĐỘT NHẬP

BỊ VÂY DÒN!

GUILLEMOT KHẲNG ĐỊNH TÀI NĂNG

GẶP MẶT BẤT NGỜ

MỘT NỮ KHÁCH BẤT NGỜ

HIỆP HỘI PHÁP SƯ TRIỆU TẬP HỢP

NHỮNG LỜI KHUYÊN CHÍ TÌNH CỦA GÉRALD

HAI ÔNG BẠN GIÀ

ĐÊM GIÔNG

MỘT CUỐN SÁCH PHÙ THỦY

PHỐ SARABANDES

TRÒ ĐUỔI BẮT JESHTAN

ĐIỀM XẤU

AMBRE NỔI CƠN TAM BÀNH

MẮC BÃY

THỦ THÁCH

NUỐT LỜI

MUỘN CÒN HƠN KHÔNG

CANH GÁC

CHẠY TRÓN

MẠNH HƠN CẢ PHÁP THUẬT

BÍ MẬT CỦA BERTRAM

CUỘC HẸN

CỬA HIỆU VÀNG CÁC THẾ GIỚI

LỜI THỨ TỘI

NGƯỜI PHỤ NỮ CÓ ĐÔI MẮT MÀU LỤC

NHỮNG VÌ SAO, VẪN LÀ NHỮNG VÌ SAO...

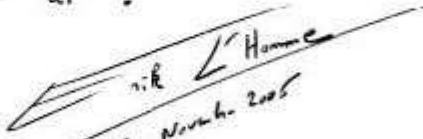
SỔ TAY CỦA GUILLEMOT

Pour mes jeunes lecteurs
du Vietnam,

qui se plaisent vraiment

dans le Monde Fantastique
de Livre des Étoiles !

Tbân ái !

Fino - 27 Novemb. 2005

*Giá các độc giả trẻ của tôi ở Việt Nam,
những người chắc chắn sẽ vui thích trong những
Thế giới Huyền diệu của Bt đn các vì sao!*

Tbân ái!

ERIK | HOMME

ĐÔI DÒNG VỀ TÁC GIẢ

Eric L'Homme sinh năm 1967 tại Grenoble, thuộc tỉnh Drôme, phía Tây Nam nước Pháp. Hồi nhỏ sống ở vùng đất này, ông luôn được tiếp xúc với thiên nhiên. Vì thế, ngoài sở thích đọc sách, ông tỏ ra rất say sưa với những chuyến phiêu lưu.

Sau khi nhận tấm bằng cử nhân lịch sử, học theo các nhân vật lịch sử yêu thích, những thi sĩ lang bạt kỳ hồ, ông đi tới những miền đất xa xôi. Ông đã đến dãy núi Trung Á, theo dấu Người Cổ đại đi tìm kho báu hoang đường cho đến tận Philippin. Ông in cuốn sách đầu tiên với Nhà Xuất bản l'Harmattan về ngôn ngữ và văn hóa một tộc người rất xa xưa, sống ở khu vực giữa Pakistan và Afghanistan.

Hiện giờ, Eric L'Homme đã trở về vùng Drôme quê hương ông. Ông vừa làm báo (là Tổng Biên tập Tạp chí Bạn trẻ Yêu Thiên nhiên (Les Jeunes pour la Nature), vừa thực hiện những chuyến đi bộ dài ngày và viết tiểu thuyết.

Cuốn sách Bí ẩn các vì sao gồm ba tập, là cuốn tiểu thuyết dành cho thiếu nhi đầu tiên của ông.

MỞ ĐẦU...

Guillemot làng Troil là một đứa trẻ người Xứ Ys, một miền đất nằm lẻ loi giữa Thế giới Thực và Thế giới Vô hình, nơi các chàng Hiệp sĩ mặc áo giáp màu ngọc lam hay những thầy Phù thủy có quyền năng phi thường sống bên cạnh những chiếc máy vi tính và rạp chiếu phim.

Cái ngày mà Thầy Qadehar, vị Phù thủy nổi tiếng nhất Hiệp hội Pháp sư, phát hiện thấy ở Guillemot những năng khiếu đặc biệt về pháp thuật, số phận cậu bé đã hoàn toàn thay đổi.

Vừa tiếp tục tới trường học, Guillemot vừa trở thành Đệ tử của thầy Phù thủy và từng bước khám phá sức mạnh kỳ diệu của các Linh Phù, những kiến thức mà Hiệp hội Pháp sư thu nhận được từ cuốn Bí ẩn các vì sao. Cuốn sách quý báu không may đã bị đánh cắp từ lâu và cho đến giờ vẫn chưa ai biết nó ở đâu.

Trong lúc đó, lũ quái vật theo lệnh của Bóng tối, một thế lực quỷ quái và ác độc, bất ngờ xuất hiện từ Thế giới Vô hình và bắt cóc Agathe làng Balangru, con bé chuyên gieo nỗi khiếp sợ ở trường học, ngay dưới mắt Guillemot. Khi biết rằng chính mình mới là mục tiêu bắt cóc của Bóng tối, điều đã khiến các thầy Phù thủy phải cho cậu lưu lại tu viện Gifdu vì lý do an toàn, Guillemot đã quyết định không ngần ngại quyết định đột nhập Thế giới Vô hình để giải cứu cho Agathe bị bắt cóc thế vào chỗ của cậu. Và Guillemot sẽ phải dùng hết cả vốn kiến thức còm cõi của mình về pháp thuật để chống chọi với thế lực đen tối.

Guillemot kéo theo cả những người bạn chí cốt của mình vào cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm này: Ambre, Gontrand, Romaric và Coralie. Song, do nhầm lẫn trong lúc làm phép nên nhóm bạn bị lạc nhau khi sang đến Thế

giới Vô hình, nơi chúng trải qua nhiều cuộc phiêu lưu kỳ dị, gặp gỡ những con người lạ lùng.

Ambre gặp một nữ phù thủy có đôi mắt màu lục đã xóa trí nhớ rồi phù phép cô bé, Guillemot thì làm quen với một cậu bé sống trong Sa mạc Ngón ngấu đầy nguy hiểm tên là Kyle.

Cuối cùng, khi tới được Thành Yâdigâr là điểm hẹn với các bạn, Guillemot bị bắt giữ. Điều hết sức bất ngờ là Guillemot đã gặp lại các bạn... và cả Agathe làng Balangru trong ngục tối của Thunku, thủ lĩnh quân trộm cướp Thành Yâdigâr.

Nhờ sự can thiệp kịp thời của Thầy Qadehar - và nhờ một bùa phép do Guillemot tạo nhầm! - mà bảy đứa trẻ đã trốn thoát.

Tuy cuối cùng cả nhóm đã trở về Xứ Ys bình an vô sự, song còn biết bao câu hỏi chưa có lời giải đáp. Ai đứng đằng sau Bóng tối, và vì sao nó lại bám riết Guillemot đến vậy?

Ngài Sha, người mà Agathe đã nghe nhắc tới ở Thành Yâdigâr và là người đang đi tìm một đứa con trai bị mất tích, là ai? Điều bí ẩn gì bao quanh cậu Đệ tử thầy Phù thủy, và số phận cậu bé sẽ ra sao?

Dành tặng em... (cô ấy sẽ tự nhận ra mình),

bởi nếu vắng cô ấy, cuốn tiểu thuyết

"Bí ẩn các vì sao" sẽ không có được như ngày hôm nay.

Tặng hai anh em nhà Fennecs

vì những nhận xét hợp lý của các bạn.

*Tặng Rémy, Claire và Rafael,
những người đầu tiên lại gần chiếc bàn
đề tặng sách, nơi tôi đang hồi hộp chờ đợi...*

LÂU ĐÀI BROMOTUL

Guillemot vội vã đi trên con đường mòn mà những con ngựa dừng mãi của các chàng Hiệp sĩ Cuồng phong vẫn thường đi lại liên tục mỗi ngày. Trời mới vào thu, vậy mà những hàng cây thạch thảo trên Trảng đất của dân Korrigan đã nhuộm màu buồn bã. Mùa đông hứa hẹn sẽ rất lạnh...

Guillemot sai bước về phía lâu đài Bromotul, vốn là một pháo đài được dùng làm trường học của Hội Hiệp sĩ. Cậu vội vàng không phải vì sợ những trò đùa quái ác của tụi Korrigan, mà chúng cũng chẳng bao giờ lại gần đường mòn cả, mà bởi cậu đang có một tin cực kỳ đặc biệt. Và cậu nóng lòng muốn chia sẻ với người anh họ Romaric!

Mãi suy nghĩ nên mãi phút cuối cậu mới nhận ra có hai Hiệp sĩ mặc áo giáp màu ngọc lam đang phi nước đại ngay sát đằng sau. Cậu vội nhảy xuống vệ đường, vừa kịp tránh khỏi bị những đôi móng nặng trĩu của hai con ngựa chiến giẫm nát. Hai Hiệp sĩ Cuồng phong thốt ra tiếng rủa và dừng khựng ngựa của họ lại, làm tung bụi mù mịt.

- Này, nhóc! Không sao chứ?

- Dạ, không sao ạ... thưa các Hiệp sĩ, Guillemot trả lời về ngượng ngùng và chui ra khỏi bụi cây đã tránh cho cậu khỏi ngã lăn xuống vực.

Hai con ngựa, rất may là đã được các Hiệp sĩ giữ chặt cương, đang gõ gõ móng xuống đất. Guillemot hất món tóc màu hạt dẻ xoa trước trán ra đằng sau rồi khập khiễng bước lên vài bước đến gần chỗ hai Hiệp sĩ đang đứng. Cậu ngược đôi mắt sáng màu xanh về phía họ.

- Lỗi tại cháu ạ, cậu vừa xin lỗi vừa cố gượng cười. Tại cháu mãi suy nghĩ

nên không nghe tiếng các chú lại gần!

- Cái chính là cháu vô sự, một Hiệp sĩ càu nhàu.

- Tôi đánh cuộc là cậu đến Bromotul vì đã được chọn vào học Ky mã! Hiệp sĩ thứ hai nói, anh có bộ tóc màu vàng và dáng người dong dong, còn người đi cùng anh thì trái lại có bộ tóc nâu sậm và béo lùn.

- Ồ... dạ không ạ, Guillemot đỏ mặt nói.

Cậu chợt nhớ lại mới sáu tháng trước, niềm mơ ước mãnh liệt và tha thiết nhất của cậu là được gia nhập Hội Hiệp sĩ Cuồng phong.

- Ở nhìn kia, Ambor! Hiệp sĩ lên tiếng đầu tiên nói, cậu không thấy nhóc con này khoác chiếc xà cọt dành cho các Đệ tử thầy Phù thủy à?

- Ừ nhỉ, đúng rồi! Ambor thừa nhận. Nhưng vậy thì, Bertolen này...

Bertolen và Ambor nhìn nhau rồi quay sang quan sát Guillemot với vẻ tò mò.

- Nói xem nào, cậu bé, có phải cậu chính là Guillemot làng Troil? Người đã sang tới Thế giới Vô hình và chiến thắng đội quân của Bóng tối đúng không?

Guillemot do dự rồi gật đầu xác nhận. Cậu vẫn chưa quen với sự nổi tiếng bắt đầu bao quanh cậu kể từ chuyến phiêu lưu của cậu hè năm ngoái!

Hai người Hiệp sĩ xuýt xoa.

- Chúng tôi rất hân hạnh được gặp cậu, Guillemot à! Bertolen thốt lên.

- Không, không, chính cháu mới là người được hân hạnh gặp các chú,

Guillemot lúng túng, cảm thấy ngưng ngưng bởi từng đó nhiệt thành và ngưỡng mộ đang dành cho mình.

- Guillemot à, thế chuyện gì đã đưa cậu tới trang đất? Ambor hỏi.

- Anh họ cháu! Anh ấy đang theo học Kỳ mã ở Bromotul. Hôm nay là ngày được vào thăm ạ...

- Đúng rồi, Bertolen khẳng định. Nhưng mặt trời đã lên cao tít rồi, mà cậu còn tận hai giờ đi bộ nữa mới tới nơi: cậu sẽ không có nhiều thời gian mà thăm ông anh họ đâu.

- Cháu biết... Guillemot thở dài. Nhưng vì sáng nay cháu có giờ kiểm tra toán không thể bỏ được... Mà suốt từ Thành Dashtikazar, cháu chỉ gặp được mỗi chiếc xe bò cho cháu đi nhờ vài dặm đường.

- Chúng tôi biết rồi, Bertolen nói và nháy mắt sang Ambor. Giờ toán thì hẳn là quan trọng! Nhưng không thể bỏ lỡ ngày viếng thăm ở Bromotul. Nào, trèo lên!

Guillemot hiểu ngay rằng hai Hiệp sĩ đề nghị chở cậu đi. Chẳng để phải nài nỉ thêm, cậu cười rất tươi và trèo lên ngòi phía sau Bertolen.

- Hay quá! Cậu thót lên.

- Nhớ phải bám thật chặt vào, người Hiệp sĩ báo trước. Tôi không muốn cậu lại lăn vào bụi cây một lần nữa đâu đấy!

- Cháu cũng không muốn thế đâu ạ! Guillemot chấp thuận.

Ambor và Bertolen bật cười và thả dây cương ngựa cho chúng phi nước đại. Guillemot bám chặt vào dây lưng giắt kiếm của Bertolen và vô cùng kích

thích bởi cảm giác tốc độ. Chẳng mấy chốc, cậu đã nhận thấy dáng vẻ hùng vĩ của lâu đài Bromotul.

Cách đây vài thế kỷ, Bromotul là nơi ra đời của Hội Hiệp sĩ, giới chiến binh dành hết sức bảo vệ Xứ Ys và giúp đỡ dân chúng. Hiện giờ, Hội Hiệp sĩ có một lâu đài được xây dựng từ sau thời kỳ sáng lập và tiện lợi hơn, nằm giữa Thành Dashtikazar, cùng với nhiều đồn lũy có quân đội đồn trú đóng rải rác trên toàn Xứ Ys.

Lâu đài Bromotul vì thế được dùng làm trường học, là nơi các học sinh Ky mã, những thanh niên tình nguyện được lựa chọn bởi tài năng và sở nguyện của họ, tới theo học chương trình Hiệp sĩ nghiêm ngặt.

Trường học nằm trong một tòa nhà lớn hình vuông bằng đá xẻ, quay ra một cái sân bằng đất nện bao quanh là những bức tường rất cao, nơi dành cho những buổi tập đua ngựa. Tầng trệt là khu chuồng ngựa. Một nhà kho có giếng nước cùng hầm chứa thực phẩm và rượu nho. Tầng hai gồm phòng thi đấu, phòng thể dục, thư viện và phòng học. Tầng ba gồm nhà bếp, phòng ăn, phòng tắm và phòng ngủ. Tầng trên cùng dùng làm kho chứa vũ khí và thiết bị. Toàn bộ khu trường toát lên một không khí thực khắc khổ.

Phía bên này, những dãy tường công sự màu xám dựng đứng trên đỉnh mỏm đá chìa ra biển, còn phía đối diện là những trảng cỏ rộng mênh mông. Vì sao lâu đài lại được dựng ở chốn này? Chẳng ai hay biết. Dù sao Hội Hiệp sĩ cũng vẫn mang tên ngọn gió thổi không ngừng trên cái miền đất của Xứ Ys tro trọi, khô khan và thô tháp này, tựa như hình ảnh của những Hiệp sĩ được luyện rèn ở đó...

Romaric vừa thở phì phò vừa đâm chém loạn xạ lên chiếc cọc bằng gỗ sồi cắm ở một mé sân, dưới con mắt theo dõi chăm chú và nghiêm khắc của một giáo viên cấp trung sĩ. Thanh kiếm cậu đang giữ bằng cả hai tay nặng ghê gớm, nó khiến vai cậu nhức nhối. Mồ hôi chảy ròng ròng trên tấm ngực

trần của Romaric, và bộ tóc màu hạt dẻ mà cậu sẽ phải cắt ngắn khi trở thành Hiệp sĩ, thì ướt đầm.

- Ky mã, em có thể dừng và đi nghỉ, vị trung sĩ giáo viên nói.

- Dạ, thưa Hiệp sĩ, em không mệt ạ, Romaric phản đối.

- Có thể, nhưng còn tới lượt người khác. Trước khi thay đồ em nhớ lau chùi và bôi mỡ kiếm cẩn thận. Romaric nhường chỗ cho một cậu trai lực lượng đã ngay lập tức chém lia lịa vào chiếc cột gỗ sồi làm bắn tung tóe những vụn gỗ. Cậu lại gài một chiếc ghế băng chỗ để đồ cá nhân và ngồi xuống, mặt nhăn nhó. May mà vị Hiệp sĩ-giáo viên lệnh cho cậu ngừng, chứ chỉ độ thêm năm phút nữa là cậu sẽ gục thực sự! Cậu đặt thanh kiếm dọc theo đùi và thở dài.

Romaric đã vui sướng tột độ khi vị Chỉ huy của Hội Hiệp sĩ đích thân tới nhà gặp bố mẹ cậu và đề nghị với họ cho cậu vào học khóa Ky mã ở Bromotul, sớm hơn tuổi quy định sáu tháng. Bố cậu thì khỏi phải nói hãnh diện tới mức nào, còn bác Urien thì thậm chí đã gửi thiệp chúc mừng cậu. Romaric thấy ước mơ của mình đang trở thành hiện thực! Song lúc đó, cậu không thể hình dung sẽ phải học hành vất vả thế này...

Không phải việc học hành rèn luyện làm cậu khó chịu, mà chính là thái độ của những học sinh Ky mã khác đối với cậu. Những đứa này cho rằng cậu được nhận vào học ở Bromotul vì người ta tin vào những chiến công cậu thu được ở Thế giới Vô hình, chứ chẳng phải cậu tài năng gì. Mà khổ nỗi là đôi khi chính Romaric cũng có ý nghĩ như vậy, cậu làm đủ mọi thứ để tỏ ra xứng đáng, nào là cố làm người bạn học tốt, luôn gắng sức để đạt hơn mức bình thường, để chứng tỏ cái chỗ trên những chiếc ghế băng của Tòa Công sự là của chính cậu.

Song càng gắng sức bao nhiêu thì cậu càng mệt mỏi bấy nhiêu, và Romaric thấy cô đơn vô cùng. Kém may mắn hơn nữa là ngôi làng Bounic nơi bố mẹ

cậu sống lại ở tận cuối xứ, thành ra ông bà rất hiếm khi tới thăm cậu con trai. Ông bác Urien của cậu thì đã tới được ba bận, nhưng đa phần thời gian ông ba hoa với những thầy giáo già của trường, những người từng là Hiệp sĩ một thời như ông, chứ chẳng mấy khi thềm nói chuyện với cậu cháu!

Với những Học sinh Kỵ mã thì Bromotul cũng là trường cơ sở hay trường trung học, họ chỉ được rỗi rãi vào mỗi dịp hè... còn Đệ tử theo học thầy Phù thủy được tự do ngay khi học xong với Thầy của mình hoặc giáo viên ở trường! Đây là bất lợi của người theo học Hiệp sĩ so với người theo học pháp thuật Phù thủy...

Romaric nghĩ tới Guillemot, giờ này chắc đang lượm những cái cây hay đang tranh luận với Thầy Qadehar về các Linh Phù. Rồi cậu nghĩ tới những người bạn của mình, Gontrand, Ambre và Coralie. Coralie...

Chưa bao giờ cậu tưởng tượng nổi có ngày chính cô gái này lại cứu sống cậu! Cậu như thấy lại cảnh mình bơi cuống cuống hòng thoát khỏi móng vuốt của lũ quái vật Gommon ăn thịt người. Cậu nhớ lại là cậu đã kiệt sức thế nào và cậu đã nghĩ đó là giây phút cuối cùng của cuộc đời mình. Chính lúc ấy thì Coralie xuất hiện từ một nơi nào đó và tới đưa Romaric lên bè của bộ tộc Người Biển.

Romaric rùng mình, và cậu siết chặt thanh kiếm quá lớn so với cậu. Cậu sẽ không bao giờ trốn chạy nữa. Chẳng bao lâu nữa cậu sẽ trở thành Hiệp sĩ và sẽ có thể đương đầu với bất kỳ hiểm nguy nào! Cậu nhìn đầy tự tin vào lưỡi kiếm thép màu phơn phớt xanh. Thanh kiếm mà người ta đã trao cho cậu hôm nhập khóa Kỵ mã và sẽ là của riêng cậu suốt đời, chính là để thực hiện niềm mơ ước tha thiết nhất của cậu: quét ngã lũ quái vật Ork và Gommon trong một cuộc chiến tay đôi. Nhưng thử hỏi mới sau một tháng rèn luyện cậu đã nản chí thì làm sao cậu đạt tới mơ ước này?

Romaric nắm một miếng giẻ lau bút phớt và bắt tay vào lau chùi cẩn thận

thanh kiếm của mình. Có tiếng giày khiến cậu rời khỏi dòng suy nghĩ. Đó là người Hiệp sĩ giám sát lâu đài đang đi lại phía cậu.

- Học sinh Kỳ mã, có người tới thăm cậu! Ông ta gọi rất to.

Romarc nhíu mày. Có thể là ai được nhỉ? Chắc chắn không phải bác Urien rồi, vì bác ấy thì không bao giờ phải khai báo ở cổng ra vào cả, và đi lại trong Bromotul như trong lâu đài của bác ấy ở làng Troil! Cảm thấy quá tò mò, Romarc xếp thanh kiếm vào bao, lôi chiếc sơ mi từ trong túi, và vừa mặc áo vừa đi ra phía cánh cổng cao lớn mở về hướng trăng đất.

CHUYỆN GIỮA ANH EM HỌ

Ngay gần lối vào cổng, giữa hai người Hiệp sĩ mặc áo giáp, Romaric nhận ra một dáng người quá quen thuộc với cậu: cậu nhảy căng lên vui sướng và vội vượt lên trước người lính gác chạy ra gặp cậu em họ.

- Guillemot! Thật không ngờ! Cậu reo lên.

- Romaric!

Hai người anh em họ lăn xả vào ôm choàng lấy nhau. Ambor và Bertolen đứng nhìn vẻ thích thú.

- Lẽ ra tớ đã phải hiểu ra từ trước rồi mới phải, Bertolen nói với người đi cùng. Cậu học sinh Ky mã này cũng có họ là Troil: cậu ấy chắc phải là họ hàng với Guillemot!

- Còn ông Urien làng Troil nữa, cụ tổ ấy, cái ông có giọng oang oang và thường ban tặng những cú vỗ vai điếng người vào bất cứ lúc nào, chắc cũng là họ hàng?

Ambor hỏi.

- Đây là bác chúng cháu... Cả Guillemot và Romaric vừa đồng thanh trả lời vừa kèm theo cái bĩu môi.

- Ông ấy từng là một Hiệp sĩ dũng cảm, người lính gác xen vào. Còn bây giờ thì đúng là ông ấy hơi... nói thế nào nhỉ?

- Hơi khó chịu phải không ạ? Romaric gợi ý.

Người lính gác nheo mày còn Ambor và Bertolen thì bật cười.

- Xin lỗi các Ngài Hiệp sĩ... Guillemot lễ phép ngắt lời. Cháu chỉ có chút thời gian, mà Romaric và cháu còn bao nhiêu chuyện để nói với nhau...

- Tôi nay chúng tôi quay về Dashtikazar, Bertolen nói. Hai tiếng nữa chúng tôi sẽ đi. Nếu cậu muốn về cùng thì...

- Dạ có ạ, cháu xin cảm ơn! Hai giờ nữa cháu sẽ có mặt ở cổng đợi các Hiệp sĩ ạ.

- Nào đi thôi, Guillemot! Romaric sốt ruột nói. Anh sẽ dẫn em đi thăm khu trường mới của anh!

Cậu nắm tay người em họ và dẫn lại chiếc ghế băng chỗ cậu còn để đồ lại lúc này.

- Chà! Guillemot thốt lên khi trông thấy thanh kiếm đựng trong bao mà Romaric đeo khít sau lưng, bên cạnh chiếc túi. Chính là điều anh đã kể trong thư cho em đúng không? Quả là ấn tượng hơn xà cột của giới Đệ tử thầy Phù thủy thật!

- Ừ, nhưng nó chẳng có hiệu quả gì nếu không biết sử dụng, cậu Học sinh Kỵ mã thử dài.

- Thôi mà, anh mới học được có một tháng!

Guillemot động viên người anh họ. Em đây này, sau một tháng theo học với Thầy Phù thủy, em còn chẳng nhớ nổi tên của mười loại cỏ, và em còn tưởng một dòng năng lượng dưới lòng đất là một căn bệnh cơ.

- Em nói đúng, Romaric công nhận. Mà này, em làm thế nào để thuyết phục

được hai Hiệp sĩ siêu nhất Hội làm “vú nuôi” cho em đấy hả?

- À! Guillemot nhún vai trả lời, nhờ vinh quang đấy. Em cảm tưởng là họ còn rất vui khi được chăm sóc em cơ.

- Anh biết rồi... nhưng anh thì không được vậy dù cũng nhờ vinh quang mà anh được tới đây, chẳng ai thèm để ý tới anh như thế! Romaric lắm bằm.

- Anh có muốn không, đó chính là lợi thế của vẻ ngoài yếu ớt đấy! Guillemot tự giễu. Họ muốn che chở cho em! Còn to con như anh thì người ta chỉ muốn thách đấu thôi.

- Phải đấy, mấy gã ứng cử viên cho trận đấu sẽ quay trở lại, Romaric khẳng định và làm những động tác giả đấm vào không trung. Anh quyết chờ chúng!

Hai đứa đứng lên và đi về phía tàu ngựa. Romaric chỉ cho Guillemot những con ngựa mà đám học sinh Kỳ mã có quyền được cưỡi trong giờ thực hành, sau đó cậu dẫn Guillemot ra chỗ có những ngăn chuồng riêng của đám ngựa chiến dũng mãnh nhất thuộc về các Hiệp sĩ.

- Vào đầu khóa, lũ học sinh bọn anh được phát kiếm, còn ngựa thì cuối khóa mới được nhận, Romaric giải thích. Với điều kiện là không bỏ giữa chừng! Nếu bỏ thì sẽ bị tước hết...

- Em tin ở anh, Guillemot vừa nói vừa xoa mõm một con ngựa cái tên là Tornado. Em biết là anh sẽ trở thành một chàng Hiệp sĩ đặc biệt.

Gương mặt Romaric sáng lên.

- Thế em... em đã hỏi các Linh Phù à? Romaric hỏi. Linh Phù đã cho em biết trước về tương lai của anh à?

- Không phải thế, mà vì em đã từng nhận khá nhiều những cú đấm của anh nên đủ biết anh sẽ rất hoàn hảo trong vai kẻ thô bạo mặc áo giáp!

- Tên lão toét! Romaric vừa rú lên vừa làm động tác giả đánh lại Guillemot.

- Thấy chưa? Em nói có đúng không?

Romaric chỉ muốn đẩy cậu em họ xuống đồng rơm những đã kịp dừng lại. Hai đứa trẻ cười vang và rời khu tàu ngựa.

Sau đó chúng vào khu nhà ngủ của học sinh Ky mã. Mỗi học sinh có một chiếc giường riêng và một cái rương rất to để đựng đồ dùng cá nhân. Romaric cất thanh kiếm của mình vào đó.

Xong xuôi, hai đứa đi ra thư viện. Thư viện vắng tanh. Guillemot chăm chú xem xét các kệ sách.

- Phần lớn ở đây toàn sách giáo khoa quân sự và chiến thuật chiến đấu thôi, Romaric nói vẻ tiếc rẻ.

- Anh nói thế vì tưởng em muốn tìm thấy trong trường dạy Hiệp sĩ những cuốn sách về hoa chấu?

Guillemot đốp lại, vẻ giễu cợt. Thôi đi Romaric: anh là học sinh Ky mã và anh sẽ ra trận, còn em là Đệ tử của thầy Phù thủy và em sẽ dùng pháp thuật. Anh biết đấy, Xứ Ys rất cần các Hiệp sĩ và Phù thủy, cũng như nó cần có điện và hàng hóa, bánh kẹo vậ. Chẳng ai bắt buộc anh và em: chính chúng ta đã tự lựa chọn. Và nếu tự lựa chọn thì chúng ta phải thực hiện ước muốn của mình.

Romaric ngạc nhiên nhìn người em họ. Mới có vài tháng mà cậu ấy đã thay đổi ghê quá! Trước đây, thường là Guillemot phải hỏi Romaric mỗi khi cậu

cần có người động viên; còn bây giờ lại chính Guillemot làm cho Romaric vững tin hơn...

Hai đứa ngồi trong chiếc ghế bành bằng da đã sờn bởi hàng bao thế hệ các học trò Kỵ mã ngồi lên đó, cạnh một chiếc bàn thấp bên trên có vài cuốn tạp chí về kiếm thuật và cưỡi ngựa.

- Em có tin gì của mấy đứa kia không? Romaric hỏi.

- Em có nhận được thư của Ambre...

- Chà! Người anh họ nháy mắt ngắt lời. Cô ấy cảm tình với em hơn từ sau cuộc phiêu lưu của chúng ta ở Thế giới Vô hình đúng không?

- Anh lấu cá vừa thôi! Guillemot bẻ lại. Sao anh không hỏi em là cô ấy viết gì... và cô ấy kể chuyện về ai? Về Coralie chẳng hạn...

- Chính xác! Romaric vui vẻ thừa nhận. Thế cô ấy kể gì?

- Đầu tiên là cô ấy đã nhớ tới sinh nhật của em!

- Được rồi, đồng ý, đồng ý, Romaric tự bào chữa. Xin hứa là năm sau anh sẽ nhớ. Kể ra thì cũng không tưởng tượng nổi là em mới mười ba tuổi hôm thu phân, vậy mà đã có kiểu tự ái già khú như bác Urien rồi! Thôi, em kể anh nghe xem Ambre còn viết gì nữa ở trong thư.

- Cô ấy và Coralie đã quay lại trường ở Krakal. Nhưng thực tế ở đó chẳng có gì hay ho cả. Hai cô nàng đang sốt ruột đợi đến lễ Samain. À mà này, cậu chợt nhớ ra, em có tin rất hay cho anh đấy...

- Vụ lễ Samain vẫn ngon lành đấy chứ? Romaric ngắt lời Guillemot, cậu phát điên vì viễn cảnh của buổi lễ.

- Vâng... Bố của Ambre và Coralie đã đồng ý cho bọn mình mượn căn hộ của ông ở Dashtikazar rồi. Chúng mình sẽ ở chỗ tiện nhất!

- Hay lắm! Ambre còn viết gì nữa không?

- Cô ấy viết là từ hôm ở Thế giới Vô hình về, cô ấy thường có những giấc mơ rất lạ.

- Giấc mơ kỳ lạ à?

- Cô ấy mơ thấy một người phụ nữ có mắt màu xanh lục mà cô ấy chưa hề biết mặt, mơ thấy một cánh rừng cô ấy chưa hề đặt chân tới, và mơ thấy những con vật chưa từng có!

- Anh biết rồi... Romaric nói, về hoài nghi. Em có cảm thấy là cô nàng có làm ra vẻ quan trọng không?

- Em không biết. Cô ấy không phải kiểu người như vậy... Và cô ấy bị ốm, nằm liệt trên giường suốt từ ba ngày nay rồi! Anh phải viết cho cô ấy đi, em chắc chắn là cô ấy sẽ rất vui đấy.

- Ba ngày không nhúc nhích? Thật tội nghiệp! Cô nàng chắc cảm thấy như không được sống! Mà em nói đúng đấy, anh sẽ viết cho cô ấy.

- Thôi nói chuyện bọn con gái thế đủ rồi! Guillemot bỗng cắt đứt câu chuyện. Bây giờ nghe em nói đây, em có một tin cực hay!

- À có có, anh biết rồi...

- Anh biết rồi à? Guillemot thốt lên giọng chưng hửng.

- Ừ, anh đã nhận được tin nhắn của Gontrand. Cậu ấy đã được nhận vào

Nhạc viện! Thậm chí cậu ấy đã vào đó từ mấy ngày rồi.

- Cậu ấy cũng viết cho em, Guillemot xác nhận và cảm thấy nhẹ cả người.

Người anh họ của cậu chưa biết gì cả, phải dành cho hắn một bất ngờ lớn!

- Tin hay, cậu tiếp tục. Nhưng đó chưa phải là tin đặc biệt...

- Thế à? Tin gì?

Vừa lúc đó thì có một nhóm học sinh Kỳ mã ồn ào đi vào thư viện và cắt đứt cuộc nói chuyện của hai đứa. Nhìn vẻ dữ tợn của chúng, Guillemot đoán biết không phải chúng tới đây để học...

CUỘC ĐẤU

Một đứa trong đám học sinh Ky mã về tự tin tiến về phía Romaric.

- Ê! Tên được gửi gắm kia! Nó hét lên. Có Geoffroy đang đợi mày trong phòng đấu đấy. Nếu mày không phải là một thằng hèn thì hãy tới đó. Và mau chân lên!

Mấy đứa học trò Ky mã khác đứng quanh nó cười khẩy. Chúng có bốn tên và đang đứng khoanh tay ở gần cửa, trông như mấy thằng vệ sĩ. Cả hội bọn chúng đều có vẻ khoa trương, còn Guillemot ngạc nhiên nhìn Romaric. Ông anh họ của cậu thở dài và đứng dậy khỏi chiếc ghế bành:

- Anh đã nói với em là ở đây người ta không coi trọng anh như em đâu!

Cậu nhìn bọn đồng học vẻ khinh bỉ, và vừa chỉ Guillemot, cậu vừa nói thêm với giọng cũng ra vẻ long trọng như bọn kia đã nói với cậu:

- Cậu này sẽ làm nhân chứng...

Thằng con trai tới báo thách đấu gật đầu đồng ý. Sau đó, cả hội áp sát đẩy Romaric và Guillemot về phía phòng đấu. Guillemot ghé vào tai người anh họ hỏi nhỏ:

- Nó thách anh đấu tay đôi à?

- Ừ, Romaric thì thâm. Và “nó” là một tên thô bạo nhất trên đời...

- Anh hơi bốc quá!

- Còn phải nói thêm là Bromutul chưa từng chứa chấp một tên thô bạo nào như vậy!

Cả hội bước vào phòng dành làm phòng thể dục và phòng tập đấu cho học sinh của Bromutul. Một đứa con trai khá cao, cũng tóc màu hạt dẻ như Romaric nhưng chắc nhiều tuổi hơn, đang đứng giữa phòng. Mặt hấn lộ vẻ tàn nhẫn và thỉnh thoảng cơ mặt lại giật giật. Áo sơ mi của hấn phanh ra, để lộ bộ ngực trần cơ bắp trông rất khiếp. Tay hấn nắm hai cây gậy lớn.

- Mày sẽ chứng tỏ với chúng tao là mày xứng đáng ở đây, tên này cười khẩy nói khi trông thấy Romaric.

Và nó ném cho cậu một cây gậy. Romaric bắt lấy cây gậy và thủ thế chuẩn bị chiến đấu, giống như đối thủ của mình.

- Lẽ ra mày không cần phải làm phiền tao đâu, Geoffroy! Romaric gầm lên thay vì trả lời. Guillemot và bốn đứa học sinh Kỵ mã cẩn thận đứng dẫn ra. Đầu tiên, hai đứa đấu tay đôi đi vòng quanh để thăm dò nhau, rồi Geoffroy ra đòn tấn công trước. Romaric tránh được một cú và phản công. Đối thủ của cậu cũng làm y như vậy. Romaric lùi lại. Mồ hôi đã bắt đầu chảy ròng ròng trên trán.

Guillemot theo dõi và hiểu rằng người anh họ của cậu sẽ không dễ mà thắng được. Cậu thăm động viên Romaric trong đầu.

Bất ngờ, Geoffroy lừa bằng cú đánh hờ và đâm vào bụng Romaric. Bị nghẹn thở, cậu gập người làm đôi và lùi lại vài bước. Đối thủ của cậu tưởng chắc thắng nên thông thả bước lên, vung chiếc gậy trên đầu, sẵn sàng hạ gục Romaric. Vừa lúc đó thì Romaric, thay vì gượng đứng dậy thì lại lăn ra đất, thò chân ngáng Geoffroy và dùng hết sức nện vũ khí của mình lên đối thủ. Geoffroy rên rỉ, buông gậy và lăn tròn dưới đất.

Romaric đứng dậy khoái trá nhìn đối thủ của mình đã bị hạ gục. Nhưng đúng lúc đó, cậu thấy mấy đứa học sinh Kỵ mã kia, mỗi tên cầm một cây gậy, đang tiến về phía cậu, vẻ đe dọa. Tình thế đã trở nên khó xử...

Vì thế, Guillemot quyết định phải ra tay. Chuyện này xem ra sẽ có cơ kết thúc rất không hay cho người anh họ của cậu... Hơn nữa, mấy đứa học trò Kỵ mã vừa cho thấy chúng vô cùng hèn hạ: Guillemot không hiểu vì sao cậu còn đắn đo trước một trò rõ ràng gian xảo thế kia! Chỉ có điều cậu phải hành động thật bí mật. Bởi vì việc sử dụng pháp thuật ở giữa Hội Hiệp sĩ là điều cấm kỵ! Thầy Qadehar vẫn thường xuyên nhắc nhở cậu là: Thầy Phù thủy và Hiệp sĩ cùng hoạt động, nhưng theo cách riêng. Mỗi bên giữ tính đặc thù của mình.

Guillemot suy nghĩ rất nhanh. Cậu có thể làm gì nhỉ? Romaric vừa phải né một cú tấn công và đang lùi lại trước những đòn tấn công mới.

Một nụ cười thâm làm rạn lên khuôn mặt cậu Đệ tử thầy Phù thủy: cậu đã có cách! Guillemot nhắm mắt và tìm Ingwaz trong bảng Linh Phù đã xếp thứ tự thành hàng trong đầu. Cậu thậm gọi tên nó rồi mở mắt ra và thì thầm thành tiếng về phía từng đứa học trò Kỵ mã đang quây lấy Romaric:

- Ingwaz... Ingwaz... Ingwaz... Ingwaz...

Linh Phù Kim chân có thể được xưng tên bao nhiêu lần tùy vào số người cậu muốn ghìm không cho hoạt động. Hè năm ngoái, trong vụ tấn công lũ quái vật Ork ở gần làng Troil, Guillemot cũng đã sử dụng quyền năng này và đã suýt phải trả giá đắt. Nhưng, hôm nay, Guillemot đã hoàn toàn làm chủ được những Linh Phù của mình.

Ingwaz không cần hét to lên mà chỉ thầm kêu khe khẽ, song đôi chân của mấy tên Kỵ mã đang bị đè nặng xuống mà không nhận ra. Chúng bắt đầu di chuyển vụng về, nhưng thực sự không hề biết điều gì xảy ra. Còn Romaric

thì nhận ra ngay lập tức bọn đối thủ đang di chuyển chậm hơn và có gì đó khiến các động tác của chúng trở nên chậm chạp. Cậu nhảy bật lên một tên trong số đó, gạt chiếc gậy và nện cho hắn một cú vào mạng sườn; tên học trò Ky mã hét lên và đổ sập xuống đất.

Romaric dễ dàng tránh được cú tấn công quá chậm của tên Ky mã thứ hai và để cho hắn trượt qua vai. Cậu khử tên thứ ba bằng một cú đâm vào bụng, tiếp đến kết thúc số phận tên cuối cùng bằng một cú đá xoáy thẳng vào ngực. Xong xuôi cậu ra chỗ người em họ, mắt tươi rói.

- Này, em làm gì mà tự nhiên chúng chậm rề ra thế?

- Em đã làm gì chúng ư? Guillemot nhắc lại, vẻ đùa cợt. Em có làm gì đâu! Anh chẳng nói là anh sẽ cho chúng nếm một thất bại thảm hại mà.

- Điều đó không sai. Mặc dù em đã giúp anh nhiều!

- Ô, ít thôi... Mà này, thắng vụ này là anh sẽ nổi tiếng ngay! Thực sự là em sẽ ngạc nhiên nếu còn kẻ dám khiêu khích anh đấy!

- Trừ khi vụ này sẽ biến anh trở thành kẻ bị căm ghét, Romaric vừa thở dài vừa dẫn Guillemot ra khỏi phòng tập đấu. Bọn mình phải biến ngay, anh không sợ mấy thằng ngốc này đâu, nhưng nhờ có Hiệp sĩ nào đi qua và phát hiện ra việc sử dụng pháp thuật giữa địa bàn Hội Hiệp sĩ thì anh toi đời...

- Chẳng ai phát hiện ra đâu, Guillemot nói để người anh họ yên tâm. Hiệu quả của Linh Phù em tung ra sẽ mất hiệu lực sau vài phút. Mà cũng tới giờ em phải ra chỗ Ambor và Bertolen rồi...

Hai đứa nhảy bốn bậc một xuống chiếc cầu thang rộng bằng đá dẫn ra lối cổng vào.

- Guillemot này, thế thực ra, Romaric chợt nói khi hai đứa ra đến sân, cái tin

đặc biệt em nói lúc này là gì vậy?

- Tin nào cơ? Guillemot hỏi. À, cậu tiếp tục, ra vẻ dửng dưng, em chỉ muốn báo anh biết trước là các thầy Phù thủy của Hiệp hội Pháp sư đã xem xét rất cẩn thận tất cả những thông tin mà chúng ta mang về từ Thế giới Vô hình, và hiện họ đang chuẩn bị một cuộc đột kích nhằm hạ gục Bóng tối... Nhưng anh giữ bí mật đây nhé! Guillemot vừa nói vừa chạy tới chỗ Ambor và Bertolen đang đợi cậu trước cổng ra vào: em không được phép nói cho ai đâu!

Guillemot trèo lên đằng sau Bertolen. Cậu làm một động tác tạm biệt lần cuối Romaric đang đứng giữa sân sững sờ vì cái tin đặc biệt này, rồi biến mất trong đám mây bụi.

TIẾNG CHIM HÓT

Suốt hai giờ đồng hồ qua, Gontrand đứng trong dãy hành lang của Nhạc viện để chờ người gọi tên cậu. Cậu để chiếc đàn xi-ta lên một băng ghế và sốt ruột đi đi lại lại trên nền đá lát của lối vào rộng thênh thang, tay chấp sau lưng. Sự chậm trễ của các giáo sư sẽ dạy dỗ cậu - nếu cậu qua được bài thi cuối cùng - về ý thức nhíp phách và thời gian làm cậu bị sốc một chút!

Mặc dù vậy, vừa tới nơi, cậu đã bị hấp dẫn ngay bởi những tòa nhà dài của Nhạc viện trải tới tận bìa rừng Tantreval. Tiếng chim hót líu lo như gắng đua tài với những gam nhạc của học sinh. Các học sinh nội trú hoặc bán trú này, tuần ba bận tới theo học chương trình tốt nhất mà Xứ Ys có thể dành cho những người trẻ tuổi có tài năng đầy hứa hẹn.

Quả vậy, âm nhạc là một môn nằm trong chương trình giáo dục của cả xứ. Làng nào cũng có dàn nhạc riêng, và ngày nào cũng phải có một buổi vũ hội được tổ chức ở đâu đó. Dân Xứ Ys ưa nhảy múa, thích chiêm ngưỡng và lắng nghe những nghệ sĩ thổi sáo và chơi xita nổi tiếng trở tài trong những dịp đua tài âm nhạc. Nhờ vậy mà bố mẹ của Gontrand nổi tiếng và hiện được xếp trong số những nhạc sĩ lừng danh nhất xứ.

Gontrand là bạn thân nhất của Romaric và là một thành viên trong nhóm bạn. Với vẻ ngoài hơi lòng khòng vì quá cao mà lại gầy, bộ tóc đen luôn được chải chuốt cẩn thận và đôi mắt sáng long lanh màu hạt dẻ, bản chất cậu vốn điềm tĩnh nên luôn là người bạn đồng hành quý giá trong những lúc khó khăn. Cậu đã trốn thoát khỏi một ngọn tháp hải hùng trong Thế giới Vô hình, và thu phục được tình bạn của một chiến binh man rợ nhờ vào tiếng nhạc của mình. Nhưng chính màn trình diễn đàn xi-ta của cậu ở lâu đài Troil hôm sinh nhật bác Urien đã làm cho Nhạc viện phát hiện ra và đồng ý cho cậu tham dự kỳ thi vào Viện...

- Gontrand làng Grum!

Gontrand quay lại: một người phụ nữ đã luống tuổi, vận đồ tối màu, mời cậu đi theo bà. Cậu cầm chiếc đàn lên và đi theo sát người phụ nữ. Bà đưa cậu vào một gian phòng có tường quét vôi và được chiếu sáng nhờ những cửa sổ to rộng. Ngồi sau một chiếc bàn là hai người đàn ông và một người phụ nữ đang chăm chú quan sát Gontrand. Người phụ nữ khép cánh cửa phía sau lại.

- Em đặt đàn xi-ta xuống đi và dang hai cánh tay ra, bàn tay để thật thẳng, bà nói với cậu.

Gontrand làm theo, vẻ hơi ngạc nhiên. Người phụ nữ xem xét các ngón tay của cậu và gật đầu hài lòng.

- Không bị run, bà thừa nhận. Có lẽ không phải người dễ lo lắng.

Gontrand hiểu ngay lý do vì sao cậu phải đợi trong hành lang lâu đến thế! Nhưng cậu không kịp nghĩ tới những mẹo vặt mà ban tuyển chọn của Viện Hàn lâm bày ra để chọn lựa học sinh của mình, vì một thành viên ban giám khảo đã lên tiếng.

- Em cầm chiếc xi-ta lên, và chơi cho chúng tôi nghe bản Balat thuở xa xôi.

Gontrand tuân theo và đặt hết cảm xúc vào việc trình diễn làn điệu nhạc cổ. Cậu vừa kết thúc, bà giáo giám khảo đã ngồi ngay vào đàn pianô và chơi một bản nhạc khá phức tạp.

- Bây giờ em hãy hát lại khúc nhạc em vừa nghe. Gontrand hát không bỏ sót một nốt nhạc nào. Tiếp đến người ta đưa cho cậu một tờ giấy và một chiếc bút chì.

- Em hãy ghi lại những gì tôi sẽ chơi sau đây, người phụ nữ chơi đàn pianô tiếp lời ngay.

Vừa chăm chú nghe thật kỹ, cậu nhạc sĩ trẻ dần ghi đầy những nốt nhạc lên hết khuông nhạc. Gontrand bắt đầu cảm thấy ù tai.

- Em hãy cầm nhạc cụ này lên và tự soạn một giai điệu theo chủ đề này, bà giám khảo tiếp tục. Bà đưa cho Gontrand một cây sáo và đạo một giai điệu ngắn trên đàn pianô. Gontrand đưa ống sáo lên môi và nhắm mắt lại.

Trong giây lát, yên lặng bao trùm cả gian phòng lớn. Cậu bé cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng. Trống rỗng! Hoàn toàn trống rỗng! Chẳng có nốt nhạc nào đến với cậu cả... Thật ngốc nghếch! Cậu đã gần đạt tới đích rồi!

Gontrand gần như sắp bỏ cuộc thì bỗng nhiên cậu nghe thấy tiếng hai con chim cãi nhau âm ỉ bay ngang qua một cửa sổ. Tiếng ríu rít của chúng ngay lập tức gây cảm hứng cho cậu và cậu nảy ra ý soạn một đoạn láy rền cho khúc dạo đầu. Thế là vừa chú ý theo chủ đề âm nhạc mà bà giám khảo đã áp đặt, Gontrand trình bày lại tiếng chim cáu kỉnh cậu vừa nghe thấy.

Khi mở mắt ra, Gontrand thấy bốn vị giám khảo đang mỉm cười với cậu, vẻ nghiêm khắc trên mặt họ đã biến mất.

- Sáng thứ Hai em tới ghi danh. Và nhớ đem theo cây xi-ta: ngay buổi chiều là có giờ học rồi.

- Thế có nghĩa là... Gontrand như ngộp thở vì không tưởng tượng nổi là số phận của cậu đã được định đoạt nhanh đến như vậy. Có nghĩa là em đã được vào Nhạc viện?

- Mỗi năm chúng tôi tuyển thêm hai mươi học sinh mới, người phụ nữ đã ra

đề bài cho cậu khẳng định. Em là một người trong số đó...

Gontrand chào tạm biệt ban giám khảo và rời gian phòng, hết sức bàng hoàng. Cậu ngồi phịch xuống một cái ghế băng ngoài hành lang để lấy lại tinh thần. Cậu hình dung ra sự đón tiếp long trọng đang đợi cậu ở nhà... Nhưng việc đầu tiên là cậu phải gửi một tin nhắn qua chim bồ câu cho Romaric, một tin nhắn cho Guillemot, và hai tin nữa cho Ambre và Coralie, để báo tin vui cho các bạn!

NHỮNG BÍ MẬT NHỎ NHỎ

Ambre quẳng chiếc vợt tennis xuống giường, tháo giày và ném vào trong một góc phòng. Sau đấy, cô vừa lấy vạt áo phông lau mặt vừa đi ra phòng tắm. Hôm nay, thầy dạy thể dục đã bắt học sinh tập toát hết mồ hôi, và từ lúc rời sân quần vợt bằng đất nện, cô chỉ mong mỗi một việc là được tắm dưới vòi hoa sen! Cô không mở được cửa: đã có người bên trong và khóa trái cửa rồi.

- Coralie! Cô hét lên. Có ra không thì bảo!

- Em sắp xong rồi, một giọng trả lời lẫn trong tiếng nước bắn.

Ambre thở dài. Thế là đũa em cô đã chui vào buồng tắm khi cô đi chơi tennis... Ambre và Coralie là hai chị em sinh đôi. Cô chị tóc đen cắt ngắn, dáng vẻ thể thao, đầy ý chí và vốn trực tính rất giống con trai. Cô em để tóc dài, vẻ điệu đà và có đôi mắt màu xanh nước biển trông lúc nào cũng như vừa ở tiệm làm đẹp bước ra.

- Mẹ ơi! Ambre kêu lên. Coralie không muốn cho con vào buồng tắm! Nó ở đấy suốt ba tiếng rồi!

- Không đúng! Coralie kêu lên đằng sau cánh cửa. Chỉ năm phút nữa là em xong! Em chỉ sấy tóc thôi...

- Sấy tóc! Ambre thốt lên, vẻ thất vọng. Có mà mất hàng tiếng! Mẹ ơi... Mẹ làm gì đi chứ!

- Thôi đi hai đứa, bình tĩnh nào. Bà Krakal trả lời vọng ra từ phòng khách, chỗ bà đang ngồi dùng trà với hai cô bạn.

- Lúc nào cũng thế, Ambre lau bầu và quay về phòng của mình sau khi nện một cú đấm vào cửa phòng tắm. Cô nàng thì tắm còn những người khác phải đợi cho nó hạ cổ đi ra!

Lúc đi qua trước phòng em gái, Ambre lưỡng lự rồi dừng lại. Có lẽ, Coralie quên khóa cửa chẳng? Cô vịn nắm đấm; cánh cửa mở ra.

Ambre luồn vào phòng. Đây là cơ hội duy nhất để xem Coralie đã ghi chép gì suốt hàng giờ đồng hồ vào cái sổ tay mà nó đặt tên là “Nhật ký của tôi”. Cô đã đọc trộm được bìa vào một lần Coralie không kịp giấu đi. Chà! “Nhật ký của tôi”... Long trọng thật!

Nệm lông màu hồng trên giường sổ tung ra. Cái bàn học chủ yếu dùng làm bàn trang điểm trông trơn. Nhưng có một ngăn kéo đóng hờ.

Ambre bước lại gần và nhận ra cuốn sổ bí mật. Cô cầm nó lên và giở qua vài trang, đọc một câu rồi thêm một câu nữa, rồi lại một câu nữa, hoàn toàn ngẫu nhiên. Toàn viết về Romaric. Ambre cuống cuống. Chắc chắn cô sẽ được biết thêm nhiều điều! Cô đang vội định đọc tiếp thì nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra.

- Chán thế, Ambre lẩm bẩm. Bình thường nó chải chuốt tóc rõ là lâu!

Cô vội ra khỏi phòng em gái và nhảy bổ vào phòng riêng của mình. Cô nằm dài trên giường và quơ vội một cuốn tạp chí giả bộ đang đọc. Vài giây sau thì có tiếng người gõ cửa.

- Ai đây?

- Coralie!

- Vào đi...

Coralie thò đầu qua ngưỡng cửa.

- Em phải cố xong thật nhanh. Đấy, phòng tắm rồi rồi đấy. Em không nghĩ là chị đi tập tennis về sớm thế!

- Không sao... Cảm ơn.

Ambre nghe thấy tiếng bước chân em gái quay về phòng riêng của nó và đóng cửa lại. Cô ngồi thừ ra một lúc suy nghĩ về những điều bí mật nho nhỏ của Coralie đã khiến cô phát ốm vì tò mò. Vì có gì mà Ambre lại khó chấp nhận việc em gái mình có bí mật riêng nhỉ? Coralie bắt đầu viết cuốn nhật ký này từ sau hôm cả bọn trở về từ Thế giới Vô hình, và từ bấy trở đi, cô bé ít hẳn tâm sự với chị gái. Ambre cảm thấy đau khổ vì chuyện này...

Cô quay lại giường và xoa xoa hai bên thái dương.

Cô đã ốm suốt ba ngày và đến giờ vẫn còn đau đầu. Bác sĩ chẩn đoán là cô bị cảm cúm, ghi đơn cho cô một đồng thuốc và để mặc cô chống chọi một mình với cơn mệt mỏi kinh khủng. Chẳng biết cô có giải thích được việc này không, nhưng cô tin là những cơn đau đầu của mình có liên quan tới những giấc mơ hãi hùng cô hay gặp ít lâu nay. Trước kia Ambre chưa hề bị ốm mà! Mà trước thời điểm nào nhỉ? Trước ngày cô sang Thế giới Vô hình...

Bỗng Ambre cảm thấy buồn ghê gớm. Phải tìm ra điều gì đã giúp cô phần chẵn hơn. Cô mở ngăn kéo bàn đầu giường và lôi ra ba tờ giấy nhàu nát vì bị vầy vò quá nhiều. Cô đọc đoạn đầu của tờ đầu tiên:

Ambre thân mến,

Hôm qua tớ gặp Guillemot đấy. Cậu ấy tới thăm tớ ở lâu đài Bromotul. Cậu ấy cho tớ biết là cậu bị ốm. Tớ buồn cười quá vì thật khó tưởng tượng là

cậu lại bị ốm! Mà thôi, hy vọng cậu sẽ sớm khỏi bệnh và không bỏ chúng tớ vào dịp lễ Samain! Sao tớ mong tới lúc đó thế, để cả bọn được gặp nhau! Mà này, tớ đã kể cậu nghe việc học hành Kỵ mã của tớ chưa nhi?...

Cô bé mỉm cười. Có dễ dàng tưởng tượng mình là một Kỵ mã, nếu Hội Hiệp sĩ không quá bảo thủ và cởi mở hơn!

Cô nghĩ tới cuốn sổ nhật ký của cô em gái và tiếc không thể biết thêm mấy chuyện tí tê của nó với Romaric... Cô cất bức thư của cậu chàng này, cầm tờ thứ hai lên và đọc lướt qua bức thư của Gontrand:

... một chiến công thực sự! Tóm lại là tớ đã được nhận vào Viện Âm nhạc Tandreval! Cô bạn gái đừng ghen nhé. Rồi sẽ có ngày cậu tìm thấy con đường của mình (trừ ca hát!) Mà này, Guillemot cho tớ biết cậu nằm liệt giường vì sốt à. Không đùa đấy chứ hả? Cả bọn đang đợi tới lễ Samain đấy! Thôi, chúc cậu sớm bình phục!...

Cả bọn tin vào điều gì nhi? Chẳng lẽ cô không sốt ruột chờ tụ tập vào lễ Samain ở Dashtikazar vào tháng sau bằng các bạn ư? Dù sao, nhận được thư của các bạn cũng khiến cô bé thấy dễ chịu khi phải nằm liệt giường thế này. Ambre cầm tờ thứ ba lên, bức thư của Guillemot và cũng là bức nhàu nát nhất...

... hẹn gặp ở Dashtikazar vào ngày lễ Samain nhé.

Mình ôm hôn cậu.

Guillemot.

Mình ôm hôn cậu! Ambre đã đọc đi đọc lại không biết bao lần câu này. Cô bé thừa biết nó chẳng nói lên điều gì ghê gớm cả vì người ta vẫn thường viết vậy cho ông bà, cha mẹ hay anh chị em! Nhưng dẫu sao nó vẫn là ôm hôn.

Cô nghe có tiếng bước chân trong hành lang. Cô đặt một nụ hôn gió lên lá thư của Guillemot rồi cất cả ba lá thư vào trong ngăn kéo, nhảy lò cò và vội ra chiếm phòng tắm trước khi có người khác bước vào.

MỘT GIỜ ĐỊA LÝ KHÁC THƯỜNG

Guillemot!

Guillemot ngẩng mặt khỏi cuốn vở và nhìn người đàn ông có cái đầu nhăn thính với cặp kính to bự, áo sơ mi phanh cổ đến tận giữa ngực, để lộ bộ ngực còm nhom. Đó là ông Thầy dạy lịch sử và địa lý của lớp từ hai năm nay. Hai năm và một tháng rưỡi.

- Dạ thầy gọi em?

- Em có thể kể lại cho các bạn trong lớp về Thế giới Vô hình mà em đã thấy không?

Guillemot thở dài.

Sau những sự kiện đặc biệt xảy ra hồi mùa hè, cuộc sống của Guillemot đã có nhiều thay đổi. Đầu tiên là cậu được vào lớp tám, phải làm quen với một loạt những môn học mới, ví như môn về thể chế của Xứ Ys, thiên văn học và điện kinh. Tiếp đó, sự nổi tiếng gần đây của cậu đã khiến bọn con trai và con gái khác trong trường muốn làm bạn với cậu. Cuối cùng cũng nhờ sự nổi tiếng này mà tất cả giáo viên đều chú ý tới cậu... Nhất là thầy dạy địa lý. Không có những sự chú ý này, thì Guillemot hẳn sẽ vô cùng thích thú khi được trở lại trường!

Guillemot cảm giác thầy giáo đang đặt ánh mắt trông chờ vào cậu và cả lớp thì nhìn đầy hy vọng, vì các bạn sẽ qua vui nếu được nghe cậu kể chuyện và đỡ phải học tiết cuối. Cuối cùng, cậu quyết định:

- Thế giới Vô hình, Guillemot lên tiếng giữa những tiếng thở phào, là một

trong ba Thế giới.

- Thế hai Thế giới kia tên gì, Camille? Thầy giáo đột ngột hỏi một cô bé học sinh đang định ba hoa nói chuyện riêng phía cuối lớp.

- Dạ... Đó là Thế giới thực và Xứ Ys ả? Cô bé trả lời.

- Chính xác. Và em thôi ngay nói chuyện phiếm đi!

Guillemot tiếp tục nào.

- Người ta tới đó qua một trong hai Cánh cổng nằm trên một ngọn đồi gần Thành Dashtikazar...

- Cédric, có phải tất cả mọi người đều có thể đi qua những Cánh cổng này không? Thầy giáo lại hỏi một cậu học sinh đang mơ màng nhìn qua cửa sổ.

- Dạ? Thưa thầy, em chưa nghe rõ câu hỏi ạ...

- Cửa nợ! Thầy nổi cáu. Tại sao em không nghe hả? Guillemot đã trải qua một cuộc phiêu lưu độc nhất vô nhị! Em phải ý thức được chuyện đó và tranh thủ mà nghe chứ!

- Cho nên, Guillemot kiên nhẫn tiếp tục, chỉ có các Thầy Phù thủy mới có thể sử dụng những Cánh cổng này. Cánh cổng của Thế giới Vô hình dẫn tới những miền đất hoang mênh mông rộng lớn. Những người sống ở đó khá khắc khổ. Phải nói là họ không được lựa chọn: họ phải chung sống với những quái vật như lũ Ork hay lũ Gommon, và với cả những con người hung tợn, như Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku, là người đứng đầu Thành Yâdigâr. Ông ta nắm trong tay một đội quân toàn một lũ vô lại, thực sự chỉ nghĩ tới cướp bóc và chiến tranh. Bên cạnh những con người gần như bình thường là những bộ tộc rất kỳ lạ như Người Cát. Họ sống giữa sa mạc sống

được gọi là Sa mạc Ngón ngấu, nó ăn tất cả mọi thứ, trừ đá! Và Người Biển sống trên những chiếc bè ở Biển Nóng bỏng đầy lửa sứa...

Dần dà với việc kể lại những kỷ niệm của mình ở Thế giới Vô hình, Guillemot cảm nhận một sự phấn khích dâng lên trong lòng. Giờ thì cả lớp bị cuốn vào câu chuyện của cậu, và Thầy giáo thì đang nở một nụ cười hoan hỉ.

- ... Những Người lùn Thành Virtù chỉ cao bằng bọn trẻ con và khai phá những mỏ đá quý; đó là những chủ nhà băng của Thế giới Vô hình. Họ mặc những chiếc áo choàng rất tiện lợi! Rồi còn có cả những nhà buôn, giống như ở đây. Nhưng họ buộc phải mượn tới đội quân đánh thuê để bảo vệ những chuyến hàng của họ khỏi lũ cướp. Thành phố lớn nhất ở đó có tên Ferghânâ. Nó tương tự như Thành Yâdigâr. Có một con đường đá nối hai thành phố với nhau. Nằm giữa hai vùng đất còn một thành phố tên là Yénibohor. Đó là nơi nằm dưới sự kiểm soát của lũ thầy tu không có vẻ gì là thiện chí cả! Ai cũng sợ bọn họ.

Thầy giáo lên bảng và dùng phấn vẽ bản đồ Thế giới Vô hình, theo những chỉ dẫn của Guillemot. - Vùng biển bao quanh Thành Ferghânâ có tên là Biển Đại phong, và tí phía trên, bên trên Đảo Giữa, cậu chỉ cho Thầy giáo, đó là những thảo nguyên của miền Bắc Thế giới Vô hình. Đó là nơi sinh sống của những chiến binh du mục. Phía Đông là một khu rừng rộng mênh mông như biển có tên là rừng Irycht Tím. Em nghĩ chẳng ai biết bên trong khu rừng ẩn chứa điều gì.

- Thế về phía Nam? Thầy giáo tìm hỏi.

- Toàn là sa mạc ngút tầm mắt, Guillemot ngập ngừng. Ở đó cũng thế, chẳng ai biết là có gì... Còn phía Tây là Đại dương Mênh mông. Hình như là vùng thuộc kiểm soát của quái vật biển.

Cả lớp yên lặng khi nghe câu vừa rồi. Mỗi người tự tưởng tượng ra theo

cách riêng của mình cái thế giới mà Guillemot vừa mô tả, và nhận thấy rằng Xứ Ys, dù có những trảng cỏ bí hiểm và những khu rừng rậm sâu hút, những thầy Phù thủy và lũ Korrigan, thì xem ra vẫn hơi vô vị!

- Có ai muốn hỏi thêm Guillemot không? Thầy giáo hỏi.

Vừa đó chuông báo hết giờ học vang lên. Thầy giáo dẹp ngay sự huyền ảo trong lớp và tuyên bố: - Các em chỉ được ra khỏi lớp sau khi đã chép lại bản đồ phác thảo của Thế giới Vô hình vào vở. Ngày mai sẽ có giờ trả bài về câu chuyện này!

Có tiếng cằn nhằn, nhưng rồi đứa nào cũng phải ngồi lại và vội vàng vẽ lại bản đồ.

- Tất nhiên là em được miễn bài tập này, Guillemot ạ. Cảm ơn sự đóng góp của em vào buổi học địa lý khá là... đặc biệt này! Em có thể về.

Guillemot không đợi Thầy nói thêm. Cậu lễ phép chào thầy và ra khỏi lớp.

Cậu đi nhanh qua sân trường. Những hàng cây sồi rừng bắt đầu nhuộm nâu và điểm vàng trông rất đẹp mắt, nhưng cậu chỉ nhìn qua chứ không thể đứng ngắm lâu. Cậu đang chuẩn bị qua cổng thì nghe thấy có tiếng ồn ào đằng sau lưng. Cậu quay lại, và nhận ra Agathe làng Balangru và Thomas làng Kandarisar, hai đứa chuyên gieo rắc nỗi sợ hãi trong trường, đang đi lại phía cậu...

- Chào Guillemot! Cậu đây rồi! Thomas thốt lên, đó là một thằng bé trông khỏe mạnh và thấp lùn, có bộ tóc bù xù màu hung.

- Chúng tớ tìm cậu suốt từ sáng tới giờ, Agathe giải thích. Chiều nay tớ có tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở nhà, thật tuyệt vời nếu cậu có thể đến dự với chúng tớ!

Guillemot quan sát đứa con gái cao lớn hơi gầy đang mỉm cười với cậu với cái miệng rộng quá khổ. Phải nói là trước khi Guillemot cứu Agathe thoát khỏi nanh vuốt của tên Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku tại Thế giới Vô hình, con bé từng là kẻ thù xấu xa nhất và là cơn ác mộng khủng khiếp nhất của cậu! Còn bây giờ Agathe làng Balangru không biết làm gì hơn để tỏ ra dễ mến...

Guillemot cảm thấy hơi nhói trong lòng. Càng nhìn kỹ con bé, cậu nhận thấy nó cũng không đến nỗi xấu. Cá tính người ta đọc được trên nét mặt cùng với sự lôi cuốn toát ra từ con bé đã thay cho vẻ xinh đẹp mà nó không có được...

Nhưng khuôn mặt của Ambre bỗng xuất hiện trong đầu Guillemot, và cậu thâm tự trách về những ý nghĩ vừa rồi của mình.

Còn về phía Thomas, sau khi được Guillemot cứu thoát chết khỏi lưỡi dao của một con Gommon trên bãi biển ở Xứ Ys, nó đã quay về vị trí luôn kè kè bên cạnh Agathe. Song nó luôn có một cái nhìn ngưỡng mộ với cậu Đệ tử của Thầy Phù thủy!

- Tôi rất tiếc, Agathe ạ, Guillemot mỉm cười chân thành trả lời. Tôi sẽ rất vui nếu được..., nhưng tôi phải đi gặp Thầy Qadehar. Thầy đang chờ tôi ở trang cỏ.

Quả thực, giờ học của cậu với thầy Phù thủy Qadehar có chiều hướng đáng buồn là căng thẳng hơn rất nhiều kể từ hôm khai trường! Tới mức làm cậu mất toi cả buổi chiều thứ Tư...

- Đành vậy, Agathe nói, vẻ thất vọng. Để dịp khác vậy.

- Ừ... Các cậu chơi vui vẻ nhé!

Guillemot làm một cử chỉ, vừa như để xin lỗi và vừa để chào tạm biệt, rồi cậu chuồn đi. Cậu đang bị muộn giờ. Mà Thầy Qadehar thì không thích đợi.

DẠO TRÊN TRẮNG CỎ

- Chỉ thêm năm phút nữa là thầy đi tìm con đây!

Thầy Phù thủy Qadehar kêu lên. Guillemot, hồn hên, lại ngồi ngay dưới chân tấm mộ đá nơi thầy vẫn hẹn cậu để làm việc, trong khu đồi, bên trên Thành Dashtikazar.

- Thầy sợ con lại bị lũ Ork bắt đi à? Cậu học trò hỏi, vẫn thờ hồn hên.

- Thầy sợ nhất là con lơ đãng mà quên mất giờ học thôi!

Thầy Qadehar nhẹ nhàng bước xuống từ một hòn đá đài hoa cương không lồ nơi thầy vừa ngồi chờ Guillemot.

Thầy có dáng vẻ của một vận động viên điền kinh, khuôn mặt vuông chữ điền và mái tóc cắt ngắn. Mắt thầy màu xanh thép. Thầy có chất giọng ấm, và nụ cười hiền hòa thường nở trên môi khiến thầy đỡ vẻ nghiêm khắc. Thật khó đoán thầy bao nhiêu tuổi: khoảng tầm ba lăm hay bốn mươi. Cái áo choàng sẫm màu cùng chiếc xà cọt lúc nào cũng đeo trên vai cho biết ngay thầy thuộc Hiệp hội Pháp sư. Thầy Qadehar, kẻ thù không đội trời chung của Bóng tối, là thầy Phù thủy nổi tiếng nhất Hiệp hội Pháp sư.

- Thưa Thầy, hôm nay thầy trò ta làm gì ạ? Guillemot gặng hỏi.

- Chúng ta sẽ đi dạo trên trắng cỏ. Trời đang rất đẹp, và cũng là để làm bài tập! Tất nhiên chúng ta phải tranh thủ để làm việc một chút.

Guillemot vui vẻ đón nhận chương trình thầy đề ra. Những lúc đi dạo với Thầy thường là dịp để cậu hỏi những chuyện ngoài khuôn khổ khắt khe của

việc học pháp thuật! Hai thầy trò đi vào chỗ con đường đầy những hàng hoa thạch thảo và cây đậu kim. Được vài mét, thầy Qadehar đã lựa hỏi cậu Đệ tử của mình.

- Guillemot này, con có cảm tưởng là đã làm chủ hoàn toàn hai mươi tư Linh Phù chưa?

- Dạ rồi, thưa Thầy. Bây giờ con chỉ cần nhắm mắt lại là chúng hiện ra ngay, rất sáng rõ ạ.

- Hàng ngày con có gắng giữ liên hệ với chúng không?

- Dạ có, thưa Thầy. Con thường gọi thầm tên của Linh Phù trong đầu và chúng kêu ro ro ạ.

- Con có biết sử dụng các Linh Phù không?

- Con biết tung ra Linh Phù bằng cách kêu to hoặc gọi thầm tên của chúng ạ. Con cũng biết tăng sức mạnh của các Linh Phù bằng cách đứng vào các tư thế *Stadha* ạ. Con biết kết nối các Linh Phù với nhau để tạo thành Thần chú ạ.

- Một câu Thần chú là gì?

- Dạ thưa Thầy, đó là một câu niệm chú mà trong đó người ta sử dụng các Linh Phù như việc dùng các từ trong một câu ấy ạ...

- Guillemot, một Linh Phù là gì?

- Nó giống như một chữ cái trong bảng chữ cái thần bí, được viết trong các vì sao, cho phép giao tiếp với Trường Năng lượng ạ.

- Thế Trường Năng lượng là gì?

- Nó giống như một mạng nhện khổng lồ mà các sợi tơ được gắn kết với tất cả những gì tồn tại. Các Linh Phù khi mở ra Trường Năng lượng cho phép tác động lên tất cả những sự vật ấy.

- Hai vũ khí tối quan trọng nhất của thầy Phù thủy trong việc sử dụng Trường Năng lượng là gì?

- Sự cẩn trọng và lòng khiêm nhường ạ.

- Nào, bây giờ con nói ta nghe Linh Phù Viễn du là gì?

- Raidhu ạ, Cổ xe Nerthus, Linh Phù thứ năm trong bảng chữ cái.

- Có Linh Phù tốt và Linh Phù xấu hay không?

- Dạ, không. Chỉ có thầy phù thủy tốt hay xấu thôi ạ. Linh Phù là những năng lượng trung tính mà hiệu quả của chúng tùy thuộc hoàn toàn vào người sử dụng... Con biết điều đó, thưa Thầy!

Thầy Qadehar mỉm cười rồi gật đầu.

- Con đã trả lời được hết cả rồi, con trai ạ. Đây là một tư chất không thể thiếu... đối với người muốn trở thành nhà buôn hay một thầy giáo! Nhưng nếu người ta tham vọng muốn trở thành thầy Phù thủy, thì như con thấy đây, cần phải có thêm những tư chất khác...

Dứt lời, thầy Qadehar giật lùi lại rất nhẹ nhàng. Thầy thủ tư thế huyền diệu của Linh Phù *Ingwaz* và tung vào người cậu Đệ tử sức mạnh của Linh Phù:

- *Ingwaz!*

Guillemot phản ứng ngay lập tức. Cậu đã trông thấy thầy thủ thế biểu trưng

của thế Kim chân và tăng cường thêm bằng cách dùng tư thế của *Naudhiz*, có tác dụng làm vô hiệu hóa những cuộc tấn công bằng pháp thuật. Cậu chỉ vừa đủ thời gian để kêu cho mình Linh Phù Bảo vệ. Một tia sáng vàng rực. Cuộc tấn công của thầy Qadehar thất bại.

- Khá lắm, khá lắm, Thầy Phù thủy thừa nhận.

Thầy thấy con khá hơn kẻ nói mồm rồi đó!

- *Từng lời nói, lời nói sẽ đưa con đi; từng hành động, hành động sẽ dẫn đường cho con*, thưa Thầy! Cậu Đệ tử trả lời kèm chút ngạo mạn. Đây là một trong những câu mà các thầy Phù thủy đã cẩn thận ghi chép lại từ cuốn *Bí ẩn các vì sao*, cách đây rất lâu rồi.

- Chà! Thầy Qadehar mĩa mai. Giờ con lại quan tâm tới các lời khuyên hiền triết cơ à?

Thầy Phù thủy trở lại tư thế bình thường và đi cách cậu Đệ tử của mình vài bước. Bỗng nhiên, thầy làm một động tác tay về hướng Guillemot.

Lần này thì cậu Đệ tử đã không kịp phản xạ và, chỉ vừa kịp thốt lên một tiếng ngạc nhiên, cậu đã bị dính chặt dưới đất.

- Thầy làm thế nào đấy ạ? Con không thấy thầy thủ thế nào cả, mà con cũng không nghe thấy thầy kêu tên Linh Phù *Ingwaz*.

- Có đấy, Guillemot à, thầy Qadehar giải thích và giải thoát cho cậu Đệ tử khỏi câu thần chú vừa tung ra, chỉ có điều con không nhận ra thôi. Rất đơn giản, ngoài việc dùng tư thế huyền diệu, còn một cách khác để tăng thêm sức mạnh hoặc để dùng Linh Phù một cách bí mật!

Guillemot ngồi bệt xuống dưới đất và lôi từ trong chiếc xà cọt của mình ra

cuốn sổ tay to có bìa da màu đen mà bên trong cậu ghi chép tất cả những gì cho là quan trọng.

- Ta đã nói với con lúc nãy rồi, thầy Qadehar tiếp tục, là con đã biết sử dụng các Linh Phù bằng cách kê tên hoặc niệm thầm chúng trong đầu, bằng cách thủ tư thế huyền diệu và bằng cách liên kết chúng với nhau tạo thành Thần chú. Hôm nay, ta sẽ dạy cho con một cách khác, tinh tế hơn, có thể sức mạnh không bằng nhưng nhanh hơn và bí mật hơn.

- Dạ con xin nghe, thưa Thầy! Guillemot nói như khích lệ thầy, cậu rất khoái những lúc như thế này, vì Thầy bỏ sang một bên tên các loại cây trồng chán chết hay sự vận hành phức tạp của các luồng gió để mà dạy cậu những đòn pháp thuật thực sự.

Thầy Qadehar dùng hai bàn tay thể hiện lại hình dạng hai mươi tư Linh Phù. Các ngón tay của thầy chuyển động vô cùng nhanh và linh hoạt. Đồng thời thầy giải thích cho cậu học trò đang sững sờ:

- Đó là *Mudra*, những động tác tay vẽ vào không trung thể hiện lại hình dạng các Linh Phù... Cũng giống như tư thế huyền diệu *Stadha*, các *Mudra* giúp con cầu khẩn sức mạnh của các Linh Phù một cách bí mật, hoặc tăng sức mạnh của chúng lên. Ở trường hợp thứ hai, chỉ cần con niệm thầm tên của Linh Phù đồng thời vẽ lại hình dạng của chúng là được.

- So với *Stadha* thì *Mudra* có điểm gì lợi và bất lợi ạ? Guillemot nhíu mày hỏi thầy.

- Thầy đã nói với con rồi: các tư thế *Stadha* có tác dụng tăng quyền năng của pháp thuật. Nhưng dùng chúng thì mất thời gian hơn và không được bí mật như dùng *Mudra*. *Stadha* và *Mudra* đều cho phép con tăng thêm công lực cho những câu Thần chú. Ví như, Thần chú *Sa mạc*, đòi hỏi phải có một năng lượng rất lớn, nên sẽ không thể hoạt động nếu dùng *Mudra*.

- Con hiểu rồi, thưa Thầy. Nếu con vội quá, hoặc không muốn dùng cách lặp lại, thì con dùng *Mudra*. Còn nếu con cần tăng thêm công lực, thì con dùng *Stadha*!

- Con đã hiểu được điều cơ bản, thầy Qadehar thừa nhận. Việc còn lại là thực hành! Con đã làm chủ tốt các tư thế huyền diệu chưa?

- Dạ con nghĩ là được rồi, thưa Thầy.

- Tốt lắm. Bây giờ chúng ta sẽ học *Mudra*. Con đưa tay đây cho ta...

Suốt thời gian còn lại của buổi chiều, thầy Phù thủy ngồi trên tràng cỏ để dạy cho cậu Đệ tử của mình những động tác pháp thuật. Khi chắc chắn rằng Guillemot đã nắm được tất cả, thầy đứng lên.

- Tốt rồi. Hai thầy trò ta tiếp tục đi dạo nhé. Trước mắt chúng ta vẫn còn thời gian. Mà ta có điều này muốn nói với con.

Thầy Phù thủy yên lặng bước đi. Bên cạnh Thầy, Guillemot kiên nhẫn chờ đợi Thầy phá tan bầu không khí im lặng. Cậu không phải đợi thêm.

- Guillemot này, thầy Qadehar lên tiếng, rồi con sẽ sớm có trong tay tất cả những điều cần thiết để thực sự bắt đầu học pháp thuật Phù thủy.

- Khi nào, thưa Thầy? Cậu Đệ tử háo hức hỏi.

- Thầy nói với con là sắp tới đây thôi, Thầy Qadehar trả lời, dường như bỗng bị lôi cuốn bởi một suy nghĩ khác.

Câu trả lời của Thầy làm cậu thất vọng. Song Guillemot không năn nỉ hỏi thêm và đến lượt cậu lại yên lặng. Hai thầy trò lại im lặng đi trên con đường

mòn dẫn ra Trảng cỏ của tụi Korrigan. Rồi Thầy Qadehar tiếp tục, giọng mệt mỏi:

- Con ạ, ta nhận thấy là ta đã đi hơi nhanh với con. Ta đã để lộ cho con nhiều bí mật và đã dạy con một số bài thực hành pháp thuật mà một người Đệ tử bình thường phải sau hai hoặc ba năm mới được phép biết đến. Nhưng nếu ta đã hành động như vậy là bởi ta thấy có thể làm được, Guillemot à! Và đặc biệt là cần phải làm thế...

- Ý Thầy muốn nói gì ạ? Guillemot lo lắng hỏi, cậu hiếm khi thấy Thầy Qadehar tâm sự như vậy.

- Con là một cậu bé thông minh, Guillemot ạ. Pháp thuật vô cùng mãnh liệt trong con người con, và con biết điều đó, con chẳng đã tiêu diệt một con Gommon và vô hiệu hóa một con Ork đúng không nào? Con chẳng đã mở được Cánh cổng của Thế giới Vô hình và phá hủy cung điện của Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku, trong khi con vừa mới theo học pháp thuật được ba tháng?

- Dạ vâng, nhưng... điều đó có liên quan gì tới việc theo học của con ạ?

- Con có nhớ những thất bại của con khi dùng Linh Phù trong Thế giới Vô hình không, vì con đã không thay đổi chúng theo hình dạng những vì sao trên bầu trời ở thế giới đó?

- Dạ, con nhớ chứ ạ, thưa Thầy. Lẽ ra là phải giúp con tập trung hơn thì Linh Phù *Isaz* đã làm hóa đá hai tên cướp! Còn với Linh Phù *Thursaz*, lẽ ra phải tới cứu con thoát khỏi những tay lính gác của tên Thunku, thì nó lại gây ra một vụ động đất.

- Tất cả vấn đề là ở chỗ đó, Guillemot à, Thầy Qadehar thở dài. Con có một Nội khí rất mãnh liệt. Nhưng con còn thiếu những phương tiện để kiểm soát nó. Khi bắt đầu học pháp thuật, con đã khơi dậy sức mạnh này trong con;

nhưng làm thế nào để nó không gây ra những hậu họa khác, thì con cần phải học để làm chủ sức mạnh này thật tốt.

- Và con phải lao động thật nhiều phải không Thầy?

Guillemot nói điều này với vẻ mặt nghiêm trang khiến Thầy Phù thủy không khỏi mỉm cười.

- Phải, con của ta. Ta biết điều này không dễ dàng chút nào với con, vì con thích được gặp bạn bè và vui đùa với các bạn những lúc rỗi rãi hơn. Nhưng hai thầy trò ta phải có trách nhiệm với những sức mạnh pháp thuật. Và cả hai thầy trò ta đã cùng thề nguyện điều này: ta nguyện dạy cho con pháp thuật và con nguyện phải học pháp thuật...

Guillemot như thấy lại cảnh mình đang siết chặt bàn tay của Thầy Phù thủy, để ký hiệu chỉ lòng kiên nhẫn của thầy lồng vào ký hiệu chỉ sự vâng lời in trong lòng bàn tay của hai thầy trò bằng than cây thông đỏ, sự việc cậu tưởng như mới diễn ra hôm qua. Chưa bao giờ cậu đặt lại câu hỏi cho lời thề này! Trở thành Đệ tử của Thầy Phù thủy, tựu trung cậu đã tìm thấy con đường của mình. Dưới mắt của những người bạn thân, của các bạn cùng lớp hay của tất cả những người quen biết khác hay không quen biết cậu, thì cậu chính là Guillemot, Đệ tử của Thầy Phù thủy, người đã cứu Thomas khỏi nanh vuốt của quái vật Gommon và đã đưa Agathe từ Thế giới Vô hình trở về. Cậu đã có thêm những trách nhiệm mới và theo học miệt mài với Thầy Qadehar là một trong những nhiệm vụ đầu tiên của cậu. Cậu hiểu điều đó và chấp nhận nó. Việc Thầy vừa trở lại nhắc tới lời thề khiến cậu ngạc nhiên...

- Con biết tất cả điều đó, thưa Thầy. Sao Thầy lại phải nhắc lại với con ạ?

- Một nhóm gồm những Thầy Phù thủy cao tay nhất của Hiệp hội Pháp sư, thầy Qadehar giải thích sau một thoáng do dự, sẽ đột kích sang Thế giới Vô hình và tấn công sào huyệt của Bóng tối...

- Con cũng biết điều đó, thưa Thầy, Guillemot ngạc nhiên. Nhưng có một điều Thầy không nói với con, cậu tiếp tục với vẻ hy vọng, Bóng tối lẩn trốn ở đâu trong Thế giới Vô hình.

- Điều đó không quan trọng, mà không quan trọng với con, thầy Phù thủy trả lời và làm một động tác khoát tay vào không trung. Trái lại... điều mà ta chưa nói với con, Guillemot à, đó là trong thời gian diễn ra vụ đột kích này, con sẽ được đặt trong sự an toàn ở tu viện Gifdu. Đừng, con đừng vội phản ứng, không được đâu! Ta hiểu con không mấy ấn tượng về nơi này, nhưng Đại lão Pháp sư Charfalaq của chúng ta đã quyết định như vậy. Ai biết được phản ứng của Bóng tối thế nào với vụ đột kích của chúng ta?

Guillemot đang định mở miệng để phản đối, song giọng nói quyết đoán của Thầy Qadehar đã làm cậu từ bỏ ý định. Chẳng mấy chốc, cậu sẽ lại phải giam mình ở tu viện Gifdu, là nơi mà cậu đã phải vượt ra ngoài để gặp lại các bạn! Dù cậu vẫn ngờ rằng sẽ có ngày phải quay lại đó song cũng không nghĩ là sự việc lại xảy ra nhanh đến vậy! Cậu thậm chí rửa Charfalaq, cái lão già lụ khụ này đã làm cậu sồn da gà và giờ lại còn bắt cậu phải quay lại tu viện nữa.

Cậu nhắm tính xem còn bao nhiêu ngày nữa thì tới lễ Samain: may quá, vẫn còn thời gian... Cậu sẽ kịp quay trở lại Dashtikazar để tranh thủ kỳ nghỉ với Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie. Và rồi, nếu không được thế, thì cậu chỉ còn cách là lại vượt ngục lần nữa!

Cái viễn cảnh được gặp lại Gérald, thầy Phù thủy Tin học nhu nhược, và Qadwan, ông già dạy thể dục, đã giúp cho ý nghĩ phải trở lại Gifdu của cậu đỡ chán chường hơn. Guillemot quay về phía Thầy Qadehar:

- Khi nào con phải đi ạ?

- Thầy trò ta sẽ đi tối nay. Kịp thời gian cho con về sắp xếp đồ đạc và chào

tạm biệt mẹ, và để thầy còn đi mượn ông bác của con một con ngựa.

- Đi nhanh thế cơ ạ? Guillemot thốt lên. Nhưng sao lại phải thế ạ? Có chuyện gì vậy Thầy?

- Sau khi tra cứu các vì sao chiếu mệnh, Đại lão Pháp sư của chúng ta đã quyết định đẩy nhanh hơn cuộc đột kích chống lại Bóng tối. Nó được dự kiến vào tháng sau. Chỉ còn vài ngày nữa thôi.

BERTRAM

Guillemot chẳng hề hứng thú khi phải quay trở lại gian phòng nhỏ bé dành cho khách, phía trên cao của tu viện, và lần này cậu vẫn ở cùng phòng với Thầy mình. Nó giống hệt căn phòng cậu ở lần trước, khi tới Gifdu: giản dị và sạch sẽ, với hai chiếc giường, một cái bàn, hai cái ghế và một phòng tắm ở ngay bên cạnh. Chỉ khác một điều là căn phòng hai thầy trò ở lần này không nằm ở cánh Nam, trên tầng bốn, là nơi tầm mắt có thể nhìn ra xa tận bên trên những thung lũng bên khe núi. Sau cú vượt ngục của cậu với một sợi dây thừng hề năm ngoái, người ta đã cẩn trọng không cho cậu ở phòng gần sát với mặt tiền bên ngoài.

Vì thế mà cửa sổ căn buồng cậu ở lần này nhìn từ trên tầng ba quay mặt ra sân trong, bao quanh là một dãy hành lang hình vòm cung, nơi các Thầy Phù thủy thường thích tản bộ và nói chuyện, đối diện với cổng ra vào khổng lồ của tu viện.

Cũng như lần đầu, Guillemot chẳng mấy chốc cảm thấy rất lẻ loi. Thầy của cậu tuy ở cùng phòng nhưng thường xuyên bị triệu đi có việc khắp nơi. Thực tế là đã có ba mươi thầy phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư được lựa chọn để tham gia vào vụ đột kích chống lại Bóng tối, và thầy Qadehar được cử làm chỉ huy.

Chẳng thế mà không khí ở tu viện Gifdu, cơ quan cao nhất của Hiệp hội Pháp sư, đang hết sức sôi động. Guillemot nhận thấy điều đó ngay tức thì: nhiều tốp Phù thủy rải bước dọc các dãy hành lang về bận rộn, và ngay cả Gérard, người phụ trách hệ thống máy tính mà Guillemot thấy rất hòa hợp, cũng chỉ kịp thoáng giơ tay chào cậu. Còn ông già Phù thủy dạy thể dục Qadwan, thì cũng như những người khác, chẳng có mấy thời gian dành cho cậu. Người duy nhất có vẻ để ý tới những chuyến thăm của cậu hơn cả là

Eugène, thầy Phù thủy phụ trách bưu điện của tu viện, thì vào những ngày đặc biệt này cũng phải chú ý vào hàng tấn thư từ.

Để đánh lừa cảm giác buồn bã và nỗi thất vọng bị loại ra khỏi công việc chuẩn bị cho chuyến lên đường, Guillemot dành hẳn một hay hai giờ đồng hồ để lọc thư từ, trước khi tới Thư viện. Cậu đi theo những dãy hành lang chỉ có Đá Ba hoa, những viên đá khắc chỉ dẫn hướng đi, giúp phân biệt hướng này với hướng khác. Tu viện rộng mênh mông, kể cả phần nổi trên mặt đất lẫn dưới lòng đất, và những dãy hành lang của chúng thì giống hệt nhau, y như một mê cung. Các Đệ tử mới tới đây lần đầu thường xuyên bị lạc, phải chờ tới khi đọc được bí mật của Đá Ba hoa.

Sáng hôm đó, Guillemot ngồi lại một lúc lâu trong Thư viện của Thế giới Vô hình. Hè năm ngoái cậu cũng hay vào Thư viện để chuẩn bị cho cuộc “vượt ngục” của mình; không một cuốn sách nào trên những kệ sách bằng kim loại của gian phòng nhỏ lọt ra ngoài tầm mắt tò mò của cậu!

Guillemot đọc một chương về lịch sử của Gifdu, trong gian phòng rộng rãi trát thạch cao của Thư viện Lịch sử, và nhờ đó cậu biết được tu viện được xây dựng năm trăm năm trước Thành Dashtikazar, thủ phủ của Xứ Ys vốn cũng đã được nghìn năm tuổi.

Bước chân đã đưa cậu tới Thư viện Thiên nhiên, nơi có rất nhiều hình nộm các con thú, ở đây cậu đã đọc một tài liệu về chim mòng biển. Lúc ra khỏi phòng, cậu suýt xô ngã một thầy Phù thủy đang vội đi qua...

- Úi! Tôi xin lỗi!

- Không sao. Nhưng lần sau thì nhớ đi đứng cẩn thận!

Guillemot tò mò quan sát người đang chỉnh lại cổ áo sơ mi. Chiếc áo choàng Phù thủy của anh ta không đánh số và hình như còn mới toanh. Đó là một thanh niên khoảng mười sáu tuổi, tóc dài buộc túm đằng sau, khô

người trung bình nhưng có vẻ rất rắn rỏi. Đôi mắt màu đen của anh ta có vẻ giễu cợt và đôi môi thì dường như luôn thường trực cái mỉm cười mỉa mai. Giọng anh ta nghe rất ngạo mạn. Mà anh ta còn có một đặc điểm rất hiếm gặp ở Xứ Ys là để râu cằm lún phún và bộ ria lơ thơ.

- Anh mới đến à? Tôi chưa gặp anh bao giờ, Guillemot cất tiếng hỏi sau khi nhìn anh thanh niên rất kỹ.

- Tôi cũng chưa bao giờ trông thấy cậu, anh Phù thủy trẻ đáp lời bằng một giọng châm chọc. Mà đâu có gì ngạc nhiên, thử nhìn xem, bé như cậu thì...

- Có thể sẽ nguy hiểm nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài đấy, Guillemot trả lời, không cảm thấy vẻ kẻ cả của người thanh niên. Anh hãy nhìn thầy Charfalaq, vị Đại lão Pháp sư của chúng ta mà xem: ông ấy có vẻ của một thầy Phù thủy cao tay không? Trông bề ngoài thì đúng là một cụ già lẩn trí!

Anh Phù thủy trẻ hơi sững sờ một lát rồi phá lên cười. Anh ta vỗ một cái vào vai Guillemot vẻ thân mật:

- Một cậu nhóc xác láo, có khiếu hài hước... Có phải cậu chính là Guillemot mà ai cũng nói tới không hả?

- Tôi hy vọng là anh không tin vào tất cả những gì mọi người nói...

- Cho tới lúc này thì có tin đấy. Nhưng theo như mọi người kể thì cậu to như một con gấu và mắt cậu bắn ra lửa, từ giờ thì tôi sẽ phải biết học thông tin tốt hơn!

- Dù sao thì anh nên cẩn thận, Guillemot tiếp tục. To như một con gấu thì chắc chắn là không rồi, nhưng mắt bắn ra lửa thì...

- Thôi, quên chuyện đó đi, cậu chẳng làm tôi thấy xúc động đâu. Và đừng xưng hô khách sáo với anh nữa!

Anh mày cảm tưởng như mình là một lão già sắp xuống lỗ rồi ấy! Anh tên là Bertram, anh ta vừa tiếp tục nói vừa chìa tay cho Guillemot và cậu mạnh dạn bắt tay anh ta.

- Rất hân hạnh, nếu tôi được phép, Guillemot trả lời, bắt chước giọng mà Gérald đã dành đón tiếp cậu cái hôm đầu tiên cậu tới tu viện.

- Kiểu ăn nói này cậu cũng nên quên đi! Để cậu liệu cách cư xử, Gérald là... mà, là Thầy Phù thủy của anh trong năm năm đấy.

- Trong vòng năm năm cơ ả? Em cứ tưởng chỉ cần học ba năm là được khoác áo choàng của Hiệp hội Pháp sư rồi chứ!

- Không còn như thế nữa đâu, Bertram nói giọng mỉa mai. Trên thực tế, Gérald là chúa bạo tàn, một ông thầy yêu sách hơn những người khác rất nhiều. So với thầy Qadehar chẳng hạn, ông ấy khác hẳn, giống hệt một người trông trẻ...

- Em chẳng tin, Guillemot nói với một vẻ nghiêm túc khiến anh Phù thủy vừa mới được phong cấp chung hừng mắt một lúc. Anh nên nói với em sự thực thì hơn.

- Sự thực là, cậu Đệ tử trẻ tuổi và sung sức ả, anh mày đây có đầy đủ những tố chất để trở thành một thầy Phù thủy công năng rất ác liệt, thế đấy. Chỉ có điều Gérald thấy anh mày hơi bị, nói thế nào nhỉ... hơi khùng khùng thái quá. Một con chó khùng còn non choẹt! Đây là điều ông ấy nhận xét về anh trong vòng năm năm trời.

- Thế điều gì đã khiến ông ấy thay đổi ý kiến?

- Sợ rớt cuộc sẽ bị anh cắn cho!

- Anh đừng cố xả ra liên tục những câu đùa nữa, Guillemot nhìn thẳng vào mắt anh thanh niên và nói. Cái đó em chẳng khoái đâu...

Bertram quan sát cậu bé đang đứng trước mặt mình và, trong tích tắc, anh cảm giác như mình mới là Đệ tử học pháp thuật còn Guillemot chính là thầy Phù thủy. Cậu nhún vai để xóa đi cảm giác khó chịu này.

- Mà việc gì anh mà phải thanh minh trước một thằng nhóc nhỉ?

- Em chẳng biết, Guillemot nhún mày nói. Có thể là tại có mỗi mình em, với Gérald, là không chịu thua trước vẻ ngạo mạn và coi khinh của anh!

- Lại thế nữa! Bertram thốt lên. Đồ oắt con láo toét!

Từ lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên Bertram bị kẻ khác lên mặt kiêu như vậy. Tệ hơn là anh ta không thể phạt ý...

- Được, Bertram nói. Đồng ý! Nhưng có đi có lại nhé: nếu chúng ta phải tâm sự chuyện riêng, thì cũng phải có giao kèo tình bạn. Đưa tay đây cho anh. Guillemot chìa tay ra cho Bertram không hề lưỡng lự. Bertram lôi từ trong xà cột của mình ra một mẩu than cây thông đỏ và vẽ lên tay Guillemot dấu hiệu chỉ tình bạn. Và anh ta cũng làm hệt như vậy trên lòng bàn tay mình. Sau đó, hai người siết chặt tay nhau, áp hai dấu than vào nhau.

Guillemot nhấn mạnh:

- Bây giờ, chúng ta đã chính thức trở thành bạn bè... em hỏi thật anh tại sao chú Gérald lại đồng ý cho phép anh tuyên thệ thành Phù thủy?

- Vì anh đã hứa với thầy là ngoan ngoãn, Bertram nháy mắt trả lời.

Guillemot có cảm giác như bị lừa, nhưng không thể phản đối. Vì đúng lúc

đó thì hai đứa phải dừng cuộc nói chuyện lại, Eugène đang ngáp đầu trong đống thư từ nên vẫn phải cần cậu giúp đỡ. Guillemot chia tay Bertram sau khi hẹn gặp lại anh vào bữa tối ở phòng ăn. Guillemot đi theo Eugène về phía khu chuồng chim bồ câu cũng là bưu điện của tu viện, và tự nhủ đợt ở lại Gifdu lần này của cậu xem ra sẽ đỡ buồn chán hơn nhờ có anh Phù thủy trẻ này.

Vào giờ ăn, khách của tu viện không muốn ăn tối yên lặng trong phòng riêng của mình mà thích tụ tập thành từng nhóm có sở thích giống nhau quanh những chiếc bàn gỗ của phòng ăn. Các thầy Phù thủy và Đệ tử tùy ý tự phục vụ đồ ăn, và muốn ăn bao nhiêu tùy thích, ở một quầy mà người đầu bếp đã đặt sẵn phía trên nhiều món ăn rất phong phú, và chất lượng cũng rất khác nhau.

Bertram và Guillemot ngồi ăn cùng bàn với một Phù thủy quê ở tận miền dưới Xứ Ys. Vị Phù thủy này tới đây để giới thiệu cho Đệ tử của mình Tu viện Gifdu. Mắt cậu Đệ tử này lúc nào cũng mở tròn xoe. Sau khi đã chén sạch một khẩu phần thịt gà hầm đậu, Bertram nghiêng người về phía Guillemot:

- Em sẽ biết điều này...

Anh ta dùng một Mudra bí mật cầu khẩn Linh Phù Laukaz hình cái móc được dùng trong tất cả quá trình gia tăng, và hướng nó lên trên chiếc ghế của ông Tổng quản tu viện Gifdu, một người cao to, để râu và có vẻ rất nghiêm khắc. Ngay lập tức, chiếc ghế nằm trên cao khoảng một mét, kéo thầy Phù thủy lơ lửng phía trên bàn.

- Ai làm đấy hả? Ai hả? Người Tổng quản hét lên trong lúc mấy người ngồi cạnh cố nhin cười giúp kéo ông xuống.

Bertram thích chí cúi đầu xuống, miệng mỉm cười mỉa mai. Ngồi trước mặt

anh là vị Phù thủy tinh lẻ và Đệ tử của ông ta đang dán mắt vào người đàn ông để râu đang giận điên tiết.

“Không thể chấp nhận được,” Guillemot thâm nghĩ, đầy sùng sốt. “Anh ta mới chỉ đạt độ chín chắn của một Đệ tử mới vào học! Làm sao chú Gérald lại có thể cho phép anh ta trở thành Phù thủy được?” - Anh làm thế để trả thù tất cả những trò bắt nạt mà lão cú già này đã bắt anh phải chịu, Bertram giải thích vào tai Guillemot. Thôi, bọn mình phải chuồn mau...

Guillemot lưỡng lự một lát, nhưng bắt gặp ánh mắt gờm gờm của người Tổng quản đang nhìn mình, cậu vội vàng lui theo anh Phù thủy trẻ. Từ sau vụ Guillemot chế tạo Đá Ba hoa giả bằng giấy bồi khiến cho một hàng dài các Đệ tử bị mắc lừa chui hết xuống phòng giặt dưới tầng hầm, cậu đã bị ông Tổng quản đánh dấu đen!

- Em nghĩ chúng ta không được phép dùng pháp thuật chống lại những Phù thủy khác, Guillemot ngạc nhiên nói khi cậu và Bertram đã chuồn được khá xa.

- Cái gì cũng nghe lời một trăm phần trăm thì chán chết đi được, Bertram làu bàu và hất tóc ra đằng sau. Hơn nữa, nếu theo như mọi người nói, thì cậu đã ở nhầm chỗ để mà lên lớp anh mày rồi!

Guillemot chần chừ trước khi trả lời. Bản thân cậu, Guillemot tự nhủ, mới chỉ là một Đệ tử, trong khi Bertram đã ít nhiều chính thức là một Phù thủy thực sự. Một Phù thủy trẻ, chắc chắn vẫn còn phải học tiếp, nhưng điều đó cũng đủ tạo sự khác biệt! Cậu không nói ra suy nghĩ của mình và thuận theo những lý lẽ của Bertram.

- Anh nói đúng. Nhưng dù sao thì ông Tổng quản tội nghiệp này...

- Lão ấy không toi được đâu! Mà lão ta cũng đáng thế lắm. Thôi nói chuyện đó đủ rồi, đi theo anh, anh sẽ dẫn cậu đi xem một thứ cực hay!

- Thế à? Cái gì vậy?

- Cậu tò mò quá đấy. Cậu sẽ thấy ngay đây. Hai đứa đi qua các dãy hành lang một lúc lâu, Bertram uốn vai, còn Guillemot thì vẫn theo thói quen, chìm trong suy nghĩ. Ở Bertram có điều gì đó khiến Guillemot tò mò. Đó là giọng nói của anh ta chẳng giống giọng của Xứ Ys. Cậu Đệ tử quyết định hỏi thẳng anh ta.

- Bertram, anh là người ở đâu?

Bertram chân chừ một giây rồi trả lời ngay:

- Từ một cái hố bỏ đi, giống như cậu ấy. Ở Xứ Ys toàn là hố bỏ đi thôi mà. Tóm lại là ở một nơi mà hình như được gọi là làng...

- Anh đừng cố đùa nữa. Em đã nói với anh rồi, em chẳng thích đâu...

- Anh quê ở thôn Jaggar, thuộc vùng Núi Vàng. Đấy, em hài lòng chưa?

Bertram nín nhịn, vẻ phật ý. Guillemot mím môi. Vài năm trước đây, chính thôn Jaggar đã bị những đội quân của thế lực Bóng tối tàn sát, ngay trước khi các Hiệp sĩ Cuồng phong tới xóa sổ được quân Ork và tên cầm đầu của chúng ở tận sào huyệt trong bóng tối của Thế giới Vô hình! Hẳn là Bertram có cha mẹ và bạn bè trong số người bị chết chất đống trên đường... “Hoan hô Guillemot, cậu nhũ thậm. Mi đã hiểu ra rồi!”

Cậu lại gần người thanh niên Phù thủy.

- Hừm... em xin lỗi Bertram. Em thật lấy làm tiếc.

Lẽ ra là em không được...

- Không sao đâu, quên chuyện đó đi. Em chẳng thể làm gì được và anh cũng thế.

Bertram lấy ngay lại được vẻ ngạo nghễ và lại mang cái vẻ mặt dễ khiến người ta bực. Thực ra, Guillemot cảm thấy vui khi thấy Bertram trở lại là chính mình. Bỗng nhiên, Bertram ra hiệu cho cậu im lặng. Hai đứa rón rén lại gần một cánh cửa hé mở sang một gian phòng lớn.

Bên trong, thầy Qadehar và những thầy Phù thủy được chọn vào cuộc đột kích chống lại Bóng tối đang kết hợp liên tục các tư thế và động tác.

- Họ đang làm gì vậy? Guillemot hỏi, như bị hút hồn vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt cậu.

- Họ đang tập cho quen với các Linh Phù của Thế giới Vô hình. Ở đó, các Linh Phù của chúng ta hoạt động khác...

- Vâng, em biết rồi, Guillemot ngắt lời. Một lần chính em khi tung ra Linh Phù Thursaz, em đã tháo một nút năng lượng dưới lòng đất!

Bertram nhìn cậu Đệ tử với vẻ rất chăm chú.

- Anh nghe chú Gérald nói em là người có Nội khí mạnh chưa từng thấy.

- Thầy Qadehar cũng nói với em như vậy, Guillemot khiêm tốn nói thêm. Anh biết đấy, em chẳng làm gì nhiều nhiều nhận để được như vậy! Hình như sinh ra đã vậy rồi.

- Mẹ kiếp, may mắn thế! Giá anh chỉ được một nửa sức mạnh pháp thuật như em thì có lẽ cùng với tài năng của mình, anh sẽ là thầy Phù thủy cao pháp nhất Hiệp hội Pháp sư!

Guillemot sừng sốt trước vẻ tự tin ngạo mạn của Bertram. “Kiêu căng quá thể!” Cậu nghĩ thầm. Cậu thấy thú vị trước vẻ xác láo của Bertram bao nhiêu thì thấy khó chịu với tính hợm hĩnh của anh ta bấy nhiêu.

- Tự phụ quá có thể là một thiếu sót không hay gì, cuối cùng cậu nói.

- Không phải anh kiêu căng đâu, đó là thực tế mà! Bertram chống chế. Anh là một Phù thủy khá sáng giá đấy, em phải tin anh!

- Nâng một cái ghế trong phòng ăn chưa phải chiến công gì ghê gớm cả, Guillemot nói. Anh Bertram nghe em nói này: em rất muốn là bạn của anh, nhưng với điều kiện là anh thôi ba hoa đi. Hãy tin lời em: sẽ rất nguy hiểm nếu quên rằng Cảnh trọng...

-... và lòng Khiêm nhường là hai đức tính cơ bản của thầy Phù thủy! Em thôi đi được không? Anh cứ tưởng như đang nghe Thầy của mình lên lớp!

- Có thể anh đã nghe câu này nhưng chưa lắng nghe cho thật kỹ, Guillemot đáp lại. Nếu anh đã trải qua những gì em đã trải qua thì anh cũng sẽ nghĩ như em thôi. Không đùa được với Trường Năng lượng đâu!

Lần này thì Bertram chẳng nói được gì. Anh thấy Guillemot đứng trước mặt mình, hai tay nắm lại chống nạnh, run lên vì xúc động và bỗng nhiên anh cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé trước cậu Đệ tử có sự già dặn của một Pháp sư này. Cậu bé này chắc hẳn đã trải qua những điều khủng khiếp lắm! Những điều buộc cậu ấy phải trưởng thành quá nhanh...

- Đồng ý, anh Phù thủy trẻ thừa nhận. Em nói đúng. Có những điều người ta không thể đùa cợt được. Một nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt của Guillemot.

- Cũng không hẳn là thế đâu, cậu vừa nói rõ hơn, vừa nháy mắt với

Bertram. Người ta có thể đùa cợt với tất cả, nhưng không được coi thường bất kỳ điều gì. Đúng lúc này thì Thầy Qadehar nhận ra sự có mặt của chúng đấng sau cánh cửa và dừng ngay cuộc nói chuyện triết lý của hai đấng và lệnh cho chúng quay về phòng riêng, bằng một giọng kiên quyết không thể cưỡng lại được. Cậu Đệ tử và anh Phù thủy còn quá trẻ lẳng lẳng chuồn đi.

KẸ XẤC LÁO

Vào giờ ăn, khách của tu viện không muốn ăn tối yên lặng trong phòng riêng của mình mà thích tụ tập thành từng nhóm có sở thích giống nhau quanh những chiếc bàn gỗ của phòng ăn. Các thầy Phù thủy và Đệ tử tùy ý tự phục vụ đồ ăn, và muốn ăn bao nhiêu tùy thích, ở một quầy mà người đầu bếp đã đặt sẵn phía trên nhiều món ăn rất phong phú, và chất lượng cũng rất khác nhau.

Bertram và Guillemot ngồi ăn cùng bàn với một Phù thủy quê ở tận miền dưới Xứ Ys. Vị Phù thủy này tới đây để giới thiệu cho Đệ tử của mình Tu viện Gifdu. Mắt cậu Đệ tử này lúc nào cũng mở tròn xoe.

Sau khi đã chén sạch một khẩu phần thịt gà hầm đậu, Bertram nghiêng người về phía Guillemot:

- Em sẽ biết điều này...

Anh ta dùng một *Mudra* bí mật cầu khẩn Linh Phù *Laukaz* hình cái móc được dùng trong tất cả quá trình gia tăng, và hướng nó lên trên chiếc ghế của ông Tổng quản tu viện Gifdu, một người cao to, để râu và có vẻ rất nghiêm khắc. Ngay lập tức, chiếc ghế nằm trên cao khoảng một mét, kéo thầy Phù thủy lơ lửng phía trên bàn.

- Ai làm đấy hả? Ai hả? Người Tổng quản hét lên trong lúc mấy người ngồi cạnh cố nhin cười giúp kéo ông xuống.

Bertram thích chí cúi đầu xuống, miệng mỉm cười mỉa mai. Ngồi trước mặt anh là vị Phù thủy tinh lẻ và Đệ tử của ông ta đang dán mắt vào người đàn ông để râu đang giậm điên tiết.

“Không thể chấp nhận được,” Guillemot thầm nghĩ, đầy sừng sốt. “Anh ta mới chỉ đạt độ chín chắn của một Đệ tử mới vào học! Làm sao chú Gérald lại có thể cho phép anh ta trở thành Phù thủy được?”

- Anh làm thế để trả thù tất cả những trò bắt nạt mà lão cú già này đã bắt anh phải chịu, Bertram giải thích vào tai Guillemot. Thôi, bọn mình phải chuồn mau...

Guillemot lưỡng lự một lát, nhưng bắt gặp ánh mắt gờm gờm của người Tổng quản đang nhìn mình, cậu vội vàng lui theo anh Phù thủy trẻ. Từ sau vụ Guillemot chế tạo Đá Ba hoa giả bằng giấy bồi khiến cho một hàng dài các Đệ tử bị mắc lừa chui hết xuống phòng giặt dưới tầng hầm, cậu đã bị ông Tổng quản đánh dấu đen!

- Em nghĩ chúng ta không được phép dùng pháp thuật chống lại những Phù thủy khác, Guillemot ngạc nhiên nói khi cậu và Bertram đã chuồn được khá xa.

- Cái gì cũng nghe lời một trăm phần trăm thì chán chết đi được, Bertram làu bàu và hất tóc ra đằng sau. Hơn nữa, nếu theo như mọi người nói, thì cậu đã ở nhầm chỗ để mà lên lớp anh mày rồi!

Guillemot chần chừ trước khi trả lời. Bản thân cậu, Guillemot tự nhủ, mới chỉ là một Đệ tử, trong khi Bertram đã ít nhiều chính thức là một Phù thủy thực sự. Một Phù thủy trẻ, chắc chắn vẫn còn phải học tiếp, nhưng điều đó cũng đủ tạo sự khác biệt! Cậu không nói ra suy nghĩ của mình và thuận theo những lý lẽ của Bertram.

- Anh nói đúng. Nhưng dù sao thì ông Tổng quản tội nghiệp này...

- Lão ấy không toi được đâu! Mà lão ta cũng đáng thế lắm. Thôi nói chuyện đó đủ rồi, đi theo anh, anh sẽ dẫn cậu đi xem một thứ cực hay!

- Thế à? Cái gì vậy?

- Cậu tò mò quá đấy. Cậu sẽ thấy ngay đây.

Hai đứa đi qua các dãy hành lang một lúc lâu, Bertram uốn vai, còn Guillemot thì vẫn theo thói quen, chìm trong suy nghĩ. Ở Bertram có điều gì đó khiến Guillemot tò mò. Đó là giọng nói của anh ta chẳng giống giọng của Xứ Ys. Cậu Đệ tử quyết định hỏi thẳng anh ta.

- Bertram, anh là người ở đâu?

Bertram chần chừ một giây rồi trả lời ngay:

- Từ một cái hồ bỏ đi, giống như cậu ấy. Ở Xứ Ys toàn là hồ bỏ đi thôi mà. Tóm lại là ở một nơi mà hình như được gọi là làng...

- Anh đừng cố đùa nữa. Em đã nói với anh rồi, em chẳng thích đâu...

- Anh quê ở thôn Jaggar, thuộc vùng Núi Vàng. Đấy, em hài lòng chưa?

Bertram nín nhịn, vẻ phật ý. Guillemot mím môi. Vài năm trước đây, chính thôn Jaggar đã bị những đội quân của thế lực Bóng tối tàn sát, ngay trước khi các Hiệp sĩ Cuồng phong tới xóa sổ được quân Ork và tên cầm đầu của chúng ở tận sào huyệt trong bóng tối của Thế giới Vô hình! Hẳn là Bertram có cha mẹ và bạn bè trong số người bị chết chât đóng trên đường...

“Hoan hô Guillemot, cậu nhũ thâm. Mi đã hiểu ra rồi!”

Cậu lại gần người thanh niên Phù thủy.

- Hừm... em xin lỗi Bertram. Em thật lầy làm tiếc. Lẽ ra là em không được...

- Không sao đâu, quên chuyện đó đi. Em chẳng thể làm gì được và anh cũng thế.

Bertram lấy ngay lại được vẻ ngạo nghễ và lại mang cái vẻ mặt dễ khiến người ta bực. Thực ra, Guillemot cảm thấy vui khi thấy Bertram trở lại là chính mình. Bỗng nhiên, Bertram ra hiệu cho cậu im lặng. Hai đứa rón rén lại gần một cánh cửa hé mở sang một gian phòng lớn.

Bên trong, thầy Qadehar và những thầy Phù thủy được chọn vào cuộc đột kích chống lại Bóng tối đang kết hợp liên tục các tư thế và động tác.

- Họ đang làm gì vậy? Guillemot hỏi, như bị hút hồn vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt cậu.

- Họ đang tập cho quen với các Linh Phù của Thế giới Vô hình. Ở đó, các Linh Phù của chúng ta hoạt động khác...

- Vâng, em biết rồi, Guillemot ngắt lời. Một lần chính em khi tung ra Linh Phù *Thursaz*, em đã tháo một nút năng lượng dưới lòng đất!

Bertram nhìn cậu Đệ tử với vẻ rất chăm chú.

- Anh nghe chú Gérald nói em là người có Nội khí mạnh chưa từng thấy.

- Thầy Qadehar cũng nói với em như vậy, Guillemot khiêm tốn nói thêm. Anh biết đấy, em chẳng làm gì nhiều nhiều nhận để được như vậy! Hình như sinh ra đã vậy rồi.

- Mẹ kiếp, may mắn thế! Giá anh chỉ được một nửa sức mạnh pháp thuật như em thì có lẽ cùng với tài năng của mình, anh sẽ là thầy Phù thủy cao pháp nhất Hiệp hội Pháp sư!

Guillemot sừng sốt trước vẻ tự tin ngạo mạn của Bertram. “Kiêu căng quá thể!” Cậu nghĩ thầm. Cậu thấy thú vị trước vẻ xác láo của Bertram bao nhiêu thì thấy khó chịu với tính hợm hĩnh của anh ta bấy nhiêu.

- Tự phụ quá có thể là một thiếu sót không hay gì, cuối cùng cậu nói.

- Không phải anh kiêu căng đâu, đó là thực tế mà! Bertram chống chế. Anh là một Phù thủy khá sáng giá đấy, em phải tin anh!

- Nâng một cái ghế trong phòng ăn chưa phải chiến công gì ghê gớm cả, Guillemot nói. Anh Bertram nghe em nói này: em rất muốn là bạn của anh, nhưng với điều kiện là anh thôi ba hoa đi. Hãy tin lời em: sẽ rất nguy hiểm nếu quên rằng *Cẩn trọng...*

-... và lòng *Khiêm nhường* là hai đức tính cơ bản của thầy Phù thủy! Em thôi đi được không? Anh cứ tưởng như đang nghe Thầy của mình lên lớp!

- Có thể anh đã nghe câu này nhưng chưa lắng nghe cho thật kỹ, Guillemot đáp lại. Nếu anh đã trải qua những gì em đã trải qua thì anh cũng sẽ nghĩ như em thôi. Không đùa được với Trường Năng lượng đâu!

Lần này thì Bertram chẳng nói được gì. Anh thấy Guillemot đứng trước mặt mình, hai tay nắm lại chống nạnh, run lên vì xúc động và bỗng nhiên anh cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé trước cậu Đệ tử có sự già dặn của một Pháp sư này. Cậu bé này chắc hẳn đã trải qua những điều khủng khiếp lắm! Những điều buộc cậu ấy phải trưởng thành quá nhanh...

- Đồng ý, anh Phù thủy trẻ thừa nhận. Em nói đúng. Có những điều người ta không thể đùa cợt được.

Một nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt của Guillemot.

- Cũng không hẳn là thế đâu, cậu vừa nói rõ hơn, vừa nháy mắt với Bertram. Người ta có thể đùa cợt với tất cả, nhưng không được coi thường bất kỳ điều gì.

Đúng lúc này thì Thầy Qadehar nhận ra sự có mặt của chúng đằng sau cánh cửa và dừng ngay cuộc nói chuyện triết lý của hai đứa và lệnh cho chúng quay về phòng riêng, bằng một giọng kiên quyết không thể cưỡng lại được. Cậu Đệ tử và anh Phù thủy còn quá trẻ lẳng lặng chuồn đi.

HỌC LỎM

Guillemot không tài nào ngủ được. Cậu quay qua quay lại trên giường, cố tìm một tư thế dễ chịu giúp cậu đi vào giấc ngủ. Vô ích. Cậu đưa mắt nhìn sang bên giường Thầy. Thầy vẫn chưa về. Chắc Thầy còn đang phải làm việc với các Phù thủy khác trong căn phòng mà Bertram và cậu đã phát hiện thấy.

Tại sao Thầy Qadehar lại không tận dụng cơ hội đặc biệt này để cho cậu theo Thầy nhỉ? Dù sao cậu cũng là Đệ tử của Thầy cơ mà! Và đó là một dịp tuyệt vời để dạy cho cậu biết bao điều!

Guillemot xoay trở đầu cậu liên tục trên gối để cố tìm một góc mát mẻ hơn. Cậu cảm thấy người nóng bừng bừng. Tất nhiên là Thầy Qadehar có những lý do của mình. Mà Thầy cho cậu biết hết rồi: Thầy sợ cậu đi quá nhanh trên con đường pháp thuật. Nhưng cái sợ này lại mâu thuẫn với một cái sợ khác: sợ rằng Guillemot không đủ kiến thức... Guillemot còn lăn lộn một hồi trên đệm rồi bỗng đứng bật dậy. Cậu đã quyết định: cậu sẽ xuống phòng tập và nhìn qua xem tình hình thế nào. Chỉ nhìn một lượt thôi.

Cậu mặc quần áo, khoác thêm một cái áo len và nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Cậu luồn trong các dãy hành lang, vừa đi vừa bám tường, và dừng lại mỗi lần đến chỗ giao nhau của hai hành lang, tim đập thình thịch. Cậu không hề muốn phải thanh minh với Tổng quản về sự có mặt của mình trong hành lang lúc đêm hôm thế này! Cậu dùng tay che ngọn lửa nhỏ từ cây nến chiếu ánh sáng chập chờn nhưng rất rõ lên trần nhà. May là đã muộn nên cậu không gặp ai.

Chẳng mấy chốc, Guillemot đã đứng trước cánh cửa vẫn hé mở rọi một vệt sáng trên sàn. Cậu nín thở bước lại gần và nhìn vào bên trong.

Tất cả các Thầy Phù thủy đang đứng tập trung quanh Thầy Qadehar. Trông họ có vẻ mệt mỏi vì đã luyện tập suốt cả ngày. Họ đang bàn bạc. Một người đàn ông gầy và cứng cáp mặc một chiếc áo choàng sẫm màu hỏi thầy Qadehar:

- Qadehar này, thử tưởng tượng xem tôi bị chính Bóng tối hoặc một trong những đồng bọn của nó tấn công...

- Thì anh có thể cầu khẩn ngay lập tức! Một thầy Phù thủy khác nói.

Lời nhận xét làm mọi người bật cười. Cảm giác như tất thấy đều có nhu cầu thư giãn.

- Anh nói tiếp đi, Ulriq, Qadehar động viên.

- Tôi tự hỏi, vị Phù thủy tiếp tục, là trong Thế giới Vô hình, khi bị tấn công trực diện hay trước đòn tấn công bằng ma thuật thì nên dùng Bộ giáp Elhaz hay dùng Bùa Mũ chiến Khủng bố để tự vệ?

Guillemot cố dỏng tai lên nghe. Linh Phù *Elhaz* ư? Đó là Linh Phù thứ mười lăm trong bảng chữ cái. Nó có công năng giải thoát các hoàn cảnh bị bế tắc và tháo khóa. Nhưng chưa bao giờ cậu cảm thấy ở mình một quyền năng bảo vệ pháp thuật nào...

- Một câu hỏi rất hay, Qadehar trả lời. Như các anh đều biết, Thầy Phù thủy tiếp tục nói với tất cả mọi người, *Elhaz* trở thành một phương tiện bảo vệ pháp thuật một khi nó được dùng dưới dạng một câu Thần chú hoặc một Bùa! Trường hợp bị tấn công trực diện hoặc bị tấn công bằng pháp thuật thì nấp dưới sự bảo vệ của Linh Phù Bộ giáp *Elhaz* là cách tiện nhất. Thậm chí trong Thế giới Vô hình...

Qadehar đi lại để làm sao cho tất cả các thầy Phù thủy đều trông thấy mình.

“Một *Bùa*? Một *Bùa* là gì nhỉ? Guillemot ngạc nhiên nhủ thầm trong đầu. Mình phải hỏi Bertram mới được!”

- Bộ giáp *Elhaz*, thầy Qadehar tiếp tục nói kết hợp với động tác, được lập ra khi kết hợp sáu lần Linh Phù *Elhaz* với chính bản thân nó trong một Thần chú; ở Thế giới Vô hình cũng như ở Xứ Ys, nhưng phải chú ý tới những hình dạng mới của các Linh Phù ở đó, phải tự thấy rõ, rồi vẽ lên không trung hoặc xung quanh mình, sáu lần hình dạng của *Elhaz*. Câu niệm chú không thay đổi: “*Với quyền lực của Erda và Kari, Rind, Hir và Loge, Elhaz đằng trước, Elhaz phía sau, Elhaz bên trái, Elhaz bên phải, Elhaz phía trên đầu, Elhaz phía dưới, Elhaz hãy bảo vệ con! ALU!*”

Qadehar sau khi vẽ vào không trung các biểu tượng và lẩm nhẩm những từ nghe rất lạ lập tức lọt vào trong một trường sức mạnh, một dạng bức tường vô hình, ở bên trên có một số Phù thủy tới thử vỗ vỗ ngón tay. Guillemot sững sờ.

- Chúng tôi biết rõ cách bảo vệ này, một thầy Phù thủy nói. Nhưng ở chỗ chúng ta sắp tới thì nó có hiệu quả không?

- Có, Qadehar trả lời và xóa các Linh Phù đã vạch ra dưới đất, cùng lúc, xóa luôn bức tường bảo vệ. Với điều kiện là phải vạch thật chính xác các Linh Phù *Elhaz* với hình dạng của chúng ở Thế giới Vô hình! Không dễ đâu. Chính vì vậy mà tôi khuyên các anh không nên cầu viện tới sự bảo vệ của *Elhaz* bằng cách dùng Mũ chiến Khủng bố khi các anh chưa làm chủ hoàn toàn các Linh Phù ở Thế giới Vô hình!

- Nhưng Mũ chiến vẫn mạnh hơn Bộ giáp, một thầy Phù thủy cao lớn ngạc nhiên nói, ông ta cao tới mức chiếc áo Phù thủy ông mặc ngắn cũn cỡn.

- Đúng vậy, thầy Qadehar thừa nhận, nhưng nó cũng khó thực hiện hơn. Tôi giải thích với các anh thế này: Mũ chiến Khủng bố được thiết lập khi hòa

trộn Linh Phù *Elhaz* tám lần vào trong một Bùa; để đạt được điều này, người ta phải vẽ lên không trung phía trên đỉnh đầu hoặc vạch dưới chân mình tám Linh Phù *Elhaz* trộn lẫn tạo thành hình một ngôi sao tám cánh, mỗi cánh có đuôi chĩa ra như cái đinh ba: đúng là người ta sẽ có một Linh Phù mới, *Aegihamur*, vững chãi hơn vì nó là một Linh Phù duy nhất và có sức mạnh hơn sáu Linh Phù *Elhaz* kết hợp trong Thần chú Bộ giáp... Nhưng chỉ cần thực hiện sai một trong tám Linh Phù *Elhaz* là sẽ hỏng Bùa. Trong khi đó, nếu thực hiện sai một trong sáu Linh Phù *Elhaz* cần thiết cho Thần chú Bộ giáp thì Thần chú chắc chắn sẽ yếu hơn nhưng vẫn có tác dụng.

Qadehar làm mẫu bằng cách dùng Mudra vẽ lên không trung một Mũ chiến Khủng bố chính xác và một chiếc sai, một Bộ giáp chính xác và một Bộ giáp bị thiếu. Nhờ vậy các thầy Phù thủy có thể kiểm chứng điều ông vừa nói là sự thực. Nấp sau khuôn cửa, Guillemot không bỏ lỡ một phần nào trong bài học kỳ diệu này.

- Qadehar này, vậy là, Phù thủy Ulriz kết luận, anh khuyên chúng tôi nên dùng Thần chú hơn là dùng Bùa ở Thế giới Vô hình phải không?

- Các anh còn thắc mắc câu hỏi này, có nghĩa là các anh còn chưa đủ kinh nghiệm, vì vậy tôi khuyên các anh thế này: hãy dùng cách gì đơn giản nhất! Và Thần chú luôn dễ dùng hơn Bùa! Còn bây giờ muộn rồi các bạn ạ, và nếu tôi còn một lời khuyên nữa cho các bạn thì đó là chúng ta hãy đi ngủ. Ngày mai sẽ phải làm việc cật lực đấy!

Ai nấy đều cười và nghe theo thầy Qadehar. Mọi người vừa đi thành nhóm nhỏ ra cửa, vừa bình luận về bài học của Qadehar, người duy nhất trong số họ đã sang Thế giới Vô hình hải hùng mà bản thân họ đang háo hức khám phá...

Vừa nghe tiếng thầy Qadehar cho các Phù thủy nghỉ, Guillemot vội vàng ba chân bốn cẳng chuồn ngay về phòng. Cậu chưa hiểu trọn bài học mà cậu vừa nghe lỏm. Song cậu đã hiểu tương đối ý nghĩa của nó để có thể mở ra

những viễn cảnh mới cho pháp thuật của cậu! Bằng cách bòn rút ở người này, người kia những thông tin mà cậu còn thiếu, Guillemot sẽ sớm vượt qua một giai đoạn mới trong thời gian nhập môn! Có Thầy giúp đỡ hoặc phải tự đi một mình.

Thầy Qadehar bước vào phòng không gây một tiếng động và cẩn thận leo lên giường không làm cậu học trò tỉnh giấc, ông không biết là cậu vẫn chưa ngủ. Thực ra Guillemot đang gắng tập trung cố ghi nhớ tất cả những gì cậu đã nghe và nhìn thấy suốt buổi tối, và một lúc lâu sau cậu mới chìm vào giấc ngủ.

ĐIỀU TIẾT LỘ

Sáng sớm hôm sau, ba mươi người đại diện của Hiệp hội Pháp sư được tuyển chọn tham gia vụ đột kích vào Thế giới Vô hình tập trung trong phòng tập thể dục. Tất nhiên là Guillemot và Bertram cũng có mặt ở đó, cũng như tất cả các vị khách của Gifdu. Có ai muốn lỡ dịp này? Các thầy Phù thủy được tham dự vụ đột kích có vẻ rất tự hào, họ mặc áo choàng sẫm màu vai khoác chiếc xà cọt đựng đầy dụng cụ và sách vở: Bóng tối chắc chắn là một đối thủ hùng mạnh, và chẳng có gì có thể xảy ra là ngẫu nhiên cả.

- Anh nghĩ chúng ta chưa từng thấy cuộc tập hợp nào đông đến vậy! Bertram thì thâm vào tai Guillemot. Và ở đây chúng ta được biết toàn các Phù thủy pháp thuật cao cường nhất!

- Thế à? Guillemot châm chọc. Sao em không thấy anh ở đó!

- Nói hay đấy!

Có tiếng ồn ào náo động ở cửa phòng tập thể dục làm họ chú ý: Đại lão Pháp sư Charfalaq, người đứng đầu Hiệp hội Pháp sư, cũng tới tham dự vào giờ phút trước khi lên đường của đoàn quân. Cụ già lưng còng và gàn như đã lòa, khuôn mặt nhăn nheo dưới cái mũ của tấm áo choàng, tay chống gậy từ từ đi về phía thầy Qadehar. Con người rõ ràng là Đại lão Pháp sư mà ai nấy đều phải nể trọng này, không hiểu sao lại gây ra ở Guillemot một mối ác cảm rất sâu sắc. Nguyên do có thể là mùa hè năm ngoái, cụ Phù thủy muốn giữ cậu lại trong tu viện dù cậu không muốn! Nhưng ngay cả thời gian không ở trong tu viện mà cậu chẳng thể giải thích vì sao, luôn có gì đó ở cụ Phù thủy già làm cậu hãi hùng. Sau khi nắm tay thầy Qadehar trong

đôi tay nhăn nheo của mình, Charfalaq nói với toàn bộ mọi người đang có mặt trong phòng tập.

- Hỡi các Phù thủy Hiệp hội Pháp sư, ông cất giọng khàn khàn, hôm nay là một ngày cực kỳ quan trọng. Chúng ta có thể sẽ chấm dứt sự đe dọa của Bóng tối đã đè nặng lên Xứ Ys từ bao lâu nay. Một cơn ho kéo dài làm rung cả người cụ.

- Ta đã quyết định giao trách nhiệm chỉ huy vụ đột kích cho Qadehar, ông tiếp tục. Không ai ngoài anh ấy xứng với vinh dự này.

Hàng tràng pháo tay vang lên đón chào lời tuyên bố. Charfalaq giơ một cánh tay vẫy vào không trung Linh Phù Ngọn lửa *Kenaz* có công năng làm vững lòng và thay cho sự ban phước, ông đẩy Linh Phù về phía đoàn Phù thủy đang sẵn sàng lên đường. Rồi ông quay ra. Các Thầy Phù thủy tập trung lại và nắm tay nhau tạo thành một hàng dài. Qadehar dẫn đầu và được tất cả những người khác bắt chước y hệt, lập tức thể hiện sáu tư thế liên tục phù hợp với sáu Linh Phù. Rồi tất cả đoàn cùng ngân vang câu *Thần chú* phù hợp. Từ cuối cùng chưa kịp vang lên thì cả gian phòng tập bùng sáng trong khoảng một tích tắc; như bị nuốt chửng vào hư không, ba mươi Phù thủy biến mất ngay tức thì, dưới con mắt sững sốt của những người tham dự.

Đội quân đi rồi, mỗi người lại trở về với nhiệm vụ của mình. Charfalaq đã đi khỏi, Eugène quay lại bưu điện của mình trong khu chuồng chim bồ câu của tu viện, còn thầy Qadwan lại chiếm giữ phòng tập thể dục của thầy. Còn Guillemot vì vắng Thầy đã chọn ở lại cùng Bertram. Anh đồng ý cho cậu đi cùng, nhưng vẫn phải gào lên rằng anh ấy không phải là người trông trẻ, và rằng nếu họ chưa thỏa thuận kết bạn, thì anh ấy mặc cho cậu tự do lang thang. Song thực ra là Bertram rất vui!

- *Thần chú* Sa mạc khiếp thật, Bertram nói với Guillemot, gọi lại chuyện

chuyển lên đường chớp nhoáng của đoàn Phù thủy. Lần đầu tiên anh được tận mắt nhìn nó hành động đây.

Hai đứa trẻ đi về phía phòng máy tính.

- Nó tiện lợi lắm, Guillemot trả lời. Với câu Thần chú này thì chẳng cần Cánh cổng nữa! Người ta tính toán chính xác đoạn đường đi của mình và đi từ thế giới này sang thế giới khác; dễ như người ta có thể đi từ đầu này tới đầu kia của Xứ Ys!

- Thế em đã thấy có người làm thế ở Xứ Ys à? Bertram ngạc nhiên nhú mày hỏi.

- Vâng. Thầy em ấy. Một hôm, Thầy đã tới khi nghe tiếng kêu cứu của em bằng cách đi vào trong một cái cây và chui ra khỏi một tảng đá cách đó một cây số.

- Về lý thuyết thì anh cũng biết làm thế nào rồi! Bertram nhượng bộ. Nhưng anh chưa thử bao giờ...

- Thầy Qadehar nói là phải có kinh nghiệm rất vững về Trường Năng lượng mới có thể làm được trò phép này. Vì thế nên Thầy tuyệt đối khuyên các Đệ tử và Phù thủy trẻ tuổi không được mạo hiểm!

Cả hai đứa cùng cười. Vì đã tới một ngã rẽ, chúng phải kiểm tra hướng đi trên một phiến Đá Ba hoa.

- Tuy rằng, Bertram tiếp tục nói, có một điều bắt anh ở lại đây, trong khi các thầy Phù thủy khác có nguy cơ mất mạng khi chiến đấu chống lại Ngài Sha!

Guillemot tưởng như tim mình ngừng đập.

- Anh nói gì cơ? Cậu hỏi Bertram, giọng run run.

Ngài Sha ư?

- Phải, mẹ kiếp, Ngài Sha! Cái gã ở tháp Djaghatael ấy. Em không biết đó là Bóng tối à?

- Bóng tối ư? Bóng tối là sao? Guillemot nói như nghệt thờ.

- Chính Charfalaq đã đi tới kết luận này, Bertram giải thích và nhìn Guillemot vẻ thận trọng. Theo những mô tả của Gontrand, đứa bạn gầy đàn banjô của em từng thoát chết từ tòa tháp Djaghatael, người ta cho rằng cái tháp này có thể là hang ổ của Bóng tối. Và vì Ngài Sha, một người bạn lớn của tên Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku sống ở đó. Tên Thủ lĩnh này đã cử lũ quái vật Gommon và quân Ork tới để bắt cóc em, từ đó Đại Pháp sư Charfalaq đã suy ra rằng Sha và Bóng tối chỉ là một... Sao em hoảng hốt thế?

Guillemot không muốn trả lời. Cậu cảm thấy bị sự rối loạn ghê gớm xâm chiếm. Từ ngày Agathe trở về từ Thế giới Vô hình, hé lộ cho cậu biết rằng Ngài Sha đang cố tìm lại bằng được một cậu bé trạc tuổi cậu mà có thể là con trai ông ta, Guillemot đã bị cuốn theo tất cả các giả thuyết, thậm chí là điên rồ nhất. Cậu chẳng dám nói với Thầy của mình và càng không dám nói với mẹ! Cậu thường xuyên thức trắng nhiều đêm chỉ để tự hỏi liệu mọi người có nói dối cậu về chuyện ai là bố đẻ của cậu không... Mặc dầu vậy, khi biết tin là Thầy của mình đi săn lùng Ngài Sha, có thể chính là Bóng tối, nhưng cũng là người biết điều gì đó về nguồn gốc của cậu, chắc chắn cậu lại vô cùng run sợ.

Guillemot ngồi phệt xuống nền đất, và mặc dù Bertram, vẻ hoài nghi, đang cố an ủi Guillemot vẫn lặng lẽ khóc.

- Con đây, thưa Thầy. Thầy muốn gặp con ạ?

- Phải, Lomgo... Viên thư ký trung thành... Ta phải viết hai lá thư... Hai lá thư vô cùng quan trọng... Người đàn ông có đôi mắt chim mồi nhìn cái bóng hình đi lại trong quãng tối ở cuối gian phòng có tường màu ghi mà không biểu lộ cảm xúc gì. Trên những chiếc bàn đầy bản đồ và giấy viết nguệch ngoạc, còn dưới sàn thì vương vãi đầy các dụng cụ và sách vở. Thời gian gần đây, ông Thầy thường xuyên có những cơn kích động hơi lạ thường và ngay đến Lomgo, được coi là kẻ hầu cận tin cẩn nhất, cũng không hề biết nguyên do. Hắn ngờ rằng tâm trạng sáng khoái của Thầy, được thể hiện theo cách này hay cách khác, có liên quan tới đứa trẻ mà ông ta đi tìm từ bao năm nay và cuối cùng đã tìm ra. Nhưng với Thầy, làm sao biết chắc chắn?

Cái dáng người bao bọc trong quãng tối lại gần viên thư ký, thản nhiên trong tấm áo chùng trắng. Cái sọ cạo nhẵn thín và giơ xương của người đàn ông nhấp nhánh dưới ánh sáng lờ mờ của những ngọn đuốc, ngọn lửa phát ra từ đó chập chờn khi ông Thầy đi qua.

- Lomgo... Mi sẽ không bị quên đâu, vào giờ vinh quang của ta... Trung thành, phải, tên thư ký trung thành...

Cái giọng uy quyền và ồ ồ nghe như từ dưới hang sâu vọng lên thường khiến các người hầu của tòa nhà run sợ, chuyển sang êm ái, và Lomgo cảm thấy được phỉnh nịnh. Hắn bước tới chỗ chiếc ghế để cạnh cái cửa sổ con duy nhất chiếu sáng gian phòng, nơi hắn vẫn thường ngồi chép lại lời của Thầy. Hắn mở chiếc hộp đựng đồ và dùng bàn tay thiếu mất một ngón lấy ra một chiếc bút lông.

- Trước tiên chúng ta sẽ viết cho Thunku... Sau đó, sẽ viết cho người bạn của chúng ta... Anh bạn thân của chúng ta chắc đang cảm thấy cô đơn trong tòa tháp của mình...

Ông Thầy bật ra một tiếng cười khẩy thảm thiết, khiến cho từ trước tới giờ,

lần đầu tiên Lomgo cúng đờ cả người.

TRẬN CHIẾN THÁP DJAGHATAEL

Ba mươi thầy Phù thủy xuất hiện trong khu phế tích của thành cổ Djaghatael. Nấp sau những bức tường của một ngôi nhà đã bị sứt lở mất một nửa, họ quan sát khu vực xung quanh. Vụ đột nhập vào Thế giới Vô hình của họ không hề gặp trở ngại gì. Thậm chí, nơi này còn được bao phủ bởi sự yên lặng rợn người. Một sự im lặng chết chóc. Các loài chim biển, vốn thường rất âm ỉ, cũng không thấy tiếng. Không khí trở nên ngột thở. Thầy Qadehar không mất thời gian suy nghĩ: phải hành động ngay. Ông đưa ra những mệnh lệnh cuối cùng, và các thầy Phù thủy tiến về phía tòa tháp cao ngất màu đen ngòm, dáng vẻ đe dọa đứng sừng sững trên mỏm đá chìa ra Đại dương Mênh mông.

Song càng tới gần ranh giới của kẻ thù, họ càng cảm thấy e sợ. Tốp Phù thủy không khỏi đưa mắt nhìn ra xung quanh, đầy vẻ lo lắng.

“Sự im lặng này lạ lùng thật, Qadehar nghĩ ngợi. Và rồi mọi thứ trở nên quá dễ hiểu. Bóng tối dù sao không phải là kẻ non nớt để chúng ta có thể đánh úp dễ dàng! Hẳn còn chờ gì mà không tung bùa phép chống lại cuộc đột kích của chúng ta? Ta không muốn vậy!”

Họ tới dưới chân tòa tháp, đứng trước cánh cổng vào duy nhất. Sự im ắng, ngoại trừ những tiếng sóng vỗ đều đều ập vào bờ đá tím bên dưới, vẫn vô cùng ngọt ngào. Họ lùi lại để trông cho rõ tòa tháp.

Phù thủy Ulriq lại gần Qadehar:

- Cậu đã quen với Thế giới này, vậy yên lặng này nghĩa là sao?

- Tôi không mảy may có ý nghĩ gì cả, Qadehar thừa nhận. Nhưng quả thực

là có gì đó bất ổn.

- Cậu có nghĩ là Bóng tối nghe thấy chúng ta đến và hẳn đã trốn không?

- Giải pháp này cũng có thể lắm, Qadehar thú thực và chăm chú quan sát tòa tháp.

Ở phía bên kia của tòa tháp, họ nhìn thấy những thanh xà được gắn vào tường bao và cuộn lên hình xoắn ốc tới tận đỉnh tháp.

- Chắc chắn đây là chỗ mà Gontrand đã thoát ra, Qadehar nói, vẻ hài lòng, với các Phù thủy đang đứng vòng quanh ông. Đột nhập bằng lối cửa ra vào sẽ làm chúng ta mất quá nhiều thời gian. Đơn giản, chúng ta sẽ dùng cách đột nhập vào tòa tháp từ trên cao theo đường các thanh xà!

Cùng lúc đó, có tiếng ồn ào kinh khủng vang lên đằng sau họ. Đoàn Phù thủy đồng loạt quay người lại, và theo phản xạ, tất cả đều thủ tư thế của *Naudhiz*, Linh Phù chống lại các cuộc tấn công.

- Không phải vậy! Qadehar gào lên khi thấy các đồng môn của mình. Mẹ kiếp! Chúng ta đang ở trong Thế giới Vô hình.

Để làm chủ được bảng thứ tự các vì sao ma thuật trong Thế giới Vô hình, tất nhiên phải chỉnh sửa nhiều và thay đổi dáng vẻ của các Linh Phù tùy theo hình dạng mới của các chòm sao...

Phát hiện nhầm lẫn, các thầy Phù thủy sửa lại tư thế của mình và đứng chôn chân chờ đột kích vào nơi mà họ cho là chôn ả nấp của Bóng tối. Nhưng cái thứ mà đang lao về phía người họ từ khu phế tích, chẳng có vẻ gì là một bóng tối cả...

- Quân Ork và quái vật Lai người! Một thầy Phù thủy kêu lên. Nhưng chúng ở đâu ra thế? Chúng dễ có tới hàng trăm con!

- Chúng ta bị mắc bẫy rồi! Qadehar lau bầu. Chúng đã chờ sẵn chúng ta!

Quả vậy, từ trong tòa thành cổ, có vô số quân Ork bất ngờ xuất hiện, những con thú khổng lồ đang sẵn sàng lặn vào đuồi bắt và chiến đấu, cùng những con thú lai Ork nửa người, nửa quái vật đang vừa rú lên vừa cầm chùy và rìu lao vào họ.

Qadehar nhanh chóng đánh giá tình hình. Hành động bủa vây của lũ quái vật thật hoàn hảo: đoàn Phù thủy đã bị dồn vào chân tường tháp và thêm chút nữa là bị dồn ra biển.

- Chúng ta đã bị bao vây! Qadehar tuyên bố. Phải đối đầu và chiến đấu!

Nhưng thật bất hạnh thay, dù đã luyện tập dưới tầng hầm của tu viện Gifdu thì các thầy Phù thủy vẫn quen dùng quyền năng của các Linh Phù như dưới bầu trời Xứ Ys. Bị bất ngờ trước đòn phản công ồ ạt và lúng túng bởi không quen dùng các Linh Phù của Thế giới Vô hình, họ không kịp tạo *Thần chú* giúp tránh được lũ quái vật đang tấn công.

Những con Ork đầu tiên bị kìm chặt dưới đất bởi những Linh Phù *Ingwaz* được tung ra một cách vụng về. Loạt thứ hai khựng lại bởi *Thursaz* được tung ra rất yếu ớt. Loạt thứ ba lao vào họ trước khi họ kịp ra tay... Ngay bên cạnh thầy Qadehar, một Phù thủy bị cú chùy có đóng đinh giáng vào đầu và đổ ập xuống. Xa hơn, một Phù thủy khác bị một nhát gươm đâm vào bụng ngã sập xuống, miệng trào máu. Một số người thỉnh thoảng được bảo vệ dưới một Bộ giáp *Elhaz*, tuy được tạo ra không chuẩn. Và đúng như thầy Qadehar dự tính, những đòn chết người của lũ quái vật đang được thả sức tung hoành đã vô hiệu hóa các *Thần chú* đang bị yếu đi vì những Linh Phù cầu viện không chính xác.

Dù các Phù thủy vô cùng dũng cảm giết được khá nhiều lũ quái vật, song

đội quân của Xứ Ys đã bị tàn sát dần bởi những đòn dã man của lũ quái vật khát máu.

Qadehar đẩy lùi đòn tấn công của một con Quái vật Lai khổng lồ nhờ một *Thursaz* được tung ra vô cùng mạnh. Con quái vật làu bàu và đổ gục xuống trong màn bụi. Bên cạnh ông, nhờ sự che chở hình như có kết quả tốt của Bộ giáp *Elhaz*, hai thầy Phù thủy đang tung bùa yểm chống lại kẻ thù. Phía đằng trước, được bảo vệ bởi tư thế huyền diệu *Naudhiz*, ba thầy Phù thủy khác đang đối đầu với lũ Ork sùi bọt mép. Qadehar lướt nhìn một lượt bãi chiến trường. Sáu! Chỉ còn lại sáu thầy Phù thủy cầm cự được trên tổng số ba mươi người trong đoàn quân hôm lên đường ở Xứ Ys! Ông siết chặt nắm đấm. Bằng mọi giá họ phải sống.

- Tòa tháp! Ông hét lên về phía những người đồng đội của mình. Chúng ta hãy tấn công tòa tháp! Rời khỏi khu vực bảo vệ được yểm bùa, các thầy Phù thủy lao theo Qadehar. Họ tới chỗ những thanh xà lắc lư dẫn lên đỉnh tháp trước khi quân Ork lao tới một chút.

- Ôi không! Qadehar rên rỉ.

Các thầy Phù thủy sững sốt nhìn những phiến gỗ sát nền đất nhất đã bị cưa, ngăn không cho lọt vào tòa tháp phòng ngự. Đằng sau họ, lũ quái vật đang tới sát gần.

- Không còn thời gian chần chừ nữa, Ulriq, một trong những Phù thủy còn sống sót nói. Bốn người các anh ở đó! Hai người thủ thế *Naudhiz* để bảo vệ những người khác, còn hai người thì tung *Thursaz*! Các anh tự xoay xở lấy, nhưng phải giữ chân lũ Ork càng lâu càng tốt!

Dứt lời ông quay sang Qadehar.

- Tôi sẽ giúp cậu leo tới những thanh xà cuối cùng. Cậu phải đột nhập được vào tòa tháp đáng nguyên rủa này, và cậu sẽ tấn công Bóng tối.

Qadehar gào lên.

- Không đời nào tôi bỏ các bạn!

Ulriq quay lại nhìn ông vẻ cầu xin.

- Đó là cơ may duy nhất của chúng ta. Cơ may duy nhất để không phải chết vô nghĩa. Tôi xin cậu đấy, Qadehar à, chỉ có cậu mới làm được điều đó thôi.

Lũ Ork đung phải hàng rào pháp thuật của các thầy Phù thủy. Nhưng cái hàng rào yểm bùa này không đứng vững được lâu. Cho nên Ulriq phải dựa lưng vào tường tòa tháp và ra hiệu cho Qadehar.

Thầy Phù thủy quyết định rất nhanh và trèo lên vai người bạn đồng hành. Ông chạm chân vào thanh xà. Rồi dồn hết xung lực để trèo lên trên phiến gỗ. Ulriq nhìn ông lần cuối rồi chạy tới giúp những người khác. Thầy Phù thủy mắt ngấn nước. Dưới chân tòa tháp, những người bạn của ông đang bị lũ cướp Thành Yâdigâr tàn sát, vì ông đã nhận ra huy hiệu hình sư tử gầm với vòng lửa bao quanh được đeo trên cổ nhiều con quái vật. Tên Thunku khôn kiếp không có gì để chờ đợi! Nhưng Ulriq có lý: để sự hy sinh của những con người thuộc Hiệp hội Pháp sư không phải là vô ích, ông cần phải đột nhập vào tòa tháp này và quật ngã Bóng tối, kẻ thù của họ.

Ông dần lòng để không nghe tiếng kêu gào thất vọng và đau đớn của các thầy Phù thủy, rồi ông dồn hết sức tập trung cho cuộc chiến mà ông sắp thực hiện.

Ông đặt chân lên chỗ bằng phẳng và ngay lập tức trông thấy một cánh cửa hẹp chót hờ. Ông tung ra Linh Phù *Elhaz* dưới hình dạng của nó trong Thế giới Vô hình, và nhờ hiệu quả Linh Phù Phá khóa, cánh cửa được mở ra để lộ một chiếc cầu thang dẫn sâu vào trong tòa nhà. Ông đột nhập vào đó.

Bên dưới, Qadehar phát hiện có một cánh cửa bằng kim loại khép hờ. Ông đẩy cửa và bước vào một căn phòng lớn hình tròn, căng đầy những màn trướng màu đỏ máu. Ngự trị khắp gian phòng là sự hỗn độn không thể tả nổi, mọi thứ đều bị xô lật ngược. Đồ đạc, bàn ghế bị lật ngược, sách vở vương vãi đầy dưới sàn, bên cạnh là những dụng cụ luyện đan đổ vỡ. Hẳn gian phòng đã bị kẻ nào đó sục sạo tứ tung.

Ở giữa phòng, có một Cánh cửa, giống với Cánh cửa vào Xứ Ys, giữa Thế giới Thực và Thế giới Vô hình, bị phá hỏng bởi những cú chùy và chắc chắn Gontrand đã vào tòa tháp bằng lối này.

Qadehar bước qua đồng đồ đạc đổ lổn chổn, sách vở và những mảnh dụng cụ vỡ nát. Ông quan sát sau mỗi tấm màn trướng. Rồi ông rời gian phòng và xem xét phần còn lại của tòa tháp.

Tòa tháp không một bóng người.

Ông lại leo lên chỗ bằng phẳng lúc trước và đứng bên trên bãi chiến trường và những cơn sôi sục của đại dương, ông điên cuồng giận dữ gào lên.

ĐỘT NHẬP

Bertram đưa Guillemot về phòng của mình. Có vẻ như đó là quyết định khôn ngoan nhất mà anh có thể có. Khôn ngoan ư? Hẳn cậu bé này có ảnh hưởng tới anh! Anh vẫn chưa hiểu vì sao những tiết lộ của anh về Bóng tối lại làm cho cậu Đệ tử thầy Phù thủy có vẻ thất vọng đến vậy. Liệu Guillemot có biết điều gì đó về Ngài Sha mà những người khác không biết? Anh đề nghị được ở cùng cậu, nhưng Guillemot từ chối với một nụ cười nhạt tỏ ý xin lỗi, và cam đoan với anh rằng cậu cảm thấy khỏe và thích được ở một mình. Chàng Phù thủy trẻ để Guillemot ở lại trong phòng, và đi xuống cầu thang dẫn ra sân trong nằm giữa tu viện.

Từ trong sân, bầu trời không gợn mây mở ra, Bertram đi vào dãy hành lang hình vòng cung. Đúng lúc đó, anh nghe thấy một tiếng động phát ra từ cánh cổng lớn... Một tiếng động nghe trầm đục. Anh dừng lại. Thoạt tiên, anh nghĩ là có người nào đó gõ cửa từ bên ngoài vì muốn vào. Nhưng khi những cú đập nghe mạnh hơn và cánh cổng bắt đầu rung lên, thì anh hiểu là có chuyện gì đó bất thường... và nguy hiểm.

Anh đưa mắt liếc nhìn xung quanh: anh chỉ có một mình. Các thầy Phù thủy khác thì mỗi người mỗi nơi trong khắp tu viện. Không ai có thể ngờ rằng trụ sở của Hội Pháp sư Xứ Ys lại bị tấn công cùng vào lúc thế này! Gifdu chưa bao giờ cần người canh gác; một mình cánh cổng đã đủ để bảo vệ cho tu viện. Cho tới ngày hôm nay...

Một cú nện mạnh hơn những cú khác làm lắc lư những cánh cửa bằng gỗ sồi nặng trĩu. Bertram thu mình nấp sau một cái cột, tim đập thình thịch. Anh run run lần tìm chiếc xà cột Phù thủy đeo sát bên hông, nhưng nhớ ra là đã để nó trong phòng. Anh thốt ra một câu rủa. Bỗng nhiên, có tiếng cọt kẹt kinh hãi, cánh cửa đổ và mở toang ra, lọt vào một làn khói trắng, qua

làn khói xuất hiện một người lạ mặt cao lớn, mặc một cái áo choàng dày màu đỏ máu.

“Bóng tối, chính xác là Bóng tối rồi,” Bertram nghĩ và lấy lại được bình tĩnh. “Mẹ kiếp! Mình phải làm gì bây giờ? Hỡi Linh hồn của Gifdu, hãy hóa hiện trong con!” Cái người mặc áo choàng đỏ tiến lên một bước nặng trĩu. Hắn làm một động tác và cánh cửa tự khép lại phía đằng sau, tiếng cọt kẹt nghe rất khủng khiếp.

“Phải báo cho Đại lão Pháp sư Charfalaq,” Bertram tự nhủ. “Nếu có người dám đối đầu với Bóng tối thì chính là Đại lão! Nhưng làm thế nào để báo cho Đại lão?”

Trong lúc chàng Phù thủy còn đang nghĩ cách làm thế nào để hành động tốt nhất, thì vị khách không mời mà đến đã lập một *Thần chú* đập vào cánh cổng bằng một giọng trầm trầm.

“Cái chuông! Cái chuông danh dự!” Bertram chợt nhớ lại. Nó dùng để thông báo khi có khách viếng thăm đặc biệt. “Nếu mình đánh chuông, thì những người khác có thể hiểu rằng có chuyện gì đó xảy ra! Nào, anh bạn,” Bertram tiếp tục tự nhủ để lấy thêm can đảm, “nếu anh thực xứng với điều anh nghĩ cần phải làm, thì hãy chứng tỏ nó đi! Hãy làm vinh dự cho Gérald, và chứng tỏ là chú ấy đã có lý khi cho anh trở thành một Phù thủy, mặc cho ý kiến phản đối của những người khác!”

Bertram hít một hơi thật sâu, nhảy bật về phía bức tường có treo sợi dây dùng để đánh chiếc chuông đồng nặng trĩu. Người đàn ông mặc áo choàng đỏ quay đầu lại, nhưng chỉ bị lỡ một giây đồng hồ, Linh Phù vô hiệu hóa của ông ta chạm tới Bertram lúc anh đã nắm được sợi dây.

Chàng Phù thủy trẻ tuổi quy xuống đất như bị điện giật; song, sợi dây bị kéo theo đã làm vang lên tiếng chuông lạnh lót.

Người đàn ông mặc áo choàng đỏ không hề tỏ vẻ sợ hãi. Ông ta vẫn còn kịp thời gian tung ra Linh Phù *Perthro*, Người Dẫn đường, và trộn lẫn vào đó Linh Phù *Elhaz* có tác dụng phá khóa, *Uruz* dẹp yên các thần linh sở tại và *Isaz* giúp tập trung ý chí, rồi ông ta thổi tên của Guillemot vào Bùa ông ta vừa tạo ra... Ông để cho bùa chú vừa yểm thâm nhập vào trong đầu của cậu, rồi cứ như thế, từ bây giờ là ông biết rõ môn một chính xác cần phải đi đâu, ông ta đi vào hành lang của tu viện.

Tiếng chuông danh dự vang lên bất thường đã kéo Guillemot ra khỏi dòng suy nghĩ mơ màng. Có vị khách đặc biệt nào tới thăm Gifdu nhỉ? Cậu lê chân lại gần cửa sổ phòng. Cậu nhìn xuống sân và chột sững lại. Từ chỗ đang đứng, cậu có thể trông thấy Bertram đang nằm bất tỉnh gần cửa ra vào. Bên cạnh anh, có dáng một người đàn ông khổng lồ mặc áo choàng màu đỏ máu...

Guillemot vội rời khỏi cửa sổ. Phải thật mau lên! Có phải Bóng tối? Dù gì thì đó cũng là người đã phá được những hàng bảo vệ của tu viện Gifdu và đã quật ngã được một thầy Phù thủy!

Cậu quay trở lại cửa sổ và chăm chú quan sát vị khách không mời mà đến. Cậu không thể nghe thấy tiếng, thì hẳn rồi, nhưng mắt nhìn vào những ngón tay thực hiện Mudra và vạch vào không trung những Linh Phù, thì cậu hiểu ngay rằng ông ta đang lập một bùa phép.

Pethro, Elhaz, Uruz, Isaz... Guillemot thì thầm chỉ mình cậu nghe thấy. Thần chú hay Bùa thì gã này đang tự tạo một vị trí có thể phá mọi cản trở! Ông ta đang tìm một người, đó là điều chắc chắn. Mà mình rất sợ đó chính là mình! Tóm lại, điều cuối cùng phải làm là đừng ở lại đây.

Cậu Đệ tử vợ lấy cái túi, và trong khi kẻ lạ mặt đột nhập vào tòa nhà thì cậu đã ra tới hành lang thoát hiểm dẫn ra sân.

Ra đến dãy hành lang hình vòng cung, cậu vội vàng đi về phía cửa ra vào chỗ Bertram đang nằm và dừng lại kiểm tra xem Bertram còn thở không, rồi cậu cố gắng mở cánh cổng: vô ích, vì cánh cổng đã bị khóa từ bên trong.

Guillemot nghĩ rất nhanh. May mắn duy nhất để cậu thoát chết nếu chính cậu là đứa trẻ người đàn ông mặc áo choàng đỏ đang lùnh sục, là phải biến vào trong mê cung hành lang của tu viện và ở yên đó... Cậu lao đi, không chần chừ thêm một giây nào nữa.

Cùng lúc cậu Đệ tử rời khỏi sân, người đàn ông mặc áo choàng đỏ lọt vào căn phòng cậu vừa bỏ đi cách đó vài giây. Đưa mắt liếc nhìn gian phòng, ông ta biết rằng Guillemot đã không còn ở đó. Nhờ Bùa chú dò tìm, ông ta không mất thời gian và đã đi tới tận dãy hành lang của tầng trệt.

Đứng ở bên cánh một dãy hành lang, ông ta nhìn chăm chú một tốp các thầy Phù thủy mà Qadwan và Gérald đang dẫn ra phía cổng ra vào. Ông ta yểm một bùa phép bất động với tốc độ nhanh chóng mặt, chôn chặt chân của mấy người không may mắn xuống đất.

Sau đó, không buồn chú ý tới các thầy Phù thủy đang vắn vẹo người và hét lên giận dữ, ông ta đi vào mê cung hành lang. Ông ta lưỡng lự trước một ngã tư và đi về phía bên phải. Lối này hình như dẫn xuống tầng hầm. Đến chỗ rẽ thứ hai, người đàn ông xem chỉ dẫn trên một phiến Đá Ba hoa và biết chắc ông đang đi vào khu trong cùng của Gifdu...

BỊ VÂY DỒN!

Guillemot chạy qua bao dãy hành lang và đi sâu vào trong trung tâm của tu viện. Cậu lôi từ chiếc xà cột của mình ra tấm sơ đồ tu viện mà cậu đã đánh thó được từ trong bộ nhớ của máy chủ cách đây ba tháng, khi lần đầu tiên tới đây. Lúc nào thấy ngờ vực về chỗ mình đang đứng hay về hướng cần đi là Guillemot lại cuống cuống lôi sơ đồ ra để kiểm tra. Những vùng địa y phát lân quang ăn mòn từng mảng tường và trần chiếu ánh sáng lờ mờ lên tấm sơ đồ. Nhờ những viên Đá Ba hoa mà cậu chọn được đường đi chắc chắn. Có một số viên từ lâu lắm rồi không có người đụng vào, thành ra để đọc được những ký hiệu trên đó thì trước hết Guillemot phải phủi lớp bụi phủ bên trên. Dĩ nhiên, cậu phải cố đi thật lòng vòng để đánh lừa kẻ đang truy tìm cậu...

Thình thoảng, Guillemot nghe thấy những tiếng bước chân vang lên từ xa trong hành lang. Đích thị là người đàn ông mặc áo choàng đỏ đang lại gần! Trong thâm tâm, Guillemot biết là sẽ rất khó giữ khoảng cách với ông ta ở trong sân, cậu đã thấy ông ta phù phép định hướng và truy tìm, và chắc chắn là tung về phía cậu! Bằng mọi giá, cậu phải giữ khoảng cách với người đàn ông này và hy vọng ông ta sẽ bỏ cuộc hoặc bùa yểm của ông ta sẽ thất bại...

Chẳng mấy chốc, Guillemot đã ở trước một ngã rẽ quan trọng. Cậu dừng lại và tra tấm sơ đồ: hành lang phía bên trái dẫn lên mặt đất, hành lang phía trước mặt sẽ dẫn tới một ngõ cụt, hành lang bên phải sẽ dẫn tới khu hầm mỏ cũ. Và nếu muốn thoát được khỏi kẻ đang truy lùng cậu thì đây chính là lúc, hoặc sẽ không còn lúc nào nữa!

Guillemot suy tính một lúc để tìm cách hành động tốt nhất. Cậu ngạc nhiên vì thấy mình vẫn giữ được bình tĩnh đến vậy trong khi rõ ràng cậu đang đùa

với số phận trong trò chơi đuổi bắt! Nhưng những tình huống khẩn cấp thường lại là những tình huống cậu thấy thích nhất. Có thể là vì, chỉ có hành động là quan trọng và hành động ngăn ta khỏi những suy nghĩ căng thẳng đau đớn.

Cậu bắt đầu lôi từ chiếc xà cọt ra viên Đá Ba hoa mà cậu đã làm giả và từng bị phạt cắt món tráng miệng vì trò này! Hôm nay, có thể nhờ nó mà cậu sẽ thoát chết.

Cậu thấm nước bọt lên những ký hiệu chỉ hướng cần đi và nặn lại chúng, rồi thổi phù phù lên trên cho chúng cứng lại. Cậu dán viên Đá giả lên viên đá chỉ hướng ra hầm mỏ, và thế là từ lúc này nó chỉ đường ra ngõ cụt thứ hai.

Sau đấy, Guillemot rẽ sang hành lang bên trái, lên đến mặt đất, đi khoảng một trăm mét và quay trở lại chỗ ngã rẽ.

Đứng đó, cậu cầu khẩn *Dagaz*, Linh Phù làm ngưng thời gian, huy động trạng thái tinh thần của lúc người ta khẩn nó theo một cách khác, và dùng *Mudra* ổn định cho Linh Phù này.

Rồi cậu đi sâu vào trong hành lang bên phải, về phía khu hầm mỏ.

Sau đó ít phút, người đàn ông mặc áo choàng đỏ dừng lại ở ngã rẽ. Sức mạnh của Bùa phép dò tìm bắt đầu yếu đi. Tuy nhiên, nó vẫn chỉ rõ cho ông ta thấy con mồi của ông ta đã rẽ sang hành lang bên trái. Ông ta kiểm tra viên Đá Ba hoa: đường này dẫn lên mặt đất.

Cậu Đệ tử nhỏ tuổi đáng lẽ không phải chân chừ lâu... Song, người đàn ông vẫn xem xét kỹ những hướng còn lại rẽ sang các hành lang khác: hai ngõ cụt. Ông ta không phải đợi lâu, rẽ sang đường dẫn lên mặt đất. Chẳng mấy chốc, Guillemot không còn nghe thấy tiếng động nào đằng sau nữa. Mẹo của cậu đã thành công! Cậu ngồi xếp xuống nền một gian phòng chắc chắn từng là nhà kho vào thời hầm mỏ còn được khai thác.

Lúc này, khi cuộc chạy đuổi đã kết thúc, tay chân Guillemot mới run lên bần bật. Theo phản xạ, cậu cố nắm lấy dưới lần áo phong mặt sợi dây chuyền có hình mặt trời mà bố cậu đã để lại cho cậu trước khi biến mất và từ lúc đó, chưa bao giờ nó rời khỏi cổ cậu, trước khi bị con bé Agathe chiếm lấy. Chẳng thế, đáng đời con bé ăn cắp đã bị lũ quái vật Gommon bắt cóc thế vào chỗ của cậu. Nhưng một điều thật ngốc nghếch là sợi dây chuyền đâu có ở đó! Agathe không thể trả lại cho Guillemot: con bé đã bị một tên lính của gã Thủ lĩnh quân trộm cướp Thunku tịch thu, khi nó sang Thế giới Vô hình. Lúc này đây, Guillemot cần được sự bảo vệ hơn bao giờ hết. Thậm chí là của một người cha không quen biết.

Phải mất một lúc, Guillemot mới lấy lại được bình tĩnh. Cậu dùng con dao khắc *Ristir* vạch Linh Phù *Dagaz* xuống đất để Linh Phù tăng cường sức mạnh cho cậu. Xong đâu đấy, cậu lôi trong túi ra chai nước nhỏ và hai quả táo vẫn mang theo người. Cậu chỉ còn biết ngồi đợi.

GUILLEMOT KHẺ ĐINH TÀI NĂNG

Guillemot nhắm nháp nửa quả táo và uống một ngụm nước. Sau đó, cậu ngồi ngay ngắn thoải mái, lôi từ xà cột ra một chiếc áo dài màu ghi, mềm và nhẹ. Đó là áo choàng của Người lùn Thành Virdu mà cậu thó được vào mùa hè năm ngoái ở tu viện và đã mặc nó trong suốt chuyến du hành ở Thế giới Vô hình. Từ bấy tới nay lúc nào cậu cũng đem nó theo người. Cậu cuộn mình trong chiếc áo choàng với cảm giác sức lực được tăng lên, và vì quá mệt mỏi bởi cuộc chạy trốn căng thẳng vừa rồi, cậu để mặc cho cơn buồn ngủ cuốn đi.

Cậu có một giấc mơ rất lạ. Thầy Qadehar gõ vào Cánh cổng của tu viện và gào lên, “Guillemot! Guillemot! Mở cửa cho thầy!”

Cậu choàng tỉnh và hai tay ôm đầu. Hình ảnh thầy Qadehar đã biến mất, nhưng cậu vẫn nghe thấy rất rõ giọng nói của Thầy!

“Guillemot, vẫn là giọng Thầy, con có nghe Thầy nói không?”

- Thầy! Có phải Thầy không ạ? Guillemot sững sốt nói.

“Đúng rồi, Thầy đây. Nhưng đừng kêu to làm gì, Thầy đang nói với con trong đầu. Hãy trả lời ta theo cách như vậy.”

“Nhưng... làm thế nào ạ?”

“Thầy lập một *Bùa* dựa trên *Berkana*, Linh Phù giúp liên lạc với các linh hồn. Thầy mãi mới xác định được vị trí của con đây.”

“Vì con đã vạch *Dagaz* xung quanh con ạ. Nhưng Thầy đang làm gì ở đó?”

“Quân ta đang bị rơi vào bẫy trong Thế giới Vô hình. Thầy không có thời gian để giải thích cho con đâu. Thật khẩn cấp, Guillemot à, hãy nói nhanh cho Thầy xem có chuyện gì xảy ra? Thầy đang đứng trước tu viện đây mà cánh cổng không chịu mở! Thầy gọi mãi mà không ai đáp lời cả!”

“Thưa Thầy, đó chính là Bóng tối, cậu Đệ tử giải thích bằng cách sắp xếp các từ trong đầu. Có một người rất cao lớn mặc áo choàng màu đỏ! Ông ta đã mở được Cánh cổng và vô hiệu hóa Bertram... Thậm chí, có thể là toàn bộ các thầy Phù thủy! Con đã thấy ông ta tung Thần chú tìm kiếm. Ông ấy truy tìm con, Thầy ạ!

“Guillemot, con bình tĩnh lại đi. Con đang ở đâu?”

“Con đang ở dưới tầng hầm ạ. Trong một hành lang dẫn ra khu hầm mỏ cũ. Con nghĩ là con đã thoát được ông ta rồi.”

“Con hãy thật cẩn thận, Guillemot à. Dù là Bóng tối hay không, thì tên này có vẻ rất cao tay đấy.”

“Thầy ơi, Thầy phải giúp con... Thầy làm gì đi ạ!”

“Cổng đã bị khóa từ bên trong, và các bùa phép do Hiệp hội Pháp sư yểm xung quanh tu viện Gifdu ngăn Thầy không lọt được vào Trường Năng lượng để tới gặp con. Thầy sẽ xem có cách gì, nhưng Thầy thấy điều đó có vẻ như... Hãy cẩn thận, Guillemot! Có người đang cố cắt đứt liên lạc giữa hai chúng ta! Thầy sẽ phải ngừng *Berkana* để nó không tới được chỗ con...”

Giọng Thầy Qadehar tan biến và Guillemot chỉ còn lại một mình. Nhưng cậu biết là Thầy cậu đang ở nơi này và sẵn sàng tới giúp cậu! Ý nghĩ này làm tăng lòng can đảm trong cậu. Song, kẻ bí ẩn đang truy đuổi cậu dù tạm thời đang bị đánh lạc hướng cắt đứt được một lúc, rõ ràng lại đang lần tìm dấu vết cậu.

Có thể Guillemot không còn nhiều thời gian nữa. “Hãy suy nghĩ thật kỹ đi ông bạn, suy nghĩ đi!” cậu tự động viên.

Bằng giá nào cậu cũng phải phá khóa Cánh cổng đáng nguyên rửa kia và loại trừ kẻ mặc áo choàng đỏ, kịp thời gian để Thầy của cậu tới cứu giúp. Tức thì, cậu nghĩ rằng vấn đề thứ hai dễ giải quyết hơn và Guillemot liền lựa chọn ngay. Cậu bắt đầu vừa suy nghĩ vừa nói:

Mình phải chuẩn bị khi hấn tới... Nhưng làm thế nào để tránh được hấn đây? Có một đêm, Thầy Qadehar đã nói về *Thần chú* Bộ giáp *Elhaz* và *Bùa Mũ* chiến Đáng sợ... Thầy đã nói là dùng Thần chú chắc chắn hơn dùng *Bùa*, nhưng *Bùa* thì công lực mạnh hơn. Chọn cái nào nhỉ? Chắc chắn là mình làm chủ *Thần chú* tốt hơn rồi. Nhưng liệu như thế có đủ để chọi lại với gã đàn ông này không? Xem nào... Ông ta đã vào được Gifdu. Mình sợ rằng ngay cả *Bùa Mũ* chiến vẫn còn quá yếu để ngăn ông ta lại! Nhưng nếu... nếu mình cố tìm một cách khác? Chết tiệt, miễn là ta có khả năng!

Guillemot tiến ra giữa phòng, tay cầm con dao khắc và, làm như Thầy Qadehar đã làm mẫu trước lớp Phù thủy trong phòng tập, cậu khắc sáu biểu tượng xung quanh người mình. Nhưng Thầy không phải cố định *Elhaz* trên nền! Cậu cố hết sức tái hiện lại, sáu lần liên tục và thật chính xác, *Bùa Mũ* chiến Đáng sợ mà Thầy đã vẽ vào không trung, dưới con mắt của cậu, vào cái đêm hôm ấy.

“Mình liêu quá, cậu nghĩ. Thầy Qadehar đã dặn mình: chỉ cần mắc một sai lầm là *Bùa* sẽ không có hiệu lực. Mình đã làm sáu lần! Cũng tức là khả năng làm sai hết mọi thứ cũng tăng lên sáu lần!”

Xong đâu đấy, cậu dừng tay một lát. Vì phải hết sức tập trung nên mồ hôi túa ra khắp người và Guillemot cảm thấy kiệt sức. Sau đó cậu niệm *Bùa* chú Bộ giáp, có thay đổi chút ít:

Với quyền lực của Elhaz, Erda và Kari, Rind, Hir và Loge, Aegishjamur phía trước, Aegishjamur đằng sau, Aegishjamur bên trái, Aegishjamur bên phải, Aegishjamur phía trên đầu, Aegishjamurr phía dưới, Aegishjamur hãy bảo vệ con! ALU!

Cậu đã kết hợp sức mạnh của một Thần chú và một Bùa. Liệu không biết là như thế đã đủ để dừng chân kẻ đang truy đuổi cậu hay chưa? Guillemot cảm thấy không khí run rẩy xung quanh mình. Rồi sau đó, lại trở lại bình thường.

“Miễn sao có kết quả...” cậu thở dài.

Bây giờ cậu phải để ý tới cánh cổng ra vào. Nhưng làm thế nào nhỉ? Cậu tự nhủ. Từ chỗ cậu đứng dưới tầng hầm thì làm sao mở được? Kiến thức của cậu còn quá yếu để có thể phù phép từ xa. Và người đàn ông mặc áo choàng đỏ chắc chắn đã dùng Linh Phù bảo vệ bao bọc lối vào! Tốt hơn là nghĩ cách làm ngược lại. Đúng rồi, một cách mà người đàn ông mặc áo choàng đỏ có lẽ không nghĩ tới...

Chợt như có linh tính, Guillemot lục tìm trong chiếc xà cọt. Cậu lôi ra cuốn sổ tay và lấy ra một tờ giấy gấp tư bên trên có in danh sách các hồ sơ sẵn có trong chương trình tin học của Gifdu mà cậu đã đánh cắp trong máy chủ cùng với sơ đồ tu viện. Cậu cuống cuống tra cứu.

Dự trù thực đơn tháng Mười một, Ngân sách năm nay, Danh sách những nhân vật thù nghịch với Hiệp hội Pháp sư... A, đây rồi: An ninh tu viện! Mình chắc chắn có cách mở cửa mà! Chỉ có điều... Mình đang ở chỗ xa phòng máy tính nhất, mà lại không mang máy tính theo người! Được nghe thấy chính giọng của mình cũng làm cậu dễ chịu hơn. Cậu lấy hết sức tập trung suy nghĩ. Như một cái máy, cậu vỗ vỗ xuống nền và bỗng nhiên sững lại. Khi thật! Nhưng giải pháp sờ sờ ra đó rồi! Cậu không có máy tính: vậy thì phải tự tạo ra một chiếc!

Cậu lại dùng con dao găm *Ristir* vạch xuống đất, một cách chính xác, hình một màn hình và một bàn phím máy tính. Đây là bước dễ nhất. Sau đấy, suy nghĩ thêm một hồi, rồi cậu quyết định tạo ra một *Thần chú* bằng cách kêu tên *Féhu*, có công năng nạp năng lượng cho các đồ vật, và *Gebu*, giúp kết nối liên lạc:

Nhờ quyền lực của Frey và của Mạng nhện, của Gefn và của Don, Féhu lớn lên với con sói, Gebu nơi trú chân của những người không nhà cửa, cố định và tuôn chảy, con cầu xin năng lượng của người! FÉG!

Màn hình máy tính mà Guillemot vừa vẽ dưới nền sáng lên yếu ớt. Cậu nghiêng người và thở phào khi nhìn thấy hình con trỏ đợi lệnh nhấp nháy ở phía trên bên trái. Không thấy có gì nhiều, nhưng như vậy là đủ rồi!

Vừa cẩn thận vuốt nhẹ lên những nút bàn phím bằng đất, cậu vừa gõ “Chủ nhân tòa Vọng lâu”, là từ khóa đã từng cho phép cậu truy nhập chương trình bí mật. Phải rất khó khăn cậu mới nhìn được rõ trang chủ, vì ánh sáng màn hình quá yếu. Cuối cùng cậu cũng phân biệt được “Từ khóa”, nhấp nháy trên nền hình bầu trời có sao.

Guillemot thực hiện lại trò pháp thuật giống như lần trước cậu đã làm, bằng cách vẽ *Elhaz* và buộc Linh Phù Phá khóa điện tử. Cậu chui ngay vào chương trình cấm. Cậu vào thẳng tập hồ sơ “An ninh tu viện” và ấn vào nút “Gửi”. Cậu bị dính một ít đất ở đầu ngón tay. Chúng ta hãy xem nào... Hãy lướt qua mục “Trường hợp khẩn cấp”.

Cái nút “Gửi” hơi bị xóa mờ, nên trả lời không được chuẩn. Đúng lúc đó, Guillemot phát hiện được ở phần mục nhỏ “Cổng vào”, một tệp hồ sơ có tên “Một cải tiến của Gerald!”. Cậu liền chui vào ngay tức thì. Hay lắm! Guillemot hớn hờ. Người ta có thể mở Cánh cổng từ một chiếc máy vi tính! Nó được gắn với một hệ thống phá khóa bằng máy... Gerald hẳn phải chán

ngấy việc người khác coi thường những chiếc máy vi tính của ông. Minh cả quyết là ông không hề nói điều đó với ai.

Guillemot nhấn vào biểu tượng lệnh mở khẩn cấp Cánh cổng bằng máy.

Chẳng có gì diễn ra.

- Ôi, ngốc quá! Cậu rên rỉ.

Cậu nhận ra là cái nút “Gửi” gần như đã bị xóa sạch. Cậu lại dùng con dao khắc, tạo một hình dáng mới rồi cho nó hoạt động trở lại. Lần này, máy tính mới ghi lại yêu cầu. Cậu không thể kiểm tra là liệu trên mặt đất, các động cơ làm cho Cánh cổng hoạt động do ông Gérald biết phòng xa mà cài đặt có mạnh hơn các bùa phép mà người đàn ông mặc áo choàng đỏ đã tung ra không. Song cậu vẫn hết sức hy vọng vào điều đó! Trước mặt Guillemot, cái màn hình máy tính tự tạo chập chờn rồi tắt hẳn. Cậu Đệ tử dùng tay xóa sạch nó đi và tiếp tục ngồi chờ.

GẶP MẶT BẤT NGỜ

Có tiếng bước chân làm cậu bé giật mình. Bước chân nghe nặng nề và chậm rãi. Có người đang lại gần gian phòng cậu ẩn nấp!

Guillemot bình tĩnh kiểm tra những *Thần chú* mà cậu đã thiết lập bảo vệ xung quanh và đã kết hợp chúng lại trong một *Bùa* bảo vệ, tất cả vẫn đang đúng vị trí.

Tim đập thình thịch, cậu nhanh chóng trông thấy một dáng người xuất hiện ở đầu hành lang bằng đá. Một dáng người cao lớn, mặc chiếc áo choàng màu đỏ máu! Nhận ra Guillemot, người đàn ông dừng lại. Ông ta bỏ chiếc mũ ra và để lộ khuôn mặt râu ria lởm chởm. Ông ta có bộ tóc màu nâu xoăn thành lọn, và đôi mắt màu thạch anh tím rất đẹp. Ông tầm tuổi trung niên, khoảng ba mươi hay ba mươi lăm tuổi.

Ông nói với Guillemot bằng một giọng trầm.

- Ê này, cậu nhóc, cậu bắt ta phải đuổi theo ghê quá! Cứ làm Đá Ba hoa giả khéo thật. Và ta cược là cậu đã che giấu ý nghĩ trong đầu cậu dưới sự bảo vệ của *Dagaz*! Ta có nhầm không nhỉ?

- Ông là ai? Guillemot hỏi, cảm thấy lúng túng bởi dáng vẻ và giọng nói thân mật của người đang vây dồn cậu.

- Tại nơi tôi ở, mọi người gọi tôi là Ngài Sha.

- Ngài... Ngài Sha ư? Guillemot ấp úng.

- Cậu biết ta à? Người đàn ông mặc áo choàng đỏ ngạc nhiên hỏi.

- Mọi người có kể chuyện về ông...

- Một câu chuyện chắc chắn chẳng có gì đúng với sự thực cả, hãy tin ta đi, Ngài Sha ngắt lời cậu. Câu chuyện riêng của ta có thể sẽ tìm thấy ngay ở đây một phần kết của nó... Đừng sợ, ta sẽ chẳng làm gì để cậu đau đầu.

Ông ta bước lên. Theo bản năng, cậu Đệ tử thầy Phù thủy lùi lại một bước; rồi cậu sực nhớ là mình đang ở trong khu vực bảo vệ của một *Thần chú* cho nên cậu ngẩng cao đầu về thách thức. Cậu không cầu mong gì hơn là bùa phép của cậu kéo dài thêm hiệu quả...

Cách Guillemot chừng một mét, là điểm mà *Thần chú Aegishjmur* đã được vạch ra, người đàn ông chạm phải một bức tường vô hình. Ông ta ngạc nhiên cần nhận. Ông lùi lại vài bước và làm một động tác phức tạp trong không trung. Có những tia sáng vàng chói nổ lấp đớp.

Trường bảo vệ của Bộ giáp *Elhaz* do cậu Đệ tử thiết lập và được tăng thêm sức mạnh nhờ quyền năng của một *Bùa*, hơi lắc lư nhưng vẫn đứng vững. Ngài Sha huyết gió thần phục.

- Cậu nhóc khá lắm! Ta không biết là ta có thể làm được hơn thế không!

Ông ta nhìn chăm chặp Guillemot về thích thú, song Guillemot vẫn thản nhiên không hề quay mặt đi.

- Ta biết sẽ vô ích nếu bắt cậu giảm nhẹ trường phòng ngự của cậu: ta làm cho cậu sợ và ta hiểu điều đó.

Tất nhiên là ta có thể phá đổ khu phòng vệ của cậu, chỉ cần trong nháy mắt, nhưng ta không tìm cách để bắt cậu. Ta chỉ muốn biết một điều. Và để biết điều đó thì chỉ cần phù phép đơn giản là được rồi.

Người đàn ông vẽ lên không trung một loạt các Linh Phù mới và thì thào những từ không nghe rõ. Tức thì, Guillemot nhận thấy trong người cậu một cảm giác rất lạ lùng.

Cậu cảm giác như có gì đó qua lại trong đầu cậu, thăm dò bộ não của cậu. Cậu rên rỉ. Cậu rất muốn chống chọi lại với kẻ xâm nhập hải hùng này, xua tan những ngón tay vô hình đang lục lọi trong óc cậu!

Guillemot cố gọi các Linh Phù tới cứu giúp, song chẳng có Linh Phù nào đáp lại. Sau đó, cảm giác lạnh cứng tan biến cũng nhanh như khi nó xuất hiện. Từ phía bên kia của Bộ giáp *Elhaz*, Ngài Sha đứng nhìn cậu vẻ buồn bã.

- Ta thật ngao ngán quá, cậu nhóc à. Người ta đã nói với ta rằng... ta những tưởng rằng... Nhưng cậu không phải đứa trẻ ta nghĩ đã tìm thấy. Trời đất ơi... Ta mong cậu sẽ thứ lỗi cho ta vì đã làm cậu sợ hãi...

Vừa lúc ông ta nói những câu bí ẩn khó hiểu này, thì một tiếng động phát ra. Trong tích tắc, thầy Qadehar xuất hiện trong gian phòng.

- Guillemot! Thầy kêu lên khi thấy cậu Đệ tử của mình đang ngồi giữa một Bộ giáp *Elhaz* và đứng trước mặt một dáng người oai vệ. Con không sao chứ?

- Dạ, không sao ạ, thưa Thầy! Con rất vui được gặp Thầy.

- Ta cũng vậy, con trai ạ!

- Qadehar quay về phía người đàn ông mặc áo choàng đỏ lúc này đang đứng im phắc.

- Dù mi là ai thì mi cũng sẽ phải hối tiếc là đã đột nhập vào Gifdu và tấn

công học trò của ta! Ông gầm lên. Thầy Phù thủy thủ thế tấn công và đứng đối diện với kẻ địch của mình. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Ngài Sha thì ông sững sờ dừng lại.

- Là anh ư? Tôi tưởng anh chết rồi chứ! Anh trốn ở đâu? Anh làm gì ở đây?

- Ừ, chính tôi đây, ông bạn! Người đàn ông trả lời với nụ cười buồn. Chuyện còn lại anh sẽ phải tự tìm ra câu trả lời...

Thừa cơ thầy Qadehar vẫn còn đang ngỡ ngàng, Ngài Sha nhảy phắt lên phía trước và quật ngã thầy Phù thủy bằng một cú đấm. Rồi ông ta biến vào hành lang.

Guillemot vội vàng dùng chân xóa bùa phép bảo vệ và chạy lại giúp Thầy đang nằm bất động.

- Thầy có sao không ạ?

Guillemot giúp Thầy Qadehar ngồi dựa lưng vào tường gian phòng và đưa thầy uống phần nước còn lại trong chai nước của cậu.

- Ổn rồi, Guillemot. Cảm ơn con. Nếu ta không quá mất sức vì phải đi lại giữa các Thế giới thì không đời nào ta để bị tấn công bất ngờ như thế.

- Thầy không phải đuổi bắt người đàn ông mặc áo choàng đỏ ạ?

Thầy Qadehar làm một động tác mệt mỏi.

- Vô ích. Vào lúc này thì ông ta đã rời khỏi Xứ Ys rồi.

- Thầy có trông thấy Bertram không ạ? Anh ấy bị đánh ở gần cổng vào. Anh ấy đã tỉnh chưa ạ?

- Anh bạn con đã tỉnh lại vào lúc Cánh cổng... À mà con làm thế nào mở được Cánh cổng đấy? Và con đã làm gì ở giữa một Bộ giáp *Elhaz* thế này?

- Con sẽ kể Thầy nghe sau, thưa Thầy, Guillemot đỏ mặt tránh khéo. Thầy có tin gì của chú Gérald và mọi người không ạ?

- Có, họ đều bình an vô sự, nhưng đang vật lộn trong một bùa phép bất động. Trừ Charfalaq là không thấy đâu. Dù sao ở cách biệt trong tòa vọng lâu của mình, có lẽ thậm chí là ông ấy còn không nghe thấy tiếng Xứ Ys đang chìm trong sóng dữ! Thầy không có thời gian để giải phóng cho họ, Thầy sốt ruột đi tìm con.

- Vậy là Ngài Sha cũng không đến nỗi ác lắm vì ông ta chẳng giết ai!

- Ngài Sha? Sao con biết đó là Ngài Sha? Qadehar nói như ghen lời.

- Ông ta nói với con ạ. Hơn nữa, ông ta không có vẻ muốn làm con đau. Ông ấy chỉ muốn kiểm tra một điều gì đó. Và con biết chắc là ông ấy đã thất vọng...

- Ngài Sha, Qadehar nhắc lại, ông chột tư lự. Chẳng lẽ chúng ta đã đi làm đường ngay từ đầu? Khi gió, ta chẳng hiểu gì nữa!

- Đã có chuyện gì trong Thế giới Vô hình, thưa Thầy?

Qadehar dựa lưng vào tường và thở dài.

- Bọn chúng đã chờ sẵn chúng ta. Chúng ta bị rơi vào ổ phục kích. Hàng trăm con quái vật Ork đã tấn công chúng ta. Trong khi đội quân Phù thủy của ta bị lũ Ork tung đòn tấn công thì ta đã đột nhập được vào tòa tháp của Ngài Sha, nơi chúng ta những tưởng sẽ tóm được Bóng tối. Song tòa tháp trống trơn. Trong lúc này thì Ngài Sha đã lọt vào tu viện Gifdu.

- Ông ta cũng tưởng là sẽ tìm thấy người ông ta cần ở đây, Guillemot tiếp tục. Nhưng là người khác chứ không phải con! Ai thì con không biết...

- Con muốn nói là người đàn ông này... Thế con không phải là đứa trẻ ông ta cần tìm à? Con chắc không? Thầy Qadehar liếc nhìn Guillemot và hỏi.

- Ông ta nói với con như vậy. Thầy ngạc nhiên về điều này ạ?

- Không, không... Qadehar tránh khéo. Rõ ràng là mỗi người đều đợi để tìm thấy một người hoàn toàn khác, thầy nói, vẻ lúng túng.

- Ý Thầy muốn nói gì ạ? Ôi Thầy ơi... con xin Thầy đấy, Thầy nói cho con đi! Sau sự việc xảy ra hôm nay, con phải được biết!

- Bình tĩnh nào, Guillemot. Đúng, con phải được biết. Điều Thầy muốn nói là chúng ta đã tấn công tháp Djaghatael, vì chúng ta tưởng Ngài Sha và Bóng tối là một người. Nhưng sự thực Ngài Sha không phải là Bóng tối...

- Sao Thầy biết ạ?

- Vì người đã nói với con tên là Sha, thực ra là Yorwan, một người bạn đồng môn nhỏ tuổi của ta ở Gifdu. Ông ta chính là thầy Phù thủy rất giỏi và đầy hứa hẹn đã biến mất vào một ngày và mang theo cuốn *sách Bí ẩn các vì sao*, và không ai có thể tìm thấy ông ta trong Thế giới Vô hình. Đến nỗi mọi người tưởng ông ta đã chết...

Ngài Sha đã xuất hiện trở lại gần tòa tháp của mình, trong khu phế tích của thành cổ Djaghatael. Ông ta vừa rời Gifdu quay về bằng cách dùng *Thần chú Sa mạc*.

Việc chạy qua các dãy hành lang của tu viện đã khơi dậy trong con người Ngài Sha những kỷ niệm ít nhiều đau đớn, ông ta tự nhủ đã may mắn lừa

được thầy Qadehar một cách dễ dàng! Anh bạn đồng môn của ông ta hình như đã phát triển công năng tới một trình độ đáng kinh ngạc: phá bỏ những bùa phép ông ta đã trấn yểm lên Cánh cổng Gifdu phải là người có một công năng pháp thuật cực kỳ siêu phàm. Ông ta đã hành động đúng khi dùng cú đấm của mình chống lại thầy Phù thủy, chứ không dùng Linh Phù!

Vừa đi về phía tòa tháp của mình, ông ta vừa nghĩ tới đứa trẻ có sức mạnh phi thường này, và lẽ ra nó phải là... Một nỗi thất vọng khủng khiếp xâm chiếm ông. Khi lại gần lối vào tháp Djaghatael, ông nhìn thấy xác những quái vật Ork đầu tiên và thi thể của các thầy Phù thủy vẫn còn bọc trong những tấm áo choàng sẫm màu không thể trợn lẫn. Ông bật kêu lên sững sốt.

- Chuyện gì đã xảy ra thế này?

Rồi ông mở cổng tháp và vội vàng đi lên cầu thang. Ông đẩy cánh cửa phòng thí nghiệm bằng kim loại và khựng lại, đứng sững trước cảnh tượng đang nhìn thấy trước mắt. Toàn bộ gian phòng thí nghiệm bị xáo tung. Ông chửi rủa. Ông đi lại phía những tấm tường màu đỏ, giật lấy chúng và kêu một bùa phép mở cửa. Một mảng tường tách ra và để lộ một cái tủ. Tủ trống trơn.

- Chúng ta mất hết rồi! Yorwan rên rỉ và quy gục xuống sàn.

MỘT NỮ KHÁCH BẤT NGỜ

Guillemot mở cửa ngôi nhà nơi cậu sống với mẹ, ở lối vào làng Troil, và lao vội vào bếp. Cậu đặt lên bàn chiếc bánh mì vừa mua ở cửa hàng bán bánh, rồi lao như tên bắn lên cầu thang dẫn lên phòng của cậu.

Cậu lăn lên giường và lôi từ chiếc xà cọt của Đệ tử thầy Phù thủy ra cuốn truyện tranh tìm được ở cửa hàng lớn trong làng, một cửa hiệu bán trăm thứ bà rần, từ dụng cụ để làm những việc lật vạt cho tới bánh kẹo, rồi còn có cả báo chí và đồ lấp rập tin học. Cậu lật qua vài trang, dừng lại một chút trên vài trang có tranh đẹp, rồi bắt đầu đọc.

- Guillemot! Con có nhớ mua bánh không?

- Dạ, có mẹ ạ! Con để trong bếp ấy!

- Cám ơn con trai!

Cậu nghe thấy tiếng bước chân mẹ đi lại phía dưới, và cảm thấy một sự nhẹ nhõm khó diễn tả. Tiếng cửa tủ bếp đóng vào rồi mở ra, tiếng cốc thủy tinh mẹ xếp va vào nhau lách cách, tiếng nước chảy từ vòi, tất cả mọi thứ đối với Guillemot đều dự phần vào biến chuyển bình thường của thế giới.

Cậu lưỡng lự, rồi cuối cùng bỏ quyển sách xuống và nằm duỗi thẳng lưng, hai tay gói sau đầu. Thế giới riêng của cậu không có gì to tát, hẳn thế rồi: ngôi nhà, mẹ, trường học, Agathe và Thomas, tráng cỏ và tu viện Gifdu, Thầy Qadehar... và tất nhiên là không thể bỏ qua Ambre, Coralie, Gontrand và Romaric! Không phải ai cũng may mắn có chùng ấy người bạn!

Hè năm ngoái, khi cả bọn trở về từ chuyến phiêu lưu sang Thế giới Vô

hình, vị Trưởng xứ đã tổ chức một bữa tiệc lớn để ăn mừng. Hai đứa Ambre và Guillemot nhảy nhót rất lâu quanh đám lửa, và giây phút đó đã để lại một kỷ niệm tuyệt vời. Trừ lúc cuối, khi cậu nhận ra cô bé bắt đầu nhìn cậu hơi lạ...

Gontrand đã đến giới thiệu với chúng cô bé cậu đã chinh phục được, một cô gái tóc hung người làng Atteti, nằm ở dãy Núi Vàng. Sau đó, cả bọn ra chỗ Coralie và Romaric đang đứng quanh một chiếc bàn với một cốc bia Corma. Người anh họ của Guillemot mặt đỏ bừng, còn Coralie thì trông còn hơn hờ hơn ngày thường...

Guillemot mím môi: liệu có phải một mối duyên tình đang gắn kết hai người lại với nhau không? Tội nghiệp Romaric! Hay tội nghiệp Coralie...

Cậu Đệ tử thầy Phù thủy không thể ngăn mình khỏi thêm muôn sự vô lo của họ. Bản thân cậu thì luôn bị lôi cuốn bởi đủ những thứ thắc mắc mà cậu không thể giải đáp. Cái kết cục của cuộc gặp gỡ giữa cậu và Ngài Sha mà cậu chưa hề hé với các bạn một lời, đè nặng lên cậu ghê gớm. *Ông ấy đi tìm cậu con trai đã bị người ta đánh cắp; một đứa con trai hiện giờ khoảng mười hai tuổi*, Agathe đã hé lộ cho cậu biết trên đường chúng trở về từ Thế giới Vô hình. *Cậu không phải đứa trẻ ta nghĩ đã tìm thấy*, người đàn ông mặc áo choàng đỏ đã nói như thế.

Tất cả chuyện này nghĩa là gì? Những năng khiếu pháp thuật của cậu vậy ra chẳng dính dáng gì với những âm mưu bắt cóc mà cậu là mục tiêu? Phải chăng chính Ngài Sha đứng đằng sau tất cả những trò này chứ không phải Bóng tối? Vì tin chắc rằng Guillemot là con trai mình nên ông ta đã toan bắt cậu về? Làm thế nào để biết bây giờ... Và có liên quan gì với cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* mà Sha-Yorwan đã cuỗm đi hồi ông ta còn trẻ?

Những suy nghĩ này quay như chong chóng trong đầu Guillemot và va đập vào nhau một cách đau đớn. Ai có câu trả lời? Ai biết sự thực?

Giữa một biển mênh mông những ngò vực, ít ra là cũng có một điều chắc chắn: dù không thể giải thích nổi, song Guillemot cảm thấy vô cùng thất vọng. Có thể là thất vọng vì cậu không phải là đứa con trai mà Ngài Sha đang chờ đợi. Thất vọng vì không phải là con của một người cha nào...

Cậu thở dài, song, thay vì tiếp tục bút rút thì cậu lại vùi đầu vào cuốn truyện tranh.

Ít phút sau, khi cậu đang say sưa đọc thì có tiếng mẹ gọi từ tầng dưới.

- Con trai ơi! Con có khách tới thăm này!

Guillemot rất ghét bị làm phiền khi đang đọc sách. Cậu chống hai khuỷu tay nhôm người lên và hỏi với giọng khó chịu:

- Ai đấy?

- Một bạn học cùng lớp! Mẹ bảo bạn ấy lên nhé?

Một bạn cùng lớp? Guillemot vắt óc nghĩ. Không có, cậu chẳng thấy ai có thể tới thăm cậu ở Troil. Tò mò, cậu trả lời “Vâng” rồi ngồi lên giường.

Có người đang rất nhẹ nhàng đi lên cầu thang, lưỡng lự trước cửa căn phòng Guillemot đang treo một tấm biển có đề dòng chữ: “MIỄN LÀM PHIỀN: THẦY PHỤ THỦY CAO TAY ĐANG CHIẾN ĐẤU CHỐNG LẠI CÁC THẾ LỰC HẮC ÁM!”, rồi gõ cửa.

- Vào đi!

Một dáng người quen thuộc lách vào phòng cậu và đóng cửa lại phía sau. Guillemot cảm giác như tim bật ra khỏi lồng ngực.

- Chào Guillemot! Cậu khỏe chứ?

Đó là Agathe! Agathe làng Balangru.

- Hừm... Khỏe, cảm ơn cậu, cậu bé sưng sốt, nói áp a áp úng.

- Tớ có nói với mẹ cậu tớ là bạn học cùng lớp, cô con gái cao lớn vừa giải thích vừa lại gần Guillemot. Cậu đang đọc gì đấy?

- Một cuốn truyện tranh ấy mà... Truyện có phù thủy, hiệp sĩ và ma. Được lắm...

Agathe ngồi xuống giường mà không hề ngưng ngáp và giở qua cuốn truyện. Guillemot cảm thấy má mình đỏ ửng lên...

Cậu như không tin nổi vào mắt mình! Cậu kín đáo tự véo nhẹ vào người: không, cậu không hề mơ! Con bé từng là kẻ thù của cậu đang ở nhà cậu, ngay trong phòng, ngồi trên giường của cậu và lại còn đọc truyện của cậu nữa! Cậu run run mừng tưng ra việc Ambre bước vào phòng cậu đúng lúc này. Cậu không có ý tiếc cái thời Agathe vẫn hành hạ cậu.

- Hừm... Guillemot cố nói để chống chọi lại cảm giác khó chịu đang xâm chiếm cậu, thế... thế Thomas? Cậu ấy không đi với cậu à?

- Không, cô bé quay nhìn Guillemot bằng đôi mắt to màu đen lim dim và trả lời. Hấn phải giúp bố hấn. Tớ tranh thủ lúc một mình để tới thăm cậu.

- Thế à? Mà... vì lý do gì?

- Cậu không đoán ra à? Họng Guillemot chột khô lại, và cậu cảm thấy khó nuốt.

- Kh... Không.

- Đương nhiên là để mời cậu tới dự lễ Samain! Bỏ tớ cho tớ sử dụng cả căn nhà. Sẽ chỉ có Thomas và tớ thôi. Guillemot cố giữ để không bật ra tiếng thở phào nhẹ nhõm. Minh ngốc thật đấy! Trong giây lát, cậu những tưởng cô ấy cố toan làm chuyện gì đó với cậu!

Cậu lấy lại bình tĩnh và đáp:

- Cậu nhiệt tình lắm, Agathe à, nhưng... tớ đã hẹn tổ chức lễ Samain với Romaric, Gontrand và hai chị em sinh đôi rồi. Ông Krakal đã cho cả bọn chúng tớ mượn căn hộ của ông ấy!

- Tiếc quá, Agathe thở dài và lắc lắc bộ tóc đen mà cô đã quyết định để dài. Tớ cũng hơi ngờ ngợ thế rồi. Vì hội năm đưa các cậu lúc nào cũng dính với nhau! Mà, cô bé vừa đứng dậy vừa nói thêm, thế nào chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau. Dịp lễ kéo dài tới ba ngày cơ mà, mà Dashtikazar thì chẳng phải là rộng lắm!

- Ừ, chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau, Guillemot nói về cả quyết, song lại vô cùng mong muốn điều ngược lại.

Ambre chắc chắn sẽ hiểu sai về mối quan hệ mới mà Agathe cố tạo ra với cậu...

- Thôi, tớ phải đi đây. Gặp được cậu mất cả chặng đường dài đấy!

Trước khi cậu kịp phản ứng thì cô bé đã lại gần và hôn vào má cậu. Rồi cô chuồn đi. Guillemot bàng hoàng. Cửa khí, thôi được, miễn là chúng không gặp lại con bé vào dịp lễ Samain!

HIỆP HỘI PHÁP SƯ TRIỆU TẬP HỢP

Qadehar, đến giờ rồi.

Có hai Phù thủy mà Thầy Qadehar không nhớ tên tới tìm ông ở trong gian phòng ông đang bị giam giữ. Qadehar thở dài và đứng dậy khỏi chiếc ghế ông đã ngồi suy tư suốt mấy tiếng đồng hồ.

- Tôi đã sẵn sàng.

Ông đi ra hành lang. Hai người tạm thời được giao nhiệm vụ làm cai ngục dẫn ông đi về phía phòng tập. Ông vừa bước vào gian phòng lớn thì tiếng nói chuyện rì rầm ngưng bật và hàng trăm cặp mắt hướng về phía ông. Những chiếc bục được kê tạm và có khoảng một trăm năm mươi người đàn ông mặc áo choàng sẫm màu của Hiệp hội Pháp sư đang ngồi ở đó.

“Họ đã tập hợp những tốp cần thiết“, Qadehar tự nhủ và hé nở một nụ cười thất vọng.

Hai người canh giữ dẫn ông ra giữa gian phòng. Trước mặt ông, trên một chiếc bệ là một tốp gồm năm thầy Phù thủy.

Qadehar nhận ra người sẽ đóng vai công tố viên trưởng trong phiên tòa trọng thể này: đó chính là Pháp sư trụ trì Tu viện Gri, trực thuộc Hiệp hội Pháp sư, nằm ở tận cuối Trảng đất Gay gắt. Qadehar không thích con người này, một lão già còm nhom, mặt mày nhăn nheo và hay cáu kỉnh hơn là vui vẻ. Và con người này, chao ôi, càng thể hiện rõ điều đó với ông, kể từ hôm Thầy Phù thủy nhạo báng một cuốn sách đoán đọc tương lai thông qua việc bói bộ lòng cá, ngay trước mặt Pháp sư Tu viện Gri và cũng chính là tác giả của cuốn sách...

Bốn thành viên khác của Hội đồng xét xử là Charfalaq, dường như đang ngủ gật sau đôi mắt lòa, Gérald với bộ mặt đưa đám, và hai thầy Phù thủy cao tuổi và không thuộc vị trí quan trọng đã có lần ông thoáng gặp ở Dashtikazar hay đâu đó.

Pháp sư Tu viện Gri đứng dậy và lên tiếng.

- Qadehar, người Phù thủy anh em. Hiệp hội Pháp sư triệu tập Hội đồng xét xử này nhằm đưa ra ánh sáng vụ thảm kịch Djaghatael. Chúng tôi nghe anh giải thích đây.

Qadehar cất tiếng với một giọng bình tĩnh nhưng đủ lớn để toàn bộ Hội đồng có thể nghe rõ:

- Tất cả trò dàn dựng này thật nực cười! Tôi đã báo cáo từng chi tiết của vụ việc cho các vị rồi! Tôi đã nói với các vị là chúng tôi bị mắc bẫy do tên Thunku cùng lũ quái vật Ork Thành Yâdigâr của hắn giăng ra. Nhưng, tất nhiên, tôi không nghĩ hắn có thể là chủ mưu trận phục kích này. Chắc chắn hắn làm việc cho kẻ nào đó nhằm hưởng lợi... Song, tôi vẫn xin nhắc lại với các vị, bọn chúng đã chờ sẵn chúng tôi ở Djaghatatel!

- Thật quá nhiều “tôi tin” và “chắc chắn”, Pháp sư Tu viện Gri đột ngột cắt ngang Qadehar. Anh không có gì thuyết phục hơn để báo cáo cho chúng tôi sao?

- Ông hãy nghe đây, Qadehar sốt ruột tiếp tục, tôi đã chứng kiến các thầy Phù thủy, trong số đó nhiều người từng là bạn tôi, chết ở Djaghatael! Ông còn muốn gì hơn?

- Thì anh thấy đấy, Qadehar, Pháp sư Tu viện Gri nheo mắt tiếp lời, điều mà chúng tôi thấy kỳ lạ là chỉ mình anh bình an vô sự trở về từ chuyến phiêu lưu hãi hùng này...

Tiếng thì thào phần nộ lan khắp khán phòng, và một số lời ủng hộ Qadehar cất lên.

- Ông muốn ám chỉ điều gì hả? Thầy Phù thủy gào lên. Rằng tôi cảm thấy sung sướng khi thấy bạn bè mình bị tàn sát ngay trước mắt ư?

Đến lượt Gérald đứng dậy, và với giọng hơi run run, ông ngăn không cho Pháp sư Tu viện Gri tấn công lần nữa.

- Hãy để Qadehar giải thích cho chúng ta chuyện đã xảy ra!

Toàn bộ khán phòng nhao nhao đồng ý với Gérald và vị Pháp sư rút cuộc phải chấp thuận, dĩ nhiên là rất khó chịu. Qadehar gắng lấy lại bình tĩnh và tiếp tục nói với giọng rành rọt.

- Cảm ơn Gérald. Mục tiêu của chúng tôi khi sang Thế giới Vô hình là chiến đấu chống lại Bóng tối. Khi nhận thấy tình thế trở nên nguy kịch, chúng tôi đã quyết định đột nhập tức thì, thách đấu với kẻ thù của chúng ta trong tòa tháp. Các bạn đồng hành đã chỉ định tôi. Song, than ôi, tôi đã không tìm thấy ai trong tòa tháp, và khi quay trở lại, toàn bộ các Phù thủy đã bị tàn sát...

- Một mình ư? Tại sao chỉ có mình anh trong tòa tháp đó? Pháp sư Tu viện Gri hỏi về hung hãn.

- Vì những người khác thì phần đã chết, phần bị lũ Ork bắt, mà tóm lại, vì chỉ có mình tôi mới đủ sức tấn công Bóng tối...

- Ngạo nghễ quá! Pháp sư thốt lên và im ngay tắp lự khi nhìn thấy Charfalaq giơ tay xin có lời.

- Qadehar, Đại lão Pháp sư - người đứng đầu Hiệp hội Pháp sư cất giọng

khàn khàn sau một cơn ho sù sụ, hẳn đúng là thầy Phù thủy giỏi nhất Hiệp hội Pháp sư...

- Xin cảm ơn Thầy đã khẳng định cho chúng con điều đó, Pháp sư Tu viện Gri vừa nói lời cảm ơn bằng giọng ngọt xót vừa nghiêng sang phía Đại lão pháp sư về hèn hạ. Nhưng con người này, ông ta chột tiếp tục bằng một giọng đanh lại và quay về phía Qadehar, không thể giải thích cho chúng ta vì sao anh ta lại là người duy nhất còn sống sót!

Sau đó, Pháp sư Tu viện Gri quay về phía khán phòng và hùng hổ buộc tội:

- Bởi, việc người anh em Phù thủy của chúng ta là người duy nhất thoát chết thật lạ kỳ! Và cũng thật lạ là đội quân của chúng ta đã bị chờ sẵn ở Djaghatael, trong khi chúng ta chuẩn bị hết sức nghiêm mật! Tôi nghĩ chúng ta đã bị kẻ nào đó phản bội... Và tên phản bội đó đang ở đây! Ngay trước mặt chúng ta! Tôi đề nghị vô hiệu hóa hẳn bằng một bùa phép tập hợp và giam hẳn vào ngục tối vững chãi nhất của Gri!

Kết luận của bản cáo trạng khiến gian phòng ầm ào tiếng la ó phản đối. Các thầy Phù thủy đứng cả dậy và nhiều người gào thét trước điều vu khống và giả dối.

Pháp sư Tu viện Gri nhắc lại: “Vào ngục!” và hùng hồn nắm chặt nắm đấm về diễn kịch dứt về phía Qadehar.

Ông quyết định đợi cử tọa lấy lại bình tĩnh. Charfalaq có vẻ như hoàn toàn bị lúng túng trước tình hình này. Gérald cuối cùng cũng đề nghị được mọi người trật tự sau khi giơ tay lên mấy lần.

- Thôi nào! Hãy trật tự! Phải biết điều chứ! Ngục tối... Sao không nói là tra tấn, hay giàn thiêu, khi ông hiểu như thế?

Toàn bộ khán phòng thờ phào trước sự can thiệp của Gérald, còn Pháp sư

thì nhìn ông đầy vẻ hằn học.

- Để cho hợp lẽ hơn, tôi xin đề nghị thành lập một ban đặc biệt để điều tra hết sức nghiêm túc thảm kịch Djaghatael. Trong khi chờ đợi kết quả cuộc điều tra, Qadehar sẽ bị giam giữ ở Gifdu, cấm không được ra ngoài. Hội đồng nghĩ sao?

Tất cả các con mắt đều hướng về Charfalaq hình như lại đang lơ mơ ngủ.

- Tôi phản đối! Pháp sư Tu viện Gri đỏ mặt nói.

- Còn ai phản đối? Gérald tiếp lời và nhìn thẳng vào mặt hai Phù thủy đang cúi đầu. Không còn ai?

Được rồi, vậy là Hội đồng chấp nhận đề nghị của tôi như giải pháp tốt nhất. Buổi họp kết thúc ở đây! Pháp sư tức tối bước xuống bục và ngay lập tức ra khỏi phòng tập, theo sau là vài Phù thủy Tu viện Gri tháp tùng ông ta quay về Trảng đất Gay gắt.

Qadehar đã được tự do. Nhưng tất cả mọi người đều cố gắng tránh không giáp mặt ông trong lúc đi ra. Khi ngang qua trước mặt Qadehar, Gérald nháy mắt với ông.

NHỮNG LỜI KHUYÊN CHÍ TÌNH CỦA GÉRALD

Đứng trong căn phòng giam nhỏ riêng biệt, ở giữa tu viện, Qadehar bị xâm chiếm bởi những cảm xúc lẫn lộn. Làm thế nào lại có thể rơi vào hoàn cảnh này?

Mới cách đây vài hôm, ông được chỉ định chỉ huy cuộc tấn công táo bạo chưa từng có của Hiệp hội Pháp sư chống lại Bóng tối; có nghĩa ông từng được coi là thầy Phù thủy cao tay nhất và có năng lực nhất Xứ Ys, và khắp nơi người ta xì xào rằng ông sẽ sớm thế chỗ Đại lão Pháp sư Charfalaq. Số phận thực trớ trêu! Còn hôm nay, vì không hoàn thành nghĩa vụ và bị toàn thể Hiệp hội nghi ngờ, ông bị giam ở Gifdu, trong khi chờ đợi kết luận của một ban điều tra đặc biệt...

Tất nhiên, ông vẫn được đi lại tự do trong tu viện. Chỉ có điều không thể ra ngoài, và ông thừa biết là mình bị bí mật theo dõi; nhất cử nhất động đều bị kiểm soát!

Qadehar tức giận nắm chặt nắm đấm. Ông cảm thấy đau lòng bởi thái độ của các thầy Phù thủy khác. Khi ông giải thích cho Hội đồng chuyện thực sự đã xảy ra trước tòa tháp Djaghatael, hình như chẳng ai tin, ngoại trừ Gérald là người đã bảo vệ ông. Đại lão Pháp sư Charfalaq chỉ bày tỏ sự đánh giá của ông về Thầy Phù Thủy Qadehar, nhưng chẳng làm gì hơn để đưa ông ra khỏi tình thế khó khăn này. Về phần mình, lập luận của Pháp sư Tu viện Gri rất đơn giản và thậm chí còn có vẻ xâu chuỗi chặt chẽ: vì cuộc đột kích đã được chuẩn bị hết sức bí mật, vậy sao bỗng nhiên các thầy Phù thủy bị chờ sẵn ở Djaghatael? Đây là điều làm buồn lòng Qadeha: có thể rất nhiều người ở Hiệp hội Pháp sư nghi ngờ lời nói của ông...

Song, ngoài những cảm xúc riêng tư, vụ việc này khiến ông vô cùng lo

lãng. Bởi Pháp sư Tu viện Gri nói có lý: không một ai ngoài Hiệp hội Pháp sư biết kế hoạch đột kích này. Điều đó có nghĩa là có một kẻ nào đó trong Hiệp hội đã cung cấp tin tức cho Thunku! Vậy là có một kẻ làm phản trong số các Phù thủy. Một kẻ làm phản, và cũng có thể hắn đã tiếp tay cho Bóng tối. Qadehar rùng mình vì ý nghĩ này.

Gérald nghĩ gì về chuyện này nhỉ? Ông như bừng tỉnh, bước ra khỏi căn phòng và đi về phía phòng máy tính, vì chắc chắn sẽ gặp Gérald ở đó.

Vừa lang thang trong hành lang, ông vừa nghĩ tới phần khác của câu chuyện điều đang làm lung lay những gì mà ông vẫn nghĩ là Yorwan! Hắn ta vẫn còn sống, và hình như lại còn rất thoải mái dưới cái lốt Ngài Sha!

Khi lao vào tìm kiếm hắn ta trong Thế giới Vô hình sau khi Yorwan đánh cắp cuốn sách *Bí ẩn các vì sao*, ông đã sục sạo khắp nơi, tiến hành một vụ điều tra kéo dài rất lâu và chặt chẽ ngay từ khi được tin hắn biến mất. Yorwan đã bay hơi, và ai nấy đều tin chắc rằng hắn ta đã bị bọn cướp giết chết và thủ tiêu xác sau khi lột sạch.

Nhiều năm sau, khi có nhân vật Ngài Sha xuất hiện ở Djaghatael, trong các báo cáo của những Người Truy đuổi thời đó miêu tả một nhà ảo thuật người miền Ferghânâ, rất tài giỏi nhưng không cẩn trọng, đã gây tiếng xấu trong Thế giới Vô hình. Sau đó, Ngài Sha chẳng làm gì gây sự chú ý về mình, thành ra những Người Truy đuổi cũng dừng câu chuyện ở đó.

Ai ngờ rằng Ngài Sha và Yorwan chỉ là một người? Qadehar nhớ rằng ông đã ngạc nhiên mức nào khi nhận ra người bạn đồng môn dưới bộ mặt của người đàn ông đang tìm kiếm Guillemot. Và cũng từ lúc đó, mọi việc trở nên phức tạp. Những lời bí ẩn mà Yorwan đã nói trước khi chạy trốn có nghĩa gì? Liệu bằng cách nào đó, Yorwan cũng có dính dáng đến vụ tàn sát Djaghatael? Và hắn ta có liên quan gì với Bóng tối?

Qadehar lật đi lật lại những câu hỏi này trong đầu mà không sao tìm được

lời giải. Song, có một điều chắc chắn là: Bóng tối, Sha, quyển sách *Bí ẩn các vì sao*... mà Charfalaq tuy cao tuổi là vậy, nhưng vẫn còn hết sức tinh anh đã thấy rõ ngay từ đầu rằng: tất cả đều xoay quanh Guillemot! Vì lý do gì? Rồi ông sẽ phải biết. Quý tha ma bắt cái ban điều tra, quý tha ma bắt cái Hiệp hội Pháp sư và cả Đại lão Pháp sư! Sự thật nằm ở chỗ khác và ông sẽ phải tìm ra nó...

Ông bước vào gian phòng lớn có tiếng ro ro phát ra từ những chiếc máy vi tính mà Gérald đã khởi động cho khách của Gifdu dùng. Thầy Phù thủy đang ngồi trong phòng làm việc của mình ở lối vào. Bên cạnh ông, một cậu thanh niên vẻ ngạo nghễ đang giúp ông sắp xếp hồ sơ.

- Lạ kỳ quá! Gérald thốt lên khi thấy Qadehar. Tớ tưởng cậu sẽ bắt đầu nhin đoi để đình công trong phòng giam chứ!

Với dáng người thấp bé và cái bụng tròn, đôi mắt tinh ranh sau cặp kính, Gérald là người có tiếng và ai cũng e ngại! Bởi tính hài hước và xác xược của ông. Cái đầu gần như hói của ông chứa đựng bên trong tư chất thông thái nhất Hiệp hội Pháp sư, và nếu như ông không phải là người sử dụng Linh Phù khéo léo nhất và để bị các cậu nhóc coi thường, thì khả năng phản biện của ông đã khiến ông trở thành một Phù thủy được mọi người lắng nghe ý kiến nhiều nhất.

Chẳng thế mà ông đã thắng được cái lập luận kia trước Hội đồng xét xử và cứu Qadehar khỏi bị giam trong ngục tu viện Gri!

Qadehar hắt hàm có ý hỏi người thanh niên đang chăm chăm nhìn ông không hề ngại ngần kia là ai.

- Đừng sợ, ông bạn ạ, Gérald nói để Qadehar yên tâm. Tớ giới thiệu với cậu, đây là Bertram, Phù thủy mới được tấn phong, từng là Đệ tử của tớ. Tớ hoàn toàn tin tưởng cậu ấy.

- À, Bertram! Qadehar gật đầu. Xin lỗi không nhận ra cậu: lần trước khi tôi trông thấy cậu, thì cậu đang nằm ở gần lối vào tu viện!

Bertram định đáp lại bằng vẻ ngạo nghễ vốn có, nhưng Gérald đã kịp ngăn cậu lại và bật cười.

- Đừng trêu cậu ấy quá! Cậu ấy hay ngượng lắm.

- Tôi quen rồi, Qadehar trả lời. Tôi có một cậu Đệ tử chỉ cần bị nhận xét một chút là mặt đỏ như gấc ngay!

- Tớ chẳng lấy làm ngạc nhiên, Gérald nói khiêu khích, cậu mà nhận xét thì... mà giờ cậu đã trở thành quái vật dưới mắt Hiệp hội Pháp sư! Qadehar trở lại nghiêm túc.

- Liệu tớ còn là Phù thủy đáng tin cậy với bao nhiêu người nữa?

- Thật khó trả lời. Dù sao, với bản thân tớ và Qadwan, thì chẳng có gì đáng nghi ngờ, và nhiều người khác nữa... nhưng khổ nỗi toàn những người chẳng có vai trò quan trọng gì. Charfalaq hẳn đánh giá cậu rất cao. Nhưng càng ngày càng khó hiểu không biết cụ già khó chịu này nghĩ gì...

- Còn với cháu thì, lòng căm thù của Pháp sư Tu viện Gri đối với chú đủ làm cho chú gây được cảm tình! Bertram nói xen vào.

- Cảm ơn, Bertram, Qadehar đáp lời sau một thoáng ngạc nhiên. Chúng ta có cùng một cảm giác... Nói rồi ông quay sang Gérald:

- Mà này, cậu Phù thủy trẻ này có vẻ được đấy!

- Tớ hài lòng với cậu ấy, Gérald công nhận.

- Tó đã suy nghĩ rồi, Qadehar tiếp tục với vẻ nghiêm túc. Tó tin chắc là có một kẻ làm phản trong Hiệp hội Pháp sư.

Bertram cau mặt, còn người Thầy cũ của cậu thì không có vẻ gì là ngạc nhiên.

- Tó cũng nghĩ vậy.

- Theo cậu, tó phải làm gì?

Gérald nhìn thẳng vào mắt Qadehar và tuyên bố:

- Chuyện này không để lâu được. Ai đó phải giải quyết nó. Qadwan có lẽ hơi già. Với cụ Charfalaq luôn thư thái, thì phần việc của tó là phải trông coi Gifdu. Qadehar, ông bạn của tôi, chỉ có cậu là có thể hành động!

- Vậy cậu khuyên tó là...

- Chuồn khỏi đây! Để được hoàn toàn tự do tiến hành cuộc điều tra riêng của cậu. Thế cậu nghĩ vì sao tó đưa ra đề nghị thành lập cái ban ngó ngàng đó hả? Đó là để tranh thủ thời gian! Đấy, cậu phải tận dụng...

Qadehar suy nghĩ trong giây lát. Ông dẫn đo.

- Được, có thể thực hiện được. Tó biết trốn ở đâu rồi: tó biết một người không tha thiết gì với Hiệp hội Pháp sư và sẽ mở rộng vòng tay đón tiếp tó! Nhưng vấn đề là, tó buộc phải sang Thế giới Vô hình để tiến hành cuộc điều tra của mình.

- Vậy thì sao? Gérald lo lắng hỏi.

- Guillemot sẽ lại một mình ở Ys, không có ai bảo vệ cậu bé. Sẽ không ổn...

Nhất là tớ không thể liều mạng giao cậu bé cho một tu viện của Hiệp hội được nữa, vì tên phản bội có thể ở đó!

Mới nghe tên Guillemot là mặt Gérald đã sáng lên.

- Chà, cậu bé đó... Lần đầu tiên tớ gặp một Phù thủy biết dùng Linh Phù cũng khéo như sử dụng bàn phím máy tính đây!

- Guillemot mới là Đệ tử thôi, Qadehar chữa lại. Chưa phải Phù thủy...

- Người mở được một cánh cổng bị yểm bùa bằng cách sáng tạo ra một chiếc máy vi tính trên cát và phá được cả một mạng hệ thống do chính tớ cẩn thận bảo vệ thì phải được phong là Đại Pháp sư ngay tức thì ấy chứ, Gérald hồ hởi nói.

- Ừ, tùy cậu thôi... Qadehar nhượng bộ.

Từ hồi có chuyện xảy ra dưới tầng hầm của Gifdu lúc Guillemot đương đầu được với Ngài Sha bằng cách tự tạo một bùa phép mà ngay đến các Pháp sư cũng không phải lúc nào cũng làm được, Qadehar cũng tự hỏi không biết cậu Đệ tử của ông còn có thể làm được gì nữa.

- Nhưng điều đó không giải quyết được vấn đề của tớ... Ông nói thêm.

Gérald suy nghĩ, rồi chột búng ngón tay.

- Tớ nghĩ ra một cách!

Ông quay về phía Bertram.

- Bertram và Guillemot đã có thời gian làm quen và đều quý nhau. Có đúng không, Bertram?

- Dạ đúng, thưa Thầy. Thầy nói hoàn toàn đúng, cậu Phù thủy trẻ khẳng định với nụ cười rất tươi.

- Tại sao không nhờ Bertram trông nom Guillemot nhỉ? Cậu ấy đã chứng tỏ cho chúng ta thấy là người vừa có khả năng lại vừa dũng cảm khi rung được chuông báo hiệu ngay trước mũi Ngài Sha. Cậu ấy có thể được Hiệp hội Pháp sư chính thức cử làm việc với Đệ tử của cậu trong thời gian cậu vắng mặt! Con nghĩ thế nào, Bertram?

- Thầy muốn con làm người trông trẻ chính thức cho chú nhóc con ấy ă? Bertram kêu lên, vừa cảm thấy được phỉnh nịnh khi Thầy tin tưởng lại vừa háo hức với ý nghĩ sắp được gặp lại Guillemot. Trời đất, con xin chấp nhận!

- Ý kiến hay đấy, Qadehar thừa nhận.

- Tuyệt vời! Gérald vừa kết luận, vừa xoa xoa hai bàn tay. Qadehar, cậu đi chuẩn bị đồ đi: chúng ta sẽ tổ chức chuyến vượt ngục của cậu. Trong lúc này, tớ sẽ làm một giấy chứng nhận giả của Hiệp hội Pháp sư giao Guillemot cho Bertram!

Cảm thấy yên tâm vì tình hình có vẻ thuận lợi, Thầy Qadehar nhẹ nhàng trở lại phòng. Gérald vừa ngồi soạn giấy xác nhận, vừa dạy bảo dài dòng cho Bertram về trách nhiệm sắp tới của cậu. Còn Bertram thì chỉ nghĩ tới một điều: có Guillemot bên cạnh, cuộc sống của cậu ở Gifdu sẽ hay hơn nhiều!

HAI ÔNG BẠN GIÀ

Ông cho gọi tôi phải không, Urien?

- Phải, Valentin à. Ông ngồi xuống đi.

Người quản gia của lãnh chúa làng Troil ngồi xuống bên cạnh bếp lửa, trên chiếc ghế nhỏ ông vẫn thường thích ngồi cạnh ông Urien vào mỗi buổi tối lúc ông ta ngồi suy tư, mắt lơ đãng nhìn ngọn lửa cháy trong lò sưởi. Urien chắc có điều muốn nói. Valentin biết ông quá rõ! Họ từng sát cánh bên nhau ở Bromotul, từng cùng nhau ngang dọc trên khắp các con đường Xứ Ys và trên những con đường ở Thế giới Vô hình. Họ đã sát cánh bên nhau từ lâu lắm rồi...

Ông bạn và cũng là người chủ của ông sẽ lên tiếng khi ông ấy cảm thấy cần, Valentin tự nhủ và ông kiên nhẫn ngồi chờ.

- Tôi buồn quá, ông bạn già của tôi ạ, cuối cùng Urien cất tiếng. Tôi buồn và đần độn đi trong một cuộc sống bị cắt đứt mọi hoạt động và vui thú.

- Thôi mà, cuộc sống của ông giờ chắc chắn là khác với cuộc sống trước kia, nhưng cho đến lúc này ông có bao giờ phàn nàn về điều đó đâu. Ông có chuyện gì vậy?

Urien buông một tiếng thở dài nãy nê.

- Từ hôm tôi đi thăm thằng Romaric ở Bromotul về, tôi như thấy lại mình hồi bằng tuổi nó. Và nhất là, từ hôm đó, tôi cảm giác như chừng ấy năm chỉ trôi qua như búng một ngón tay!

Đám lửa nhảy nhót chiếu những tia sáng chập chờn lên bộ râu màu xám rậm rì của người khổng lồ đang nằm buông thõng trong chiếc ghế bành to sụ của ông.

Ngồi đối diện, bác Valentin mỉm cười khi thấy ông bạn mình đang bị nổi luyến tiếc thời xa vắng giày vò. Bác quản gia với vẻ mặt xương xương, tóc trắng, dáng người cứng cáp và khăng khiu, tương phản vô cùng với ông Urien đầy đà và cơ bắp cuộn cuộn. Sự khác nhau không chỉ dừng ở đó...

Vào cái thời hai ông mới lớn, phải là con nhà khá giả mới được vào Hội Hiệp sĩ, hai người vào trường Bromotul bằng những con đường khác nhau: Urien, là con cả dòng họ Troil, được vào trường Bromotul để theo học Kỵ mã, còn bác Valentin là con út của một gia đình không lấy gì làm khá giả ở Thành Dashtikazar, vào làm phụ bếp.

Một hôm, phẫn nộ bởi thái độ khinh thường của một số học sinh Kỵ mã đối với mình, bác Valentin đã thách đấu nhiều đũa một lúc và đã cho chúng ăn bụi.

Hành động của ông khiến vị Hiệp sĩ đứng đầu Bromotul thấy khoái. Ông này liền đề nghị cho Valentin rời nhà bếp và theo học lớp Kỵ mã. Với điều kiện là một học sinh Kỵ mã đồng ý nhận đỡ đầu cậu. Chỉ có Urien, đơn giản tin rằng hành động cao thượng duy nhất là hành động xuất phát từ con tim, đã bước lên, đứng dung với những tiếng la ó chê bai của các bạn đồng học... Valentin vẫn biết ơn ông Urien vô cùng về điều đó, và một tình bạn vững bền đã siết chặt thêm mối quan hệ này.

Về sau, khi hai ông trở thành Hiệp sĩ và quyết định cùng sát cánh chiến đấu bên nhau, mọi người gọi họ là hai Don Quichotte, vì vẻ bề ngoài của hai người, về tính cách say mê lý tưởng và về mối quan hệ của họ.

Đến thời hai ông phải về hưu và nhường vị trí của mình cho các Hiệp sĩ trẻ

và hung hăng hơn, Urien, rất tự nhiên, đã đề nghị Valentin về sống cùng với mình ở Troil. Và để không bị xã hội thượng lưu Xứ Ys xỉ xâm, Valentin đã tự chọn cho mình vai người quản gia...

Một tia sáng vụt qua con ngươi màu vàng chói của Valentin.

- Hai chàng Don Quichotte... Ông nhớ không?

Một nụ cười làm bừng sáng khuôn mặt hay cau có của Urien.

- Tôi nhớ chứ! Nhớ cả số cú đánh mà chúng ta đã ban phát vì cái biệt danh này, trước khi chịu chấp nhận nó như một danh hiệu!

- Tôi nghĩ chẳng ai sánh được với ông trong những chiêu khua rìu chiến. Và cả múa thương nữa! Ông đã hạ gục bao nhiêu đối thủ trong những trận thi đấu?

- Còn ông, nhà kiếm thuật có một không hai, ông đã diệt bao nhiêu kẻ kiêu căng dưới lưỡi kiếm của mình?

Hai người đàn ông mỗi lúc một trở nên hăng hái khi khơi lại những kỷ niệm xưa.

- Tôi nghĩ là phải sang đến Thế giới Vô hình chúng ta mới gặp được các chiến binh xứng tầm, Valentin vừa gật gù vừa kết luận.

- Tôi vẫn còn nhớ kỷ niệm thấm thía về cú chùy mà một con Ork khổng lồ đã nện vào cánh tay tôi, Urien khẳng định thêm.

- Đó là vụ xảy ra trước Thành Ferghânâ, lúc chúng ta truy lùng Kẻ Lang thang dọa phá Cánh cổng Đảo Giữa đúng không nhỉ?

- Đúng rồi... Chà! Biết bao nhiêu cuộc phiêu lưu! Urien vỗ mạnh nắm đấm

lên thành chiếc ghé bành.

- Thế còn bây giờ thì sao, Valentin? Ông rên rỉ. Cả ngày tôi chỉ biết có ăn, nằm mơ màng rồi ngủ, như tất cả người dân Xứ Ys! Tôi chỉ biết nằm co quắp trong chiếc ghé bành của mình và sốt ruột chờ đợi, còn Bóng tối thì đang chuẩn bị một cú tấn công bản thủ khác...

- Thôi mà, Urien, Valentin cố gắng xoa dịu ông bạn. Chúng ta đã làm tất cả những gì chúng ta phải làm rồi, giờ thì đến lượt những người khác hành động chứ...

- Ông nói thì dễ lắm! Urien nổi khùng. Mọi thứ bây giờ là do Hiệp hội Pháp sư hết! Họ nắm bắt và quyết định hết thảy. Hội Hiệp sĩ chỉ như con chó cún trung thành mà thôi: nhát nhát nhún nhường nghe theo ý kiến của các tay Phù thủy! Không được, mẹ kiếp! Bóng tối có thể là một sức mạnh quý quyết, song chính sức mạnh, chứ không phải mấy trò ma thuật vớ vẩn, đã làm hấn phải lùi gót! Ông nhớ vụ ở Núi Vàng chứ ...

Những hình ảnh xác người chết nằm la liệt chất đống trên một con đường, còn lũ Ork thì đứng cười khẩy và một hình người bao trong quàng tối bí ẩn, đang xáp tới Valentin khiến ông phải rùng mình lắc đầu cố xua tan chúng đi.

- Ông bạn Valentin đừng cảm của tôi, ông thấy chưa, Urien tiếp tục với giọng thất vọng, Xứ Ys đã buộc phải cử bọn trẻ con đi chống lại Bóng tối! Toàn trẻ con!

- Việc không hẳn thế đâu, Valentin nói. Romaric và lũ bạn của nó đã tự sang Thế giới Vô hình mà những người cai quản Xứ Ys không hề hay biết, và là để tìm con bé làng Balangru...

- Ông đừng có tranh cãi! Tôi muốn nói là hết người xứng danh ở Xứ Ys rồi hay sao mà giờ phải ngồi chờ lũ nhóc con này làm thay cho chúng ta!

- Không đến nỗi yếu thế đâu, Valentin nói. Hình như là Guillemot đã phá được lâu đài của tên Thunku chỉ bằng một từ của pháp thuật...

- Thật ngu ngốc! Urien gầm lên. Qadehar có mặt ở đó! Chính ông ấy đã làm hết! Và thằng Guillemot thì chiếm hết công lao về mình!

- Ông nói thật bất công, người quản gia thờ dài. Sự ghét bỏ của ông đối với thằng bé đã làm ông mờ mắt rồi. Mà nó không dính gì tới việc ấy...

- Nó là đứa con của thằng hèn nhất, thằng phản bội đó!

- Và cũng là con trai của em gái ông.

- Chao ôi, tôi và dòng họ Troil!

Urien mặt đỏ bừng bừng. Valentin biết là lúc này có nói thêm nữa cũng chẳng ích gì.

Song, ông vẫn mong muốn hướng người bạn già của mình tới những tình cảm tốt đẹp hơn đối với Guillemot, người đang phải trả giá cho lỗi lầm của một người khác! Ông cảm thấy rất gần gũi với cậu bé này, cậu cũng bị ruồng bỏ như ông hồi xưa, và buộc phải thực hiện những chiến công để tự khẳng định mình, trong khi với một số người chỉ cần sinh ra trong gia đình khá giả là đủ...

Ông đứng dậy và rời khỏi lò sưởi, để mặc Urien tự vật lộn với những ý nghĩ buồn bã của mình.

ĐÊM GIÔNG

Qadehar chọn rời khỏi tu viện Gifdu vào một đêm trời nổi giông bão âm ảm. Lý do thứ nhất là bởi màn đêm luôn là lợi thế cho những kế hoạch kiểu này. Thứ đến là nhờ tiếng sấm làm rung chuyển cái tòa nhà đáng kính này mà những tiếng động không tránh khỏi của mọi cuộc vượt ngục bị át đi. Ví như tiếng nện khô khốc vào gáy ai đó, hay tiếng rên rỉ và một cơ thể bất tỉnh nhân sự đổ sập lên nền lát đá của một hành lang...

Cho nên Qadehar phải kiểm tra xem thầy Phù thủy được cất cữ canh gác trước phòng của ông lúc ngã có gây sự chú ý không. Rồi ông mới buộc chân ông ta lại, kéo vào giữa phòng, đặt nằm lên giường của mình rồi phủ chăn lên trên. Như thế, ông sẽ tranh thủ được thời gian...

Sau đó, ông lặng lẽ bước vào trong hành lang và đi về phía sâu trong ra đến Cổng vào, được khóa trái từ bên trong bởi một tập hợp các bùa phép.

“Gérald?” thầy Phù thủy hỏi thềm, miệng không phát ra một âm thanh nào.

“Tôi đây, ông bạn ạ, giọng của thầy phù thủy tin học đáp lại trong đầu Qadehar. Cậu sẵn sàng chưa?”

“Tớ xong rồi.”

Qadehar lùi lại. Cánh cổng, dưới tác động của bộ kích nhờ Gérald bấm lệnh tự động từ chiếc máy tính của ông, kêu rít lên rồi mở hé đồng thời phát ra một tiếng két khùng khiếp, nhưng thật may mắn, vào đúng lúc đó một tiếng sấm rền vang trên trời.

“Cậu chui vừa không?”

“Được rồi. Mình có bự con đâu!”

“Đừng giấu nữa đi! Suốt ngày ngồi trước màn hình vi tính với cả đồng hồ sơ, thì làm sao mà thon thả được! Tớ chẳng có cái may mắn như cậu lúc nào cũng được rèn luyện nhờ leo trèo lên các tòa tháp hoặc vượt thoát khỏi một tu viện!”

Qadehar không khỏi mỉm cười.

“Thôi đừng rên rỉ nữa. Mọi người sẽ nghe thấy cậu mất!”

“Thế thì cậu phải chuồn mau. Thôi chúc cậu may mắn, ông bạn à.”

“Cám ơn ông bạn.”

Cuộc nói chuyện thăm trong đầu ngừng lại.

Qadehar gọi cho mình Linh Phù giúp che giấu tâm lý, *Dagaz*, và dùng một *Mudra* cho nó bay phấp phới trên đầu. Ông lách mình ra ngoài và nhẹ bước đi theo con đường bên khe thung lũng. Mưa bắt đầu rơi. Ông choàng lên đầu chiếc mũ áo choàng Phù thủy.

- Có chuyện gì vậy? Urien làng Troil gầm lên vì bị đánh thức bởi những cú đấm rất mạnh vào cổng lâu đài.

- Tôi chắc có người muốn trú nhờ để tránh cơn giông, Valentin trả lời, tay cầm một chiếc đèn lồng và trên mình mặc cái áo ngủ cũ kỹ.

- Ông ra mở cửa đi, cửa khi! Tôi sẽ đốt lửa lại. Thời tiết thế này thì chắc là họ ướt như chuột lột!

Người Xứ Ys vốn rất hiếu khách. Dù bạn là bất kỳ ai nhờ gặp đêm hôm hay

thời tiết xấu đều có thể xin trú chân ở bất kỳ nhà nào. Đến Xứ Ys luôn sẵn có nhà ở và chỗ trú, thậm chí cả những gia đình thiếu thốn nhất cũng luôn coi việc cứu giúp người gặp khó khăn như một nghĩa vụ.

Nói vậy, nhưng thông thường một người khách không quen biết ai trong làng hay tới nhờ Qamdar, Tộc trưởng gần nhất, là người có điều kiện giúp đỡ dễ dàng hơn người khác. “Phải biết đem sự giàu có dùng cho việc khác ngoài việc suốt ngày hội hè hay tới những quán rượu thượng hạng!” Ông Urien rất thích nhắc đi nhắc lại điều này. Tuy có vẻ bề ngoài hung tợn, nhưng ông lại luôn sẵn lòng giúp đỡ những người cần đến ông.

Valentin rút khóa, và Qadehar, người ướm rờng rờng, lao vào sảnh đón tiếp.

- Úi giới! Rốt cuộc cũng được khô ráo! Thầy Phù thủy thốt lên và giữ giữ áo choàng.

- Anh đưa tôi áo choàng và ra phòng ăn đi, người quản gia ra lệnh với giọng tử tế, quyết định hoãn sự tình sau. Có Urien ở đó rồi đây. Ông ấy đang nhóm lại lò sưởi.

- Cảm ơn bác Valentin.

Qadehar đi vào gian phòng lớn và ở cuối phòng ông Urien đang cời lò sưởi.

- Qadehar! Người không lò kêu lên khi nhận ra ông. Lạ thật! Anh lại gần lò sưởi đây mà hong cho khô đi!

Ông ném lên đám than hồng rực một bó củi sồi rừng khô, chúng bắt lửa cháy nổ lộp độp. Thầy Phù thủy ngồi lên một cái ghế đầu và duỗi chân hơi trước hơi ấm của ngọn lửa.

- Tôi đã rất thèm được như lúc này! Qadehar thú nhận.

Lãnh chúa Troil quay lại ghé bàn của mình, còn bác Valentin đi tới với một ấm trà bốc khói nghi ngút.

- Cảm ơn bác Valentin, ông tiếp lời và đón lấy tách trà người quản gia đưa cho.

- Của nợ! Trời đất thế này mà anh làm gì ở ngoài thế? Urien ngạc nhiên hỏi.

- Nếu tôi nói với bác thì bác đuổi cổ tôi ra mất.

- Anh làm tôi càng tò mò đấy, Qadehar!

- Bác Urien thân mến, bác đã mở cửa cho một tên vượt ngục. Một kẻ ngoài vòng pháp luật. Một tên bị Hiệp hội Pháp sư ruồng bỏ.

Bác Valentin mặt tái đi.

- Anh muốn nói gì?

- Tốt hơn là kể hết cho các ông nghe... Cách đây vài ngày, Hiệp hội Pháp sư đã tung quân sang Thế giới Vô hình để tấn công Bóng tối, một trận chiến bí mật mà Hiệp hội đã giao cho tôi chỉ huy. Trận chiến đã thất bại và tôi là người duy nhất sống sót trở về. Hiệp hội Pháp sư đã quy trách nhiệm cho tôi về vụ thảm sát này, và giam giữ tôi ở Gifdu. Tôi đã vượt ra lúc đêm. Urien và Valentin cũng sờ mắt một lúc. Rồi vị cựu chiến binh nện một cú đấm tay rất mạnh xuống thành ghế của mình.

- Đáng lắm, đáng lắm! Qadehar, anh đã chọn đúng nơi để trốn! Lâu đài của tôi cũng là lâu đài của anh! Hiệp hội Pháp sư sẽ không thể tóm được anh ở đây, tôi xin thề đấy!

- Nhưng tôi không hiểu, Qadehar, Valentin tiếp lời. Không thể thế được!

Anh là thầy Phù thủy thanh liêm nhất của Hiệp hội Pháp sư và ai cũng biết điều đó cơ mà. Liệu có âm mưu chống lại anh? Để loại anh ra khỏi vị trí kế cận Charfalaq?

- Tôi cũng có nghĩ tới điều này, nhưng tôi không chắc chắn. Dù kẻ thù tồi tệ nhất của tôi là Pháp sư trụ trì Tu viện Gri đang mưu đồ chiếm vị trí của Đại Pháp sư... Hiệp hội Pháp sư cho rằng vụ đột kích đã thất bại là do có kẻ làm phản. Việc tôi là người duy nhất thoát chết không có lợi cho tôi. Hiệp hội đã không tìm kiếm thêm: tôi là thủ phạm lý tưởng nhất.

- Thật nực cười! Urien thốt lên.

- Điều nực cười là, Qadehar nói hưởng ứng sau khi nhấp một ngụm trà, tôi nghi ngờ chính bản thân mình. Song trái lại, việc nghĩ rằng có một kẻ làm phản ngay trong Hiệp hội Pháp sư thì lại hoàn toàn nghiêm túc. Và tôi sẽ điều tra kỹ hơn...

Urien và Valentin nhìn nhau vẻ lo lắng.

- Anh muốn nói gì?

- Tôi muốn nói là, Qadehar bình tĩnh tuyên bố, chính Hiệp hội Pháp sư có thể là nạn nhân của một âm mưu làm phản, và Bóng tối hẳn đã có tay chân ở đó từ lâu rồi.

- Tôi biết mà! Urien nổi khùng. Tôi đã nói với ông rồi đấy, Valentin! Cái Hiệp hội Pháp sư đáng ghét đó có thể lực vô cùng mạnh ở Ys! Hơn thế nữa là Bóng tối còn kiểm soát được nó.

- Bình tĩnh lại nào, Urien, Qadehar xen vào. Tôi không nói với bác là Bóng tối kiểm soát Hiệp hội Pháp sư, nhưng chắc chắn là nó đã gài gián điệp của mình vào đó.

- Điều gì khiến anh nghĩ tới một âm mưu? Valentin ngạc nhiên hỏi.

- Có một sự việc làm xáo trộn tất cả. Các bác sẽ không thể ngờ được đâu... Yorwan còn sống! Từ đó hắn lấy tên là Sha. Ngài Sha! Hắn đã đột nhập Gifdu khi tôi đang ở Thế giới Vô hình. Và hắn đã truy đuổi Guillemot dưới tầng hầm của tu viện...

Qadehar nghĩ Urien sẽ ngạt thở mất. Valentin vỗ mạnh vào lưng ông mấy phát.

- Cái gì? Cuối cùng ông gằm lên. Anh nói cái gì? Hắn vẫn còn sống ư?

- Urien, ông im đi, Valentin ra lệnh giọng khô khốc. Qadehar chưa nói xong mà.

Urien vẫn ho sù sụ và ngồi lại xuống ghế, mặt đỏ phừng vì cơn tức giận. Thầy Phù thủy tiếp tục:

- Dường như Yorwan và tôi cùng lúc bị sai phái đi vào một con đường sai lầm. Và hình như có kẻ nào đó đã khoái trá trong việc làm cho chúng tôi lạc đường. Tóm lại là... tôi chẳng biết điều gì đã xảy ra khi Yorwan tìm được Guillemot, nhưng hắn ta nói là cậu ấy không phải đứa trẻ hắn ta cần tìm, Qadehar dút lời và cụp mắt nhìn xuống.

Một tiếng sấm có lẽ cũng không tác động mạnh lên hai vị Hiệp sĩ già đến thế. Valentin nói nhỏ nhằm che giấu suy nghĩ của mình.

- Anh muốn nói là... Anh muốn nói là Guillemot không phải là con trai của Yorwan? - Phi lý! Urien ngắt lời ông. Yorwan từng là chồng chưa cưới của cô em gái tôi! Guillemot chính là con trai hắn!

Người khổng lồ đứng dậy và bị giày vò bởi sự kích động khủng khiếp, ông

đi đi lại lại trong gian phòng.

- Thì tôi vẫn tưởng vậy, Qadehar hạ thấp giọng thổ lộ với bác Valentin, và tôi còn nghĩ Guillemot có năng khiếu pháp thuật là vì thế. Với người cha như Yorwan...

- Tôi vẫn không hiểu nổi chuyện xảy ra, Valentin trả lời và cẩn thận để Urien không nghe thấy hai người nói. Yorwan từng yêu Alicia say đắm. Anh ta đã phá lời thề ước, làm đám cưới với cô và trốn khỏi Hiệp hội Pháp sư. Không hiểu sao anh ta lại điên rồ đánh cắp cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* ngay đêm hôm trước đám cưới của họ nhỉ?

- Không ai hiểu cả, thầy Phù thủy trả lời. Nhưng đến giờ này thì tôi nghĩ phải đi tìm lý do thực sự đã khiến Yorwan hành động như vậy!

- Một lý do có thể liên quan tới âm mưu mà anh đã nói?

- Có thể...

- Alicia hẳn phải biết chuyện gì đó, Urien quay người về phía họ và nói giọng u ám. Tôi sẽ đến nhà cô ấy ngay. Mẹ kiếp! Cô ấy sẽ muốn nói!

- Bác ngồi xuống đi, Urien, Qadehar ra lệnh bằng một giọng thuyết phục. Tôi chắc chắn là Alicia sẽ không nói cho chúng ta biết những gì thực sự quan trọng đâu... Không đâu, lời giải đáp cho các câu hỏi của chúng ta là ở chỗ khác.

- Ở đâu hả? Urien hỏi, ông đã chịu thua và đành thả mình xuống ghế.

- Ở Thế giới Vô hình, các ông bạn ạ! Các ông nghĩ gì về một chuyến đi sang thế giới của lũ Ork và quân trộm cướp không?

Thoạt tiên hoài nghi, song khuôn mặt Urien bỗng sáng lên.

- Qadehar, anh nói phải! Valentin! Lôi vũ khí của chúng ta trong tủ ra, mẹ kiếp! Mẹ kiếp, rốt cuộc cũng phải có chút hành động chứ!

Valentin chăm chú nhìn Qadehar, rồi nhận thấy ông không hề có vẻ gì đùa bỡn, bác liền cười thầm.

Cuộc đòi bắt đầu thú vị trở lại rồi!

MỘT CUỐN SÁCH PHÙ THỦY

Cuối cùng... cuối cùng, nó đã ở trong tay ta...

Cuốn Sách của ta, Cuốn Sách mà ta đã chờ đợi bao năm nay... Đứng trước một cái bàn khổng lồ, giữa gian phòng nó vẫn thường thích đứng đó, cái hình người lơ mờ vuốt ve những trang sách ngả vàng của một cuốn sách phù thủy, có bìa màu đen lấp lánh sao.

- Phải, những bùa phép, những bùa phép đầy quyền năng... Tất cả chúng đang ở đó... Là dành cho ta...

Dành cho chiến thắng của ta... Nhưng hãy còn quá sớm, còn quá sớm...

Bóng người gấp cuốn sách phù thủy lại và để những ngón tay vuốt dọc theo mép bìa. Chỗ nó chạm bàn tay vào kéo theo những mảng tối sượt qua.

- Ta chỉ còn thiếu đứa trẻ... Nhưng nó sớm phải có mặt ở đây... sẽ cùng ta tham gia cuộc khai phá... và sẽ giúp ta chiến thắng...

Thay cho những tiếng thì thào ồ ồ nghe như từ hang sâu vọng lên là một tiếng cười khẩy lạnh lùng.

- Thưa Thầy?

- Có ta đây, Lomgo... Mi muốn gì?

Cái bóng không quay lại. Nhưng viên thư ký vẫn cúi rạp người và trả lời:

- Thưa Thầy, bọn người đi về miền Nam Thế giới Vô hình đã trở về.

- Cho chúng vào... Lomgo, Lomgo trung thành... Lomgo?...

- Thưa Thầy?

- Mi đã phục vụ Thầy mi rất tận tụy khi thu được Cuốn Sách từ tay gã bạn chúng ta... Mi sẽ không bị bỏ quên đâu, ta sẽ nhớ công lao của mi...

- Con cảm ơn Thầy, viên thư ký trả lời với vẻ mặt chim săn mồi rồi lách đi nhường lối cho một nhóm ba người đàn ông bước vào. Cả ba người đều có cái đầu cao trọc, người ngòm bần thiêu và một mồi, kéo theo sau một cậu bé bị trói chặt.

- Thưa Thầy, một người trong bọn họ lên tiếng, chúng con đã tìm thấy trên sa mạc một thằng bé hết như thầy mô tả.

Cái bóng quay lại và chăm chú nhìn đứa trẻ có đôi mắt xanh đang run run, lả đi trên nền. Ba người đàn ông quay nhìn.

- Một lũ ngốc... Tổng khứ cho ta cái thằng bé này đi... Vậy ra lũ các người không biết tin gì sao... Ta đã tìm ra đứa trẻ, đứa trẻ thật... Một mình ta... Ta đã tìm thấy nó, trong một Thế giới khác...

Mấy người đàn ông nhìn nhau rùng rờ.

- Hãy rút mau, ta bảo... Trước khi chính tay ta khử các người...

Họ không để phải nhắc lại và vội vàng biến mất vào trong hành lang, dẫn theo đứa trẻ. Cái dáng người trong quần tời trở lại tập trung vào Cuốn Sách.

- Cuối cùng.... nó đã ở trong tay ta...

PHỐ SARABANDES

Lễ Samain diễn ra vào đầu tháng Mười một và kéo dài ba ngày. Theo truyền thống, ngày đầu tiên dành để tưởng nhớ tổ tiên, là ngày người ta đi thăm viếng mộ và lễ phép ngồi nghe ông bà, cha mẹ kể chuyện thời xa xưa.

Hai ngày sau thì không khí vui nhộn hơn: tất cả học sinh và sinh viên Xứ Ys đều tập trung ở Dashtikazar là thủ phủ của Xứ Ys, để tổ chức các trò chơi và nhảy múa kết thúc mùa đẹp trời và chờ tới dịp lễ sang năm. Nhân dịp này, cũng giống như vào ngày hội Carnaval, khi người ta “đốt mùa đông” theo cách biểu tượng, vị Trưởng xứ ra những quân lệnh hết sức độ lượng cho các Hiệp sĩ có nhiệm vụ giữ trật tự trong thành phố.

Để tránh không khí ồn ào, những người cao tuổi nhất xứ thường về nhà cha mẹ hoặc bạn bè ở nông thôn, và theo một tập tục rất cổ xưa, họ dựng giàn đốt lửa trên các ngọn đồi, ngồi quanh đống lửa ôn lại những kỷ niệm và chia sẻ với nhau niềm hy vọng về một mùa đông không quá dài...

Sau khi mất một ngày phải theo truyền thống tưởng nhớ tổ tiên ở ngay tại mỗi ngôi làng, Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre và Coralie gặp lại nhau trong căn hộ mà ông Utigern làng Krakal, cha của hai chị em sinh đôi, đã cho lũ trẻ mượn trong thời gian diễn ra lễ hội, ở phố Sarabandes.

- Gontrand, cậu có thể dừng lại một chút được không? Romaric phàn nàn.
- Không được, Gontrand vừa gảy dây đàn vừa trả lời, cậu đang ngồi xếp bằng tròn trên tấm thảm giữa phòng ăn rộng lớn. Viện Hàn lâm bắt ngày nào cũng phải luyện gam.
- Thế thì cậu ra ban công mà tập, cậu học sinh Ky mã thử dài. Không ai nói

chuyện được nữa với cái ghita của cậu!

- Không được, Gontrand vẫn thản nhiên tiếp tục.

Bên ngoài ồn lấm. Mà nhân tiện, đây là chiếc xi-ta chứ không phải ghi-ta, hiểu chưa.

Quả thực là bên ngoài, hàng tốp thanh niên đang vừa cười đùa vừa gọi hỏi đường và đi về phía quảng trường rộng lớn của Dashtikazar, dọc theo con phố được đặt cái tên rất hợp là Sarabandes[1].

- Kệ cậu ấy đi, Guillemot nói xen vào, đây là việc quan trọng đối với cậu ấy...

- Đúng đây, Coralie bồi thêm, mà cậu ấy tập xong càng nhanh thì chúng mình được giải phóng càng sớm.

- Cả lũ các cậu thật là dốt đặc cán mai! Gontrand nói vọng từ trong góc phòng cậu vừa lui về, giọng đầy khiêu khích.

- Thế đây, ông Tinh vi ạ, thế đây! Romaric đốp lại. Cậu phải tự thấy may mắn vì không bị bọn tớ trói chặt vào một cái ghế đây.

Ambre từ bếp quay lại với những chiếc bánh săng-đuých.

Gontrand liền buông cây đàn xuống và ra chỗ bọn bạn đang đói cồn cào.

- Xem kìa, Romaric nói giọng mỉa mai. Chàng nhạc sĩ thiên tài cũng không thể cưỡng lại tiếng gọi của cái bụng sao?

- Đúng trong bếp, tớ nghe thấy là “tập gam nhạc” chứ đâu phải “tập gam đo lường” đâu! Ambre nói nhạo.

- Cả lũ các cậu thông đồng với nhau để trêu tức tớ phải không? Cậu chàng cao lớn nổi cáu. Chỉ mình tớ làm việc ở đây. Nên cũng chỉ có tớ là được phép ăn! Coralie bước lại gần Gontrand từ phía sau và xoa cho tóc cậu bù lên.

- Ôi, thôi! Tớ kinh tởm cái trò này lắm rồi!

Gontrand tức tối vuốt lại mái tóc và nhìn cả bọn vẻ hằn học, như bật đèn xanh cho một trận tấn công dù cậu không có ý đó. Các bạn tha cho Gontrand đứng dậy sau khi ban cho cậu một bộ tóc xù tung.

- Được rồi, các cậu đã thắng, hôm nay tớ dừng ở đây, Gontrand đầu hàng, quyết định cũng cười đùa theo. Nhưng Nhạc viện mà đuổi cổ tớ là lỗi các cậu đấy nhé!

- Chúng ta liều một phen, Romaric nói.

- Mà dù sao thì, Coralie kết luận. Cậu cũng không thể chơi lâu được, trời tối đến nơi rồi và sắp tới giờ xem cuộc đua bắt Jeshtan nữa!

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa căn hộ. Năm đứa bạn nhìn nhau.

- Các cậu chờ ai à? Ambre hỏi.

Mấy đứa bạn ra hiệu nói không. Chỉ có một Guillemot là chọt tái đi, song không ai nhận ra.

“Khỉ thật! Cậu nghĩ, miễn là không phải con bé Agathe!”

Ambre ra mở cửa.

Một người lạ mặt xuất hiện: ngực ưỡn ra, đầu ngẩng cao và ánh mắt nhìn

giữa cọt, anh ta có một nhúm râu dưới cằm, một viền ria mảnh trên môi, và mặc một chiếc áo choàng Phù thủy...

- Bertram! Guillemot thốt lên và vội vàng đi ra chỗ anh ta. Anh làm gì ở đây thế hả?

- Anh sẽ giải thích cho em sau, Bertram hứa và nồng nhiệt bắt tay Guillemot. Em không giới thiệu anh với các bạn em à?

- Hừm... dạ có chứ ạ. Anh Bertram này, đây là Romaric, anh họ của em; anh ấy đang học Kỵ mã ở Bromotul.

- Thêm một tên trong đám tàn ác đàn độn đó hả?

Chàng Phù thủy bình phẩm rồi nhướn đôi lông mày một cách quá đáng và đứng từ xa chìa một bàn tay ra phía Romaric đang sững lại, không nói được gì.

- Và, hừm... kia là Gontrand, Guillemot tiếp tục nói, không thấy thoải mái lắm; cậu ấy người làng Bounic và đang theo học ở Nhạc viện Tandreval.

- Một nông dân chơi kèn biniu đây! Bertram buông lời và nhìn Gontrand về coi thường.

- Còn kia là Coralie, con gái Utigern làng Krakal, Guillemot vội nói tiếp để ngăn Gontrand trả lời. Bertram nhìn Coralie và sững sờ.

- Xinh quá! Xin cho tôi được hôn đôi bàn tay xinh đẹp của cô nào!

- Anh không được phép làm gì hết và để cho em gái tôi được yên, Ambre xen vào, hai tay chống nạnh và mắt nhìn dữ dằn.

- Hừm... đây là Ambre, chị của... Guillemot cố nói.

- Đây đúng là một con ngựa cái tở! Bertram thốt lên và lại gần cô gái tóc ngắn. Và là cô gái rất cá tính!

Bertram chưa kịp nói gì thêm. Ambre huých một cú đầu gối vào bụng dưới của anh ta khiến chàng Phù thủy phải gập người lại và rên rỉ lăn quay xuống thảm.

- Hoan hô Ambre! Gontrand reo lên, vẻ sung sướng mê ly.

- Tớ hâm mộ cậu lắm! Romaric nói thêm vẻ sùng bái.

- Chị điên à? Chị làm sao đây? Coralie phản đối. Anh ấy chỉ muốn hôn tay để tôn vinh sắc đẹp của em thôi mà!

- Để cho hãnh tôn vinh cái thảm trước đã, Ambre lạnh lùng nói rồi quay sang Guillemot. Cậu quen tên ngọc này à?

- Hãnh là có chuyện hiểu lầm rồi, Guillemot tự chống chế. Đây là Bertram, một Phù thủy ở Gifdu. Bình thường anh ấy đâu có thế... Mà đúng là không hề như thế! Tớ cũng không hiểu.

- Ê, anh ấy muốn nói gì thì phải! Coralie vừa gọi các bạn vừa lại gần Bertram, vẫn đang nằm gập bụng rên rỉ dưới sàn.

Quả là chàng Phù thủy trẻ đang kẹp một tay giữa đùi, còn tay kia thì giờ về phía Guillemot một cách tuyệt vọng. Cậu khó nhọc thốt ra thành lời.

- Cậu nói đúng, Coralie à, Romaric thừa nhận. Đúng là anh ấy đang muốn nói gì đó.

- Nhìn một con giun đang quằn quại muốn nói, thật cảm động, Gontrand nói thêm.

- Tớ nghĩ chúng ta nên giảm đau đốn cho hắn và tiêu diệt luôn bằng một cú đá, Romaric đề xuất.

- Ý kiến tuyệt vời, Gontrand đồng tình.

- Hai cậu im đi một chút được không! Guillemot gào lên và ghé tai sát vào miệng Bertram.

- Xem kìa, Gontrand thờ dài. Cậu bạn Guillemot của chúng ta không bao giờ có thể ngăn mình tới cứu giúp những kẻ bất hạnh! Tớ nghĩ chúng ta phải có một thủ lĩnh cương quyết hơn. Ambre, chẳng hạn!

- Tớ hoàn toàn nhất trí với cậu, Romaric tiếp tục nói.

- Im mồm đi! Guillemot ra lệnh. Tớ không nghe được anh ấy nói gì!

- Chỉ đùa thôi... Anh... đùa... ở chỗ anh... mọi người biết đùa...

- Hắn ta xin được toi nhanh hơn à? Gontrand hí hửng hỏi.

- Hay cần một công chứng viên để bày tỏ những ý nguyện cuối cùng? Romaric bồi thêm.

Bertram nắm cổ áo Guillemot, cậu đang tiếp tục dịch lại cho các bạn.

- Chuyện nghiêm trọng... Qadehar... Thay thế...

Rồi bỗng nhiên, Bertram lấy được hơi và giọng nói của mình.

- TÔI ĐƯỢC THẦY QADEHAR CỬ TỚI ĐÂY! ÔNG ẤY ĐÃ GẶP CHUYỆN NGHIÊM TRỌNG! ÔNG ĐÃ ĐỀ NGHỊ TÔI THAY ÔNG CHĂM NOM CẬU!

- Còn lúc trước? Romaric nhẹ nhàng hỏi trong lúc Guillemot lùi lại, ngừng nhiệm vụ phiên dịch của mình.

- Anh muốn nói gì?

- CHỈ LÀ ĐÙA THÔI! Ở CHỖ TÔI NGƯỜI TA HIỂU THẾ NÀO LÀ ĐÙA! NGƯỜI TA CÓ ÓC HÀI HƯỚC!

TRÒ ĐUỔI BẮT JESHTAN

Các cậu nhanh lên nào, Coralie van nài và vịn tay tỏ ý thất vọng. Chúng ta sẽ lỡ mất cuộc đuổi bắt Jeshtan mất!

- Cậu chờ một chút đi, Gontrand nói để cô bé bình tĩnh. Guillemot chưa xong...

- Guillemot, Coralie giậm chân trong hành lang hét toáng lên, cậu nhanh lên đi!

Guillemot bị sốc bởi cái tin Bertram vừa nói, vẫn đang ngồi trên tấm thảm trong phòng khách. Lúc này, tiếng ồn ào vui nhộn đã tràn ra phớt từ ô cửa kính to mở hé. Đứng gần cậu là Ambre và Romaric đang cố thuyết phục cậu đi cùng cả bọn, còn Bertram giữ một khoảng cách tương đối với cô gái và đứng nhìn vẻ bối rối.

- Thôi đi nào, người em họ! Anh biết là việc xảy ra với Thầy Qadehar không hay rồi... Nhưng ở đây mà sốt ruột ngồi chờ thì cũng chẳng giúp gì được cho Thầy và cũng chẳng thay đổi được gì...

- Cậu ấy nói đúng đấy, Guillemot à, Ambre nói thêm. Cậu đừng ngốc thế! Suốt từ mùa hè tới giờ cả bọn chúng mình mới được dịp đi chơi cùng nhau. Cậu đừng làm hỏng nó đi giống như “tên ra vẻ ta đây kia” đã cố tình làm từ lúc hán đến...

- Cái “tên ra vẻ ta đây kia” thực ra tên là Bertram, chàng Phù thủy giờ ngón tay lên và đánh liêu nói.

- Một cái tên nghe cũng buồn cười như cái ria mép và vài sợi râu lún phún

dưới cằm của anh, Ambre bẻ lại giọng chát chúa.

- Nay, Bertram thờ dài, chúng ta hãy cố gắng bắt đầu lại từ đầu nhé. Tôi rất tiếc về sự việc đã xảy ra. Đây là cách pha trò của tôi và...

- Bertram nói đúng đấy, Guillemot xen vào. Chuyện xảy ra với Thầy của tớ đã đủ khủng khiếp rồi, cho nên những lo lắng vụn vặt của chúng mình...

- Chà, cô thấy không? Bertram đặc chí nói.

- Lo lắng vụn vặt, lo lắng vụn vặt, nói thì dễ lắm, Romaric nói và nhìn xoáy vào anh Phù thủy.

- Dù sao thì, Bertram đã lấy lại được vẻ kẻ cả của mình và tiếp tục nói, tôi đã đem theo đây giấy tờ của Hiệp hội Pháp sư giao Guillemot cho tôi trông nom. Các bạn có muốn xem không, tôi...

- Anh không biết đặt cái giấy tờ của anh ở đâu à?

Romaric cười khẩy trả lời.

- Tớ báo để các cậu biết, Gontrand nói với vẻ bình thản vốn có, Coralie đang thúc giục trong cầu thang đấy. Guillemot quyết định.

- Thôi được rồi, cậu cầu nhàu đứng dậy. Tớ chẳng còn lòng dạ nào mà chơi đùa đâu, nhưng tớ sẽ cùng đi với các cậu. Cả Bertram cũng đi. Tớ là Đệ tử của thầy Phù thủy, tớ phải theo ý của Thầy là muốn Bertram bảo vệ tớ...

- Đúng như vậy! Bertram gật đầu nói.

- Chúng ta vẫn có thể cố chịu đựng hẳn ta, Ambre nhượng bộ sau khi suy nghĩ.

- Được, Gontrand tiếp lời. Nhưng chỉ có một lần thôi đây! Tối nay...

Vừa lúc đó, Coralie không chịu nổi nữa đã lao vào phòng và ngăn không để Bertram phản đối lại cái ý thử thách này:

- Các cậu quyết bỏ lỡ lễ Samain, tớ nói mà!

- Chúng tớ đi đây, đi đây, Romaric đáp lại với giọng chế giễu. Guillemot vừa chuẩn bị xong và mọi người đang do dự là nên tặng cô nàng chuyên trang điểm đi hay giữ cô nàng lại.

- Đồ ngốc ạ! Cậu Đệ tử Thầy Phù thủy trả lời, nhưng không khỏi mỉm cười.

- Cậu đã tước mất lời của tôi rồi, Bertram nói thêm. Cả bọn âm âm lao xuống cầu thang.

Trên phố, đám thanh niên vừa hò hét cười đùa, vừa chạy tứ phía. Cuộc đuổi bắt Jeshtan mở màn cho đêm hội đầu tiên đã bắt đầu! Jeshtan, theo truyền thuyết Xứ Ys là thằng lùn xấu xa chuyên tấn công vào kho lương thực dự trữ suốt mùa hè để dùng cho mùa đông khắc nghiệt: vậy nhất thiết phải vây bắt lấy và không cho hấn phá hoại trước khi mùa đông đến...

- Tôi nhìn thấy hấn rồi! Một cô gái hét lên. Kia kia! Một tốp người trong đám đông lao về hướng cô gái vừa chỉ.

- Mau lên nào! Coralie hét sức phấn khích nói.

- Đang đi rồi đây! Gontrand trả lời và cũng bắt đầu chạy theo cô.

Bốn người kia theo gót chúng về uể oải hơn.

- Bắt giam Thầy Qadehar! Guillemot giận dữ phản đối. Họ không có quyền!

- Bertram này, anh nói là Hiệp hội Pháp sư đã buộc tội Qadehar như một kẻ tội phạm bình thường à? Romaric hỏi.

- Ừ, Bertram trả lời. Chàng Phù thủy đã quyết định giữ thái độ hòa giải. Người duy nhất gắng bảo vệ ông là Gérald, từng là Thầy của anh. Cuối buổi họp, Đại Pháp sư Charfalaq có vẻ rất buồn, nhưng Hội đồng đã tước bỏ toàn bộ nhiệm vụ của Thầy Qadehar...

- Không thể thế được! Ambre vắn lại. Nếu Sha chính là thủ phạm vụ tàn sát Djaghatael, thì tại sao ông ấy không giết các thầy Phù thủy Gifdu? Và vì sao ông ấy không bắt cóc Guillemot?

Guillemot không trả lời ngay. Tất nhiên cậu đã không kể hết chuyện cho các bạn; nào là chuyện Agathe hé lộ cho cậu hồi hè năm ngoái về việc Ngài Sha đi tìm đứa con trai bị mất tích của ông ta, nào là những lời bí ẩn mà chủ nhân tháp Djaghatael đã nói. Và nhất là chuyện về Yorwan, kẻ đánh cắp *cuốn Bí ẩn các vì sao* thì lại càng không!

Bertram uốn ngực về vênh váo và trả lời thay cho cậu:

- Nhờ có anh mà Guillemot mới trốn thoát được đấy! Anh đã tỏ ra hết sức dũng cảm...

- Em cũng thấy tất cả chuyện này thật kỳ lạ, Guillemot cắt ngang lời Bertram sau khi chợt thấy Ambre và Romaric nhìn nhau về phần nộ. Nhưng có một điều rõ ràng là Hiệp hội Pháp sư đã nhầm lẫn...

- Khi kết tội Qadehar ư? Romaric hỏi.

- Tất nhiên rồi...

Không khí đột ngột nao động xung quanh bọn trẻ đã cắt ngang cuộc nói

chuyện của chúng: tên Jeshtan đã bị tóm. Ambre, Guillemot, Bertram và Romaric mặc cho bị lôi đi và hòa lẫn vào đám thanh niên của Xứ Ys đang chạy trên phố.

Chẳng mấy chốc, trên quảng trường lớn của Dashtikazar được chiếu sáng bởi hàng trăm ngọn đuốc cho tới hôm đó, một tốp các cô gái đang reo hò vui mừng giơ lên hình nộm thẳng lùn mặt méo mó.

- Ôi dào! Coralie nói, giọng khinh khỉnh. Chẳng qua là họ ăn may thôi.

Cô cùng các bạn đứng quanh một đài phun nước hình vỏ sò khổng lồ tạc bằng đá cẩm thạch, ở một mé bên quảng trường.

Cuối cùng, cả bọn nhập vào đoàn người và leo lên tận cung điện Hội đồng Trưởng xứ, vừa là tòa thị chính Dashtikazar, vừa là trụ sở cảnh sát của Xứ Ys. Từ đó, dưới ánh mắt thích thú và khoan dung của các Hiệp sĩ đang đứng làm nhiệm vụ, các cô gái đặt tay lên hình nộm tên Jeshtan bằng rơm và vải, luồn một sợi dây qua cổ thẳng bù nhìn và treo lủng lẳng vào một cột đèn.

Hàng tràng vỗ tay và tiếng hoan hô vang lên. Sau đó, các Hiệp sĩ ném cho đám thanh niên đang đứng thành đám chật cứng trước cung điện những chiếc mặt nạ méo mó và một số những hình nộm đáng sợ khác. Ai muốn thì cầm lấy và quay ra phố, vừa đi vừa phô ra hoặc giương cao chúng lên. Tối đêm phải treo chúng lên những cây đèn trong thành phố và chúng sẽ ở đó cho tới khi kết thúc lễ Samain, để cảnh báo cho những kẻ ác biết điều gì sẽ đợi chúng nếu chúng muốn phiêu lưu sang Xứ Ys!

Gontrand đội một cái đầu yêu tinh làm bằng cáctông bột đục và khoái chí dọa nạt những đứa bé nhỏ tuổi hơn làm chúng la hét om sòm nhảy bỏ đi, khiến Coralie và Romaric vui hết cỡ, còn Bertram thì liếc nhìn với vẻ hạ cố. Xa hơn một chút phía đằng sau chúng, Ambre đang đi cùng với Guillemot. Cậu Đệ tử thầy Phù thủy vẫn chưa khỏi rầu rĩ.

- Sẽ ổn thôi mà, cô bạn gái cô trấn an cậu. Ai cũng biết thầy Qadehar là một con người đặc biệt. Ban điều tra sẽ giải oan cho ông ấy.

- Không phải chỉ có thế, Guillemot thở dài.

- Vậy thì còn chuyện gì?

- Chuyện là... Guillemot trả lời, lưỡng lự xem Ambre có đáng tin không. Tớ cảm giác như cuộc sống trở nên quá nhiều chuyện kể từ hôm sinh nhật bác Urien! Lẽ ra tớ đừng bao giờ nên ngắt đi...

- Việc đó cậu đâu giúp được gì. Nhưng quả thực từ hôm đó, đã xảy ra đủ thứ chuyện! Mà không phải chỉ với cậu thôi đâu...

- Cậu muốn nói gì cơ?

- Tớ muốn nói là, Ambre liếc mắt rất nhanh sang phía Guillemot và lưỡng lự nói, thực ra tớ muốn nói tới... Mà thôi, quên đi.

- Cậu muốn nói về những giấc mơ cậu kể trong thư phải không? Guillemot ngây thơ hỏi, không nhận ra vẻ ngưng ngưng của cô bé.

- Không phải thế. Mà điều đó chỉ đúng một chút thôi!

- Thế sao?

- Mai chúng mình sẽ nói tới chuyện này. Tớ muốn tranh thủ đi xem lễ hội! Hai chúng mình đang ở đây cùng nhau... đúng không? Mặc kệ tên vệ sĩ kiêu căng của cậu!

- Bertram rất tử tế, tớ nói thật đấy. Cho anh ấy thêm một cơ hội đi! Mà cậu

nói đúng, tớ sẽ làm hỏng buổi lễ với vẻ mặt đơ đám của mình mất. Thôi, chúng mình lại chỗ các bạn đi.

Hai đứa đuổi kịp Coralie và Bertram, anh này vội lùi xa Coralie khi nhìn thấy Ambre, rồi cả bọn chạy ra chỗ Romaric và Gontrand đúng lúc cậu đang treo mặt nạ của mình lên một cây đèn. Sau đấy, cả bọn đi ra bãi biển Dashtikazar, nơi có lò lửa Đá cuội Trắng đang cháy bùng bùng.

Chúng lại gần một cái sọt to bự bên trong đựng hàng trăm viên cuội màu trắng. Mỗi đứa nhặt một viên và dùng một loại mực không bén lửa viết tên mình lên trên. Sau đó chúng vút viên cuội của mình vào trong lò đang cháy rực: nếu lửa nóng không làm viên đá bị vỡ ra và nếu ngày mai quay lại viên đá vẫn còn nguyên, thì đó là điềm lành cho năm tới! Cậu Đệ tử Phù thủy có vẻ như đã hòa nhập được với các bạn và không còn một chút ý nghĩ khó chịu nào.

Đám thanh niên làng Krakal nhận ra Ambre và Coralie nên cất tiếng gọi cả bọn, một lúc sau thì chúng cùng nhập hội. Sau đó, cả bọn yên lặng đi dạo trên bãi biển, Bertram lùi lại phía sau, cảm thấy vui vì được cùng đi chơi với đám trẻ.

Đến lúc cảm nhận rõ không khí ẩm ướt ban đêm, chúng mới quay về căn hộ trong trung tâm thành phố, và uống cạn bao nhiêu ly Corma, loại bia pha mật ong rất nhẹ của Xứ Ys. Coralie, Romaric và Gontrand chạm cốc với Bertram, anh chàng đang tung ra một bài diễn văn say sưa thú thật rằng anh thực sự muốn trở thành bạn của chúng.

- Nếu anh muốn trở thành bạn của Romaric, Gontrand tiết lộ thềm vào tai anh, thì chớ có nhìn Coralie như cách anh đang nhìn, và không được vè vè sát cô ấy quá...

Bertram thì thềm chối không hề có ý nghĩ như vậy, song mặt cũng hơi đỏ

lên. Sau đó, Ambre và Guillemot lại gần chỗ các bạn và nói đủ thứ chuyện
lãng nhãng, chờ cho thâm mệt mới chịu chui vào túi ngủ.

ĐIỀM XẤU

- Anh ngáy gì mà khiếp thế, Bertram, Ambre vừa thò đầu ra khỏi túi ngủ vừa kêu lên. Khiếp quá! Gây khó chịu cả ban ngày cũng như đêm!

- Anh có ngáy đâu, em toàn nói lung tung, chàng Phù thủy vặn lại, giọng ngái ngủ, thu mình dưới đồng chăn bọn trẻ cho mượn.

- Anh có ngáy, Bertram à, Guillemot khăng định và đặt bát ăn sáng lên bàn. Thôi nào, mọi người dậy đi!

- Lũ yêu ma dậy cả đi! Romaric bồi vào, cậu đang đứng canh nồi sữa hâm nóng trên bàn điện. Ngoài trời đẹp lắm!

Guillemot kéo rèm và ánh nắng mặt trời ủa vào gian phòng lớn nơi cả bọn còn đang ngủ trên những tấm đệm kê ngay dưới sàn nhà. Gontrand, Bertram và Coralie làu bàu, rúc đầu tránh ánh sáng. Ambre mặc bộ đồ ngủ màu đỏ, nhảy bật lên và tới ban phát cho đám lười nhác mấy phát đá đất.

- Này, anh chàng mang-danh-Phù thủy, một phát vì can tội ngáy đêm này! Còn đây, một phát vì tội gây đàn ghi-ta nhé, Gontrand! Còn đây, cô em yêu quý, hãy nhận lấy, một phát vì tội bao nhiêu lần để chị phải đợi trước phòng tắm!

- Thôi đi, Ambre! Chẳng hay gì đâu! Ambre ra chỗ Guillemot và Romaric đang đứng bên bàn ăn.

Đến lượt bọn kia cũng đành phải dậy, rên rỉ và cắn nướ vì bị đánh thức quá đột ngột.

- Chương trình hôm nay thế nào? Coralie vừa ngáp vừa hỏi.

- Tối nay nhảy múa quanh đám lửa trên quảng trường lớn, Romaric vừa trả lời vừa dùng thìa khuấy bát sôcôla của mình.

- Còn buổi chi.ề..u, Guillemot, miệng nhồm nhoàm vì lớp sôcôla Nutella dày bự nói tiếp, là các trò ở sân v..ậ..n động!

- Thế còn buổi sáng? Bertram vừa gãi má vừa xen vào.

- Sáng nay phải ra bãi biển tìm viên cuội của chúng ta, Ambre nhắc, cô nhìn những ngón tay Guillemot dính đầy sôcôla Nutella, vẽ nghiêm khắc.

- Thế thì, tớ là người vào phòng tắm đầu tiên!

Coralie nói, giả làm động tác đứng dậy.

- Không có đâu! Bốn tên kia bỏ dở việc chúng đang làm và cùng hét toáng lên lao vọt về phía cô bé.

Chỉ có Bertram là ngồi lại bàn, sửng sốt trước cảnh tượng.

Sau khi cả bọn đã tắm rửa và mặc quần áo xong xuôi, chúng rời căn hộ và đi ra bãi biển. Các con phố chật hẹp và quanh co lát đá gra-nít màu sáng, vẫn còn tối om vì bị che bởi những mái nhà cao bốn năm tầng chia ra phố, trong khi mặt trời chưa lên cao. Chúng nhẹ nhõm ào ra bãi biển, có một phần nằm trong khu vịnh, còn lọt sâu vào trong là Thành Dashtikazar. Trời còn sớm và phần lớn đám học sinh, sinh viên vẫn đang ngủ vì đêm qua mãi đến khuya mới tan lễ hội.

Bọn trẻ đi về phía đám lửa đôi chỗ vẫn còn nhả khói. Chúng dùng cành cây cời đám than nóng trên cát, rồi liều thò tay tìm những viên cuội của mỗi

đứa. Coralie tìm thấy viên cuội của mình đầu tiên, ngay bên cạnh là viên cuội của Bertram.

- Viên cuội Trắng của tớ vẫn còn nguyên! Cô bé sung sướng thốt lên.

- Của anh cũng thế, Bertram vừa nói vừa cười và chia viên cuội của mình cho Coralie xem. Một dấu hiệu đây!

- Dấu hiệu gì? Romaric lạnh lùng hỏi.

- Thì đó là... Bertram áp úng, cậu đã nhìn thấy Romaric phanh ngực trần vào tối hôm trước lúc đi ngủ, và tự kết luận là mình sẽ bại trận thảm hại nếu dùng thể lực để chiến đấu với cậu ta. Đó là một dấu hiệu may mắn! Với anh! Là viên đá của anh còn nguyên!

- Tớ tìm thấy viên của tớ rồi, Gontrand nói. Cũng còn nguyên.

- Tớ cũng thế, Guillemot vừa nói vừa thổi lớp than phủ lên hòn đá cậu đang cầm trên tay. - Viên của tớ bị vỡ rồi, Ambre nói, giọng tiu nghỉu. Cả bọn sán lại quanh cô bé, không ai nói gì, còn Ambre đang nắm chặt trong tay một miếng đá bên trên có một nửa tên của cô.

- Không sao đâu, Guillemot cố an ủi cô.

- Có, nguy hiểm đây, Coralie trả lời giọng thật thảm hại. Cậu không thấy đâu!

- Coralie nói đúng, đây là một điềm xấu, Ambre nói bằng một giọng nghe thật trầm trọng.

Trước vẻ bối rối của chị gái, Coralie liền bước dứt khoát về phía cái sọt mà chúng đã nhặt cuội trắng tối qua. Cô bé chọn lấy một viên rất đẹp và dùng

chiếc bút đeo ở đầu một sợi dây mảnh, viết lên trên chữ “Ambre”, rồi đưa cho chị:

- Này. Bây giờ thì chúng ta ai cũng có Viên cuội nguyên vẹn nhé.

Ambre nhìn Coralie vẻ biết ơn và ôm cô em vẻ triu mến. Rồi sau đó, cô có mím cười nhận viên sỏi mới và quẳng viên sỏi cũ mà lửa đã làm vỡ vào đồng than.

- Em hành động giỏi lắm, Ambre à, Bertram thừa nhận, mừng rơn vì có cơ hội tỏ ra tử tế với cô bé. Vì suy cho cùng đó chỉ là một viên sỏi thôi mà!

Cô bé cảm ơn Bertram và cả bọn cùng đi vào thành phố.

- Thế nào, chuyện giấc mơ của cậu là sao?

Guillemot hỏi Ambre lúc hai đứa lại cùng đi với nhau sau các bạn về phía sân vận động đang diễn ra các trò chơi của ngày lễ thứ hai.

- Ồ, thì tớ đã kể hết cho cậu trong thư rồi, Ambre trả lời sau một thoáng im lặng. Từ ngày ở Thế giới Vô hình về, tớ có những giấc mơ rất lạ.

- Thường xuyên à?

- Hầu như đêm nào cũng mơ.

- Mơ giống nhau?

- Ừ, mà không. Thực ra, tớ thường mơ thấy một cánh rừng rộng mênh mông. Sau đó thì các giấc mơ biến đổi đi. Thỉnh thoảng, tớ mơ thấy mình bị những con vật giống lợn lòi nhưng đầu chó đuổi theo. Và thỉnh thoảng lại mơ thấy trèo lên ngựa đặng sau một phụ nữ tóc dài có đôi mắt màu xanh lục. Hoặc là thấy mình đang nằm dài trên một cái giường rất cứng và nghe

có khúc hát ru tứ ngũ... Điều khủng khiếp là trong những giấc mơ này, tớ cảm tưởng như mình đã trải qua tất cả những việc đó. Nhưng thực tế, tớ chưa bao giờ đến khu rừng này và chưa hề gặp người phụ nữ đó!

Guillemot bối rối.

- Tớ chẳng biết nói gì, Ambre ạ. Có thể tất cả điều này là do cậu không chịu đựng nỗi vụ vượt qua Cánh cổng Hai Thế giới, như Thầy Qadehar đã giải thích... Cậu có nhớ những cơn đau đầu và buồn ngủ của cậu lúc cậu sang đến Thế giới Vô hình không!

- Quên làm sao được, Ambre cầu nhàu. Mới tháng trước, tớ còn nằm liệt giường vì cũng đau đầu như thế! À, tớ cảm ơn cậu đã viết thư cho tớ.

- Ô, có gì đâu. Bạn bè thì phải nhớ đến nhau trong những lúc khó khăn chứ! Chúng ta là bạn của nhau đúng không nào?

- Ừ, chúng ta là bạn, Ambre mím môi nói.

Một phút yên lặng trôi qua. Rồi cô bé lại bắt đầu căn nhắc:

- Cửa khi, tớ là đứa duy nhất năm nay bị ốm. Như thế chỉ mình tớ phải chịu đựng những ngày chúng ta ở Thế giới Vô hình! Và hôm nay thì cũng mình tớ gặp phải Viên cuội Trắng bị vỡ...

- Cái viên mà Coralie đưa cho cậu đẹp đấy chứ? Guillemot hỏi, không muốn cô bạn lại buồn.

- Ừ, đẹp... cô bé cố mím cười trả lời. Phải nói là nó rất đẹp!

- Cậu có muốn chúng ta nói với Bertram về những giấc mơ của cậu không? Guillemot đề nghị. Vì dù sao anh ấy cũng là một Phù thủy! Có thể anh ấy có gợi ý gì đó.

- Không cần đâu, Ambre lắc đầu từ chối vẻ duyên dáng. Không phải vì tớ nghi ngờ khả năng của Bertram, mà... tớ chỉ muốn hai đứa mình biết với nhau. Như một bí mật.

Cô bé ngược đôi mắt to màu xanh da trời nhìn Guillemot.

- Tùy cậu... Guillemot áp úng và bỗng dưng cảm thấy lúng túng không tự nhiên.

Hai đứa gặp lại các bạn trước chậu nước bằng gỗ bên trên có những quả táo to bự trôi bập bênh.

- Nếu chúng ta dùng răng tóm được một quả, thì có nghĩa là mọi việc chúng ta làm trong năm sẽ thành công! Coralie nói, để lộ những chiếc răng trắng tinh sáng bóng.

Cô bé chấp tay ra sau lưng và tham gia trò bắt táo. Cô thở, rồi nín thở, và làm nổi bong bóng nước to đùng. Đám thanh niên đứng quanh chậu gỗ cười chế nhạo cô bé, còn bọn bạn thì cố động cho cô. Cuối cùng, Coralie đứng thẳng người lên, hất đầu ra phía sau, người ướm rùng rùng, hàm răng ngoạm được một quả táo khiến cho cô gần ngạt thở.

- Hoan hô, Coralie! cô chị gái chúc mừng em.

- Bây giờ đến lượt anh, Bertram, Romaric ra lệnh.

- Anh? Sao lại là anh? Cậu Phù thủy ngạc nhiên hỏi.

- Em muốn kiểm tra một việc.

- Kiểm tra cái gì? Bertram ngờ vực hỏi.

- Rồi anh sẽ biết... Nào, anh không phải là kẻ nhát gan đấy chứ?

Bị chạm tự ái, Bertram liền chấp tay ra sau lưng và thử vận may, tiếng người hò hét, kẻ động viên, kẻ chế nhạo. Anh cũng ngoạn được một quả táo, thể hiện vẻ chiến thắng rồi nhả ra.

- Còn ai muốn thử vận may không? Bertram vừa hỏi vừa lau mặt bằng chiếc khăn mà một cậu bé đứng cạnh chậu gỗ đưa cho.

- Không, xin cảm ơn, Gontrand trả lời. Tớ không muốn bị dính lạnh!

- Thà nói là cậu sợ ướt tóc cho xong! Coralie chọc tức Gontrand và xoa bù tóc cậu lên.

- Ôi không! Gontrand vừa vuốt lại mái tóc vừa thốt lên. Đừng có giở trò ấy nữa!

Guillemot lại xoa bù tóc cậu ấy lên và Gontrand vừa cắn nhần vừa lẩn trốn, với bọn bạn đuôi theo sau. Bertram kéo tay áo của Romaric.

- Em muốn kiểm tra cái gì với cú ngoạn táo hả?

- Kiểm tra xem anh có đem lại rủi ro cho chúng em không, cậu bé bình thản trả lời rồi chuồn đi và chạy theo các bạn khác.

AMBRE NỔI CƠN TAM BÀNH

Một lúc sau, khi trời sập tối, cả bọn tụ tập quanh đồng lửa nhóm giữa quảng trường lớn.

Các nhạc công đang chỉnh lại dây đàn trên sân khấu. Ambre và Coralie dạy cho Romaric vài bước khiêu vũ, trong lúc Bertram nhìn ba đứa vẻ giễu cợt. Sau đó, cả bọn ăn thịt nướng do các Hiệp sĩ quay trên những cái lò khổng lồ.

Khi chương trình lễ hội bắt đầu, Ambre lại lôi Guillemot ra chỗ các đôi nhảy và không rời cậu bé nửa bước. Để khỏi bị các cô bé xấu xí mời nhảy như mọi khi, Gontrand quyết định tự chọn lấy một cô theo ý thích. Cuối cùng, cậu cũng chọn được một cô xinh xắn, đùa trêu cho cô cười rồi kéo cô khỏi nhóm bạn và ra sàn nhảy. Lúc này, mọi người đang nhảy điệu branle[2].

Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại Coralie với Bertram và Romaric.

- Đêm nay tuyệt quá! Cô bé vừa thót lên vừa ngồi lên mép bồn nước hình vỏ sò có vòi phun, mắt mơ màng ngắm các vì sao trên trời.

- Ủ, đêm nay đẹp thật, Bertram tiếp lời. Anh thấy thật chán là Romaric lại ở đó.

- Đúng là đẹp thật! Romaric cũng nói, trong lòng rửa thầm thầy Qadehar. Chỉ tại ông mà Bertram mới ở đây. Cái anh chàng này không biết nên phải coi là lộ bịch hay nguy hiểm nữa. Này anh Bertram, có phải các Phù thủy phải thề suốt đời sống độc thân không ạ?

- Đúng thế, Bertram lưỡng lự nhưn cao lông mày trả lời. Nhưng độc thân đâu có nghĩa là không có bồ!

Cậu nói thêm và lén liếc mắt về phía Coralie. Romaric lăm bằm gì đó về việc sao người ta cứ thích chơi chữ vớ vẩn, nhưng không nói gì thêm. Bỗng nhiên bóng người xuất hiện từ trong một ngõ nhỏ phá vỡ không khí im lặng nặng nề.

- Chào mọi người! Guillemot không ở chỗ các cậu à? Tớ tìm cậu ấy suốt từ hôm qua.

- Agathe à? Coralie ngạc nhiên hỏi.

Đúng là Agathe thật. Cô bé diện bộ đồ trông đẹp rạng rỡ và lần này thì trang điểm rất có gu. Romaric nhìn cô bé như thể chưa thấy nó bao giờ.

- Thomas không đi với cậu à? Cuối cùng, cậu hỏi.

- Thomas cái gì mà Thomas, cô bé bĩu môi khó chịu, sao lúc nào các cậu cũng hỏi mình về Thomas. Cậu ấy có phải là chồng mình đâu!

- Không phải thế, chỉ tại bọn mình hay thấy cậu đi cùng cậu ấy thôi mà, Romaric lúng búng.

Cậu bé tự hỏi tại sao cho đến giờ, cậu mới nhận thấy Agathe cũng xinh xắn đấy chứ.

- Anh chưa tự giới thiệu nhỉ? Bertram tiến lên một bước và hơi nghiêng mình một chút. Anh là Bertram, Phù thủy thuộc Hiệp hội Pháp sư và bạn của Guillemot.

Agathe thận trọng quan sát Bertram. Khi biết chắc Bertram là Phù thủy thật

chứ không phải do tội bạn của Guillemot đùa, cô bé gật đầu và chìa tay ra cho Bertram. Chàng phù thủy trẻ bèn nắm ngay lấy và cúi xuống hôn tay cô bé.

- Anh Bertram, anh galăng quá đi mất.

- Có mà đều thì có! Coralie đáp lại, cô dỗi vì lúc này không còn được Bertram để ý nữa.

Romarc lại thấy có hy vọng.

- Anh Bertram là phù thủy rất giỏi giang, cậu bèn nói với Agathe. Anh ấy từng một lần cứu mạng Guillemot đấy!

- Thế à? Agathe chỉ nói có vậy. Còn Guillemot, cậu ấy đâu? Cô bé hỏi thêm.

- Cậu ấy đang nhảy với Ambre, Romarc bực mình trả lời.

Cậu đang định dùng Agathe để thu hút sự chú ý của Bertram, vậy mà lại không thành.

- Với Ambre à? Agathe sầm mặt thì thầm.

- Ừ, với Ambre... Bertram nhắc lại lời Agathe, cũng với giọng điệu ấy, mặt nhăn lại nhớ cú đòn hôm qua của Ambre.

- Ô, cũng chẳng có gì quan trọng! Agathe cả quyết. Hơn nữa mình cũng có định làm điều gì xấu đâu... Mình chỉ định trò chuyện một chút với Guillemot thôi. Ambre có phải vợ Guillemot đâu mà...

- Nếu cậu muốn nghe lời khuyên của tớ thì hãy cẩn thận, Romarc đánh bạo

nói. Tớ biết Ambre rất rõ. Cậu ấy không khoái nghe cái câu “chỉ định trò chuyện một chút với Guillemot” đâu.

- Chị tớ dễ tung chường lắm, nhất là khi có liên quan đến Guillemot! Coralie chêm vào. Coralie muốn ám chỉ đến bữa tiệc sinh nhật ông Urien làng Troil, lúc Ambre tát Agathe trước mặt mọi người. Agathe giả vờ không để tâm đến lời Coralie.

- Mọi người vui vẻ nhé! Cô nói và quay gót. Agathe đi về phía trung tâm quảng trường và nhìn thấy Guillemot trong đám người đang nhảy.

- Bọn mình phải đi theo cô ta thôi, Romaric đề nghị. Theo ý mình thì mọi chuyện sẽ kết thúc chẳng hay ho gì đâu.

- Tuyệt! Coralie thốt lên. Tớ rất thích thấy chị tớ nổi giận.

- Này các em, Bertram sững sờ hỏi, Guillemot hóa ra lại là tay tán gái cừ khôi à?

- À, chuyện này cũng mới thôi mà, Romaric chỉnh lại. Đúng ra là các cô gái thích tán cậu ấy.

- Cái thằng này tốt số thật! Bertram rên rỉ. Em có biết bí mật của cậu ấy là gì không?

- Dễ ợt ấy mà, Romaric mỉa mai. Anh chỉ cần đập toi vài con Gommon, đôn ngã hai ba con Ork và phá tan thành tùa lâu đài của một tay anh chị trùm sò ở Thế giới Vô hình là đủ để tụi con gái thấy lóa mắt rồi... Anh còn hỏi gì nữa không?

Bertram im thin thít. Trong lúc này, Agathe đang tiến về phía Guillemot và kêu ầm lên “Này! Này!”, tay vẫy vẫy cậu bé.

- Hình như là Agathe thì phải! Ambre ngạc nhiên. Cô bé ngừng nhảy nhìn Agathe tiến lại gần.

- Đúng là cậu ấy đấy, Guillemot buồn thảm thừa nhận.

Thế đấy. Điều cậu sợ nhất đã diễn ra. Guillemot nhận ra là vẫn chưa học được câu thần chú nào giúp cậu độn thổ tức thì. Cậu tự hứa sẽ tìm học cho bằng được, nếu thật có câu thần chú như thế. Và nhất là nếu cậu còn sống sót sau trận đụng độ này.

Ambre lạnh nhạt đón Agathe.

- Cậu đến đây làm gì?

- Tớ đến chào Guillemot, Agathe trả lời, chẳng buồn để ý đến thái độ của Ambre và mỉm cười với Guillemot, vẻ mon trón. Chào cậu, Guillemot! Từ lúc gặp nhau lần trước đến giờ, cậu sao rồi?

- Lần trước à? Lần trước nào thế hả? Ambre ngạc nhiên.

- À, đó là... Guillemot lúng búng.

- Đúng rồi, lần trước ở Troil! Agathe nói, không để ý thấy Guillemot đang hốt hoảng nhìn cô. Cậu biết không, Guillemot, tớ rất thích phòng riêng của cậu! Ambre tái mặt, mắt nhòa lệ nhìn Guillemot. Rồi cô bé từ từ quay sang nhìn Agathe, vẻ dữ dằn.

- Tớ xin cậu, đừng ngóc thế! Guillemot định can thiệp. Agathe chỉ đến thăm tớ và hai đứa cùng đọc truyện tranh thôi mà!

- Mày! Ambre rít lên vẻ hung dữ đến mức Agathe mắt tròn mắt dẹt và lùi lại một bước. Tao sẽ bóp cổ mày! Ambre hung dữ lao vào đối thủ.

- Guillemot! Agathe hét lên trong tiếng ồn ào của đêm vũ hội. Cô bé sững sờ vì phản ứng của Ambre. Cậu làm gì đi chứ! Cậu ấy sắp giết tớ kìa! Ambre cười gằn. Agathe vất chân lên cổ chạy.

- Ambre, dừng! Guillemot kêu lên khi thấy Ambre chạy đuổi theo Agathe.

Cậu cũng chạy theo các cô bé.

- Em làm sao thế? Romaric kêu lên khi thấy cậu em họ chạy hộc tốc qua trước mặt.

- Ambre! Cô ấy muốn bóp cổ Agathe!

Romaric chạy theo Guillemot, theo sau là Bertram và Coralie. Trên đường đi, cả bọn bứt Gontrand khỏi vòng tay cô bạn cùng nhảy đang bàng hoàng, rồi tóm tắt tình hình cho cậu nghe.

- Tình yêu là thế đấy! Coralie mặt rạn rở bình luận trong lúc vẫn co giò chạy bên cạnh Romaric.

- Có mà điên rồ thì có, chàng Hiệp sĩ tương lai lắm bả.

- Nhưng cậu ấy sao thế nhỉ? Gontrand nghẹn giọng hỏi, tức điên vì phải đột ngột bỏ rơi cô bạn cùng nhảy.

- Thế ra bây... giờ các em mới nhận... ra là không nên dây dưa với cô bé điên khùng này à? Bertram hỏn hển nói.

Cuộc đuổi bắt đưa cả bọn vào những con phố ngày một tối tăm hơn. Chẳng mấy chốc, chúng đã chạy qua những ngôi nhà cuối cùng của Dashtikazar và đến giữa trăng đất.

- Chạy đằng này! Guillemot hét lên với cả bọn.

Mấy đứa trẻ đuổi kịp Guillemot. Cả bọn chạy thêm mấy phút nữa giữa những đám cây thạch thảo. May mà trăng sáng nên cũng dễ nhìn thấy đường đi. Bỗng nhiên, chúng nghe thấy Agathe rú lên.

- Muộn mất rồi! Gontrand rên rỉ. Khéo Ambre đang moi ruột Agathe mất!

Rồi chúng bỗng nghe thấy cả tiếng kêu của Ambre.

- Dù sao thì... Bertram hôn hên nhận xét, Agathe có vẻ đang... chống chọi... dữ lắm...

Cả bọn chạy tới chỗ có hình một đường tròn bằng cỏ cháy. Chúng dừng sống lại. Bertram và Guillemot nhìn nhau.

- Cứ như là... Bertram phì phò nói, vòng nhảy...

- ... của tụi Korrigan! Guillemot xác nhận, mắt liếc xung quanh vẻ lo ngại. Nhanh lên, biến thôi!

Cả bọn chẳng kịp làm gì hết: một tấm lưới trùm xuống chúng và ngay sau đó, vô số những cánh tay bé tí như cẳng mèo bắt đầu trói chặt chúng lại.

MẮC BÃY

Guillemot! Làm cái gì đi! Coralie kịp kêu lên trước khi bị một gã Korrigan nhét chặt giẻ vào mồm.

Guillemot khó lòng mà trả lời hay hành động gì được. Giống như Bertram, Romaric, Gontrand, Agathe và Ambre, chân tay cậu đều bị trói chặt, miệng thì bị nhét cứng bằng giẻ! Là Phù thủy cũng chẳng ích gì khi không thể làm phép bằng giọng nói hay cử chỉ để giải phóng bản thân. Cũng như Bertram đang tức long sòng sọc, Guillemot đành bất lực nhìn mình và các bạn bị một nhóm Korrigan bắt cóc.

Loài Korrigan có mặt ở Xứ Ys trước cả khi có con người đến sinh sống. Ngày xưa, trước khi cơn bão mạnh tách rời Xứ Ys khỏi bờ biển Bretagne[3], và đưa nó đến một nơi giữa Thế giới Thực và Thế giới Vô hình, loài Korrigan thường hoành hành trên các trảng đất vùng Bretagne.

Đó là thời con người ở Thế giới Thực còn chưa quên mất Thỏa ước Xưa, chưa đánh bắt và hủy diệt những sinh vật không giống họ, khiến cho thế giới trở nên chán ngắt, chỉ còn lại độc giống người mà thôi. Ngược lại, con người và Korrigan, loài sinh vật có từ lâu đời này, chung sống rất yên ổn ở Ys.

Một mặt, đó là bởi người dân Xứ Ys sống rất hài hòa với thiên nhiên, trong đó con người chỉ là một trong vô số sinh linh. Họ chưa bao giờ có ý định hủy diệt một giống loài để chiếm chỗ chúng (ngược hẳn với những gì đám người da trắng từ châu Âu di cư đến Mỹ đã làm với người da đỏ).

Mặt khác, người và Korrigan, thực ra, rất ít có cơ hội gặp nhau. Loài Korrigan chỉ tụ tập ở các trảng đất ven biển, ban đêm thì nhảy múa thành

vòng tròn dưới ánh trăng, còn ban ngày thì hội hè đình đám trong các hang hốc.

Vì vậy mà người và Korrigan rất ít có quan hệ với nhau. Ông Trưởng Xứ Ys thỉnh thoảng gặp Kor Mehtar, vua loài Korrigan, còn Đại Pháp sư Gifdu thỉnh thoảng được cư dân Korrigan nhờ giúp phân xử phải trái vì loài sinh vật này lúc vui thì vô cùng đoàn kết, nhưng lúc cần nghiêm túc để bàn thảo những chủ đề quan trọng thì lại không tài nào nhất trí được với nhau.

Người nào chẳng may lạc tới trảng đất của loài Korrigan không đúng lúc đúng chỗ sẽ phải chiều theo ý thích rất kỳ quái của loài sinh vật bé nhỏ này, ví dụ như nhảy múa suốt đêm, bịa lời bài hát, hay kể chuyện đùa mua vui cho nhà vua. Nếu họ tỏ ra giỏi giang, biết làm cho loài Korrigan vui thì có thể được nhận một túi đầy đá quý. Ngược lại thì chắc chắn phải vác lưng sưng u ra về.

Chính nhờ có loài Korrigan mà một người ở Dashtikazar từng mua được cả quán trọ để làm ăn. Anh ta làm cho tụi Korrigan cười bằng cách đeo cái túi cũ lên đầu, giả vờ làm Charfalaq, Đại Trưởng lão Hiệp hội Pháp sư. Chuyện gặp may của anh ta được đồn thổi khắp xứ. Có kẻ thèm muốn được như anh ta nên cũng mò đến thử vận may và rồi quay về với hai cánh tay bên dài, bên ngắn. Từ đó, chẳng ai còn dám liều mạng tìm gặp họ nữa. Những lần gặp loài Korrigan đều là do chẳng may mà thôi.

Tuy vậy, học trò Xứ Ys đều bắt đầu học tiếng Korrigan rất sớm. Thứ tiếng này khó hơn tiếng Ska của Thế giới Vô hình rất nhiều. Tuy nhiên, học tiếng Korrigan giúp bổ sung cho kiến thức chung và cũng là cách thể hiện phép lịch sự với loài sinh vật sống cùng xứ sở.

Loài Korrigan rất bé, thường chỉ cao khoảng từ bảy mươi đến chín mươi phân, còi cọc, nhăn nheo. Tuy nhiên, họ có sức khỏe phi thường. Ví dụ như họ có thể vác một con chó to trên lưng suốt vài dặm đường mà chẳng thấy mệt mỏi gì cả.

Loài Korrigan có da sạm màu, rất nhiều lông lá. Đôi khi họ tết tóc, hoặc đội mũ to che tóc đi. Họ mặc áo vest đen lấp lánh hàng khuy đồng, quần nhung bông và đi giày guốc sắt.

Trên trán họ có hai cái sừng nhỏ, phía dưới lưng là cái đuôi tí tẹo cứ vung vẩy liên hồi. Tay họ trông như cẳng mèo.

Mặt trắng như khoáng đá nhìn Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre, Coralie, Agathe và Bertram bị tụi Korrigan lôi đi trên trắng đất. Cứ hai Korrigan vác một đứa trẻ, một xách tay, một khiêng chân. Sau suốt một chặng đường mà bọn trẻ thấy như dài vô tận, tụi bắt cóc dừng lại dưới chân một ụ đất. Trên đỉnh ụ đất có một ngôi mộ đá.

Kẻ dẫn đầu nhóm Korrigan đến gần một trong mấy cái cột đỡ phiến đá hoa cương rộng mênh mông. Gã đặt tay lên một ký hiệu sơn đỏ được khắc phía bên cạnh cột đá. Guillemot quan sát rất kỹ các cử chỉ của gã và không nhận ra ký hiệu đó là gì. Sau đó, kẻ dẫn đầu lẩm nhẩm mấy lời gì đó bằng tiếng Korrigan. Guillemot không hiểu chút nào những gì gã vừa nói. Sau đó, có một tiếng động rất khủng khiếp và mặt đất nứt ra dưới chân cột đá, mở ra một cầu thang cũng bằng đá. Cả nhóm chui xuống đó.

Chúng chui xuống lòng đất theo một hành lang hẹp đầy mùi nấm mốc, trong ánh sáng ngọn đuốc làm bằng cây kim tước do kẻ dẫn đầu đốt lên.

Người lắc lư theo nhịp bước mấy kẻ bắt cóc đang vác cậu, Guillemot cố thử tháo dây trói nhưng vô ích. Cậu thấy bức Ambre lấm. Chẳng hiểu sao cô ấy lại cứ đòi bóp cổ Agathe. Thôi thì Ambre và Agathe cứ việc cãi nhau, cùng lấm thì dùng tay chân một chút, đừng có quá đà là được, chẳng hạn như tát hay rút tóc nhau thôi. Chắc trong cảnh đó, Guillemot cũng sẽ bị cả hai cô kêu gào trách móc, nhưng ít ra thì cậu cũng không đến nỗi phải rơi vào hoàn cảnh này, rơi vào lãnh địa của loài Korrigan, bị trói nghiêng lại, mồm thì nhét giẻ...

Guillemot không thấy sợ, nhưng cậu ngại phải cùng với các bạn chịu những trò đùa quái ác của loài sinh vật bé nhỏ này. Giá chúng cởi trói tay cho cậu thì tốt quá!

Cả bọn tới một cái hang rộng mênh mông, có thể chứa gọn cả lâu đài Troil của bác Urien! Hàng nghìn con sâu đom đóm đứng trong những lọ nhỏ đặt sâu trong các hốc đá chiếu sáng vách hang rỉ nước ẩm ướt. Một hệ thống các cầu thang, cầu nổi, tầng bậc cao thấp khác nhau giúp leo lên các hốc đá đó, nơi hàng chục Korrigan đang ngồi đùa giỡn tán chuyện, chân buông thõng đung đưa. Hàng trăm Korrigan khác đang tụ tập quanh những chiếc bàn thô kệch đặt khắp nơi trong hang. Họ ăn uống và hát những giai điệu vui nhộn. Một số Korrigan lại đang mải mê chơi: nhóm này thì dùng máy bắn bóng vào rổ, nhóm kia lại phòng má thối bi gỗ về phía đối thủ. Lại có một gã táo bạo đang cố giữ thăng bằng trên một thanh xà bập bênh trong tiếng vỗ tay cổ vũ. Khắp hang vang tiếng cười và tiếng hét phấn khích.

“Cứ như ở sân vận động Dashtikazar hôm lễ Samain vậy”, Guillemot thầm nghĩ. Cảnh âm ỉ làm cậu thấy lạ lẫm.

Ai nấy đều mải vui nên chẳng buồn để ý đến bọn trẻ lúc chúng bị khiêng đi ngang qua hang. Khi vào đến đáy hang, chúng được đặt xuống đất, rút giẻ khỏi mồm và cởi trói. Trong khi cả bọn vừa loạng choạng đứng lên vừa xoa cổ tay hằn vết trói, Guillemot và Bertram liếc nhau một cái. Phải cho lũ Korrigan này biết tay mới được!

- Các chàng Phù thủy kia ơi

Đừng hòng mưu tính xa xôi

Kẻo rồi hối tiếc, mê toi!

Cả bảy đứa trẻ đều ngược mắt lên. Một tên Korrigan ngồi vắt vẻo trên ngai

đục trong một tảng đá lớn đang chăm chăm nhìn cả bọn, vẻ giễu cợt. Cứ nhìn vương miện vàng trên đầu ông ta cũng đủ biết đó là ai. Đúng, chính là Kor Mehtar, vua loài Korrigan, vị chúa tể độc đoán và cũng là một pháp sư vô cùng cao tay.

Nhà vua cười như nắc nẻ rồi dang rộng tay, reo lên thích thú bằng thứ tiếng phức tạp giàu âm điệu của loài Korrigan:

- Các bạn nhỏ Thành Dashtikazar,

Thật vui mà cũng thật tình cờ

Các bạn đã đến Bouléagant,

Cung điện của vua Korrigan!

Kor Mehtar ra hiệu và một nhóm Korrigan lau bầu cẩu kính rời khỏi cái bàn họ đang ngồi nhậu nhẹt. Nhà vua mời cả nhóm ngồi vào bàn.

- Eo ôi! Agathe nói, vẻ kinh tởm, tay gạt một khúc xương bị gặm dở.

- Sao lại vút sang chỗ người khác thế? Ambre lườm lườm trách móc Agathe.

Nhưng hai cô bé chẳng còn bụng dạ nào mà cãi nhau tiếp. Chỉ tại hai cô mà cả bọn bị loài Korrigan bắt giữ. Giờ không phải lúc tranh cãi...

Ambre có vẻ bình thản, hình như đã tĩnh tâm trở lại. Chính cô cũng chẳng hiểu vì sao mình lại phản ứng dữ dội đến thế với địch thủ Agathe. Trong suốt lúc rượt đuổi, Ambre thấy mình như một người khác hẳn. Cô bé đã quen với cảm giác này. Cứ mỗi khi biết Guillemot đang gặp nguy hiểm là có điều gì đó lại thúc giục cô trở nên như vậy. Phải chăng đó là tình yêu? Cô bé thấy đầu hơi đau đầu.

Nhà vua ra lệnh gì đó. Mấy gã Korrigan quàu quàu lau sạch bàn và bày bát đĩa ra.

- Nếu chuyện xấu xảy ra thì bọn mình chẳng thể tự vệ bằng mấy thứ này được, Romaric lau bầu, tay nắm lấy cái thìa gỗ to mấy gã Korrigan vừa đưa cho cậu, cùng với cái cốc và chiếc đĩa.

- Bọn mình làm gì bây giờ, Guillemot? Ambre hỏi, tay day day trán.

- Phải đợi thôi, cậu bé trả lời. Lúc này, bọn họ có vẻ đang vui. May ra thì bọn mình sẽ được thả nếu ăn uống thật tình...

- Anh thì lại nghĩ có lẽ anh em mình nên dùng pháp thuật để chuồn khỏi đây, Bertram hạ giọng gợi ý.

- Anh không thấy Kor Mehtar à? Guillemot phản đối. Ông ấy ngay lập tức nhận ra anh em mình thuộc Hiệp hội Pháp sư mà có sợ hãi gì đâu. Nghe nói ông ấy là pháp sư rất cao tay. Cứ để xem mọi chuyện sẽ ra sao. Anh em mình cứ tỏ ra là những khách mời lịch lãm đi đã. Mấy hũ rượu lớn được mang ra rót vào các cốc thiếc cho bọn trẻ. Rồi món thịt hầm có màu sẫm đặc sánh được bung ra. Mấy gã Korrigan leo cả lên bàn để rót rượu và bày đồ ăn. Gót giày bằng kim loại của họ gõ lách cách trên mặt bàn gỗ.

- Rượu ngon tuyệt, Gontrand tặc lưỡi nói. Nó có mùi quả vả.

- Cái gì thế này? Coralie lo lắng cúi xuống đĩa đựng đầy thứ thức ăn không lấy gì làm ngon lành.

- Thì cậu cứ nếm thử xem sao, Romaric trả lời, nhúng thìa vào đĩa và đưa lên miệng. Kinh quá! Cậu bé lập tức thốt lên, mặt nhăn nhó đỏ ửng lên: mọi người cẩn thận đấy, món này có mùi mốc và cay khủng khiếp! Phía trên ngai vua, Kor Mehtar có vẻ rất khoái chí.

- Loài Korrigan này vẫn chứng nào tật nấy, Guillemot thở dài. Họ vừa tốt bụng lại vừa độc ác. Rượu ngon tuyệt, nhưng thức ăn lại lộn mửa. Đúng là kiểu đùa của họ...

- Còn anh thì, Bertram tức nghẹn nói, cậu cũng vừa ném phải món canh đó, anh chẳng thấy buồn cười tẹo nào! Anh chưa bao giờ ăn phải thứ gì kinh đến thế! Ngay cả ở Gifdu! Họ muốn sỉ nhục bọn mình đấy!

Thấy vẻ mặt khùng khiếp của mấy đứa trẻ, nhà vua Korrigan khoái chí nói:

- Này này ta đâu có dối lừa

Khoản đãi các người kém gì vua

Mặt đỏ bừng giận dữ, Bertram đứng dậy nhìn xoáy vào Kor Mehtar.

- Anh đừng ngốc thế! Guillemot van vỉ. Ngồi xuống đi!

Nhưng Bertram đã quyết chí không thoái lui. Cậu cay độc nói, nhưng chỉ được hai câu đã bắt đầu lộn lộn và lúng búng vì thứ tiếng Korrigan này rất khó:

- Này, Kor Mehtar, đồ vô lại

Chẳng hay ho gì, đồ ăn hại

Sao lại giận hại với khách mời...

- Còn ta chẳng thế nào ngồi yên

Nghe người vạ vạ thứ tiếng thiêng

Bớ tên ngu ngốc, câm ngay miệng!

Vị vua nói, không còn vẻ cười cợt nữa.

- Mong Người lượng thứ, hãy rộng lòng!

Guillemot cũng đứng lên can thiệp, trong khi Bertram tui nghỉ thu mình lại tránh ánh mắt nghiêm khắc của Ambre và Romaric.

Tiếng Korrigan đâu dễ làu...

Áy vậ mà ngươi lại làu làu

Ngôn từ vốn dĩ xoi chẳng dễ

Giúp ta giới thiệu bạn ngươi mau!

Vị vua nói.

Guillemot tiếp lời vua, gắng nói theo vần điệu câu vừa rồi của ông ta.

- *Tất cả chúng tôi đến cùng nhau,*

Bertram là tên chàng ngốc ấy.

- *Ồ, anh... Bertram tức tối, nhưng lập tức bị Ambre giẫm lên chân, ra hiệu im miệng.*

- *Ambre, Coralie, vốn sinh đôi*

Đẹp và xinh, mỗi cô mỗi vẻ

Guillemot nói tiếp, toát mồ hôi hột vì phải cố nói tiếng Korrigan cho đúng vần điệu.

- *Gontrand anh chàng tóc nâu*

Anh họ tôi đây Romaric

Agathe...

- *... trông giống củ khoai nâu,*

Ambre không tìm được, nhắc Guillemot.

- *Ờ, ờ... không có bím tóc nâu,*

Guillemot nói nốt câu, tay lau trán.

- *Guillemot, kẻ bề tôi, muôn tâu*

Xin phục tùng ngài, hồi đức vua quý báu.

Vua Kor Mehtar đang lịch sự lắng nghe Guillemot, bỗng nhòm dậy khỏi ngai.

- *Guillemot là người thật ư?*

Đệ tử Phù thủy danh bất hư truyền?

Ông ta hỏi lại với nụ cười làm rạn rở khuôn mặt tối sầm vì đầy lông lá.

- *Nếu quả đúng vậy thì hôm nay*

Ta trúng số lớn mà chẳng hay!

Ông ta lại ra hiệu và nhiều tên Korrigan bỏ cuộc chơi tiến lại gần bọn trẻ.

Bảy đứa trẻ nhìn nhau lo lắng.

THỬ THÁCH

Guillemot đánh bạo nói:

- Hồi chúa tể cung điện đèn đài,

Sao lại trúng lớn mà chẳng hay

Xin người giải thích cho thần rõ.

Vị vua giải thích ngắn gọn:

- Chẳng ta tóm được một nhóc trai

Người ta tìm kiếm bấy lâu nay,

Ta biết một người vui vui lắm

Sẽ thưởng ta ôm bạc đầy tay.

Thấy Guillemot ngớ người ra vì tiết lộ của vua Kor Mehtar, Gontrand nói xen vào thế chỗ cậu:

- Bệ hạ, chẳng hay định làm gì?

Định xử ra sao lũ bầy tôi

Những tù binh ngoan ngoãn nhu mì?

Nhà vua khô khan trả lời:

- Nếu chúng tỏ ra cũng biết điều

Ta sẽ cùng thỏa thuận xem sao,

Vì ta cũng chẳng hề mong muốn

Treo cổ bọn chúng trên cành cao.

Bertram lưỡng lự thò tay về phía cái túi phù thủy của cậu rồi lại đổi ý.

- Anh em mình hợp sức làm phép rồi bỏ trốn đi!

Cậu thì thào đề nghị với Guillemot.

- Không, Guillemot cũng thì thào đáp lại. Bọn chúng rất đông, anh em mình không thể lên được mặt đất nếu không có chúng giúp sức. Bàn cùng bắt đắc dĩ, mình mới phải giở pháp thuật.

- Nhưng thế thì bọn mình biết làm gì bây giờ?

Coralie lại gần hai đứa, rên rỉ hỏi.

- Bọn mình không được mất hy vọng, Guillemot cố an ủi cô bé, trong lúc vẫn suy tính rất nhanh. Loài Korrigan rất thích chơi đùa. Có thể thử cái gì đó xem sao... Mấy tên Korrigan sắp sửa đặt những bàn tay như cẳng mèo lên người bọn trẻ thì Guillemot chợt nảy ra một ý. Cậu quay về phía Kor Mehtar:

- Bệ hạ, thần xin có ý này

Xin cho chơi chuộc lại ngày tự do

Kor Mehtar giơ tay lên và mấy tên Korrigan đang định bắt bọn trẻ đi liền lùi lại. Nghe thấy Guillemot nói từ “chơi”, tất cả các Korrigan khác bèn bỏ hết mọi việc và quay về phía Nhà vua, im lìm đợi quyết định của ông ta.

- *Này này lũ nhóc mãi chơi*

Ban cho người được thỏa hơi sức đùa!

Tiếng vỗ tay vang như lên sấm sau lời nhà vua.

Ngay lập tức, một hội đồng được tập họp quanh ngai vua và ai nấy đều tranh luận sôi nổi, chắc là về trò chơi và thể thức chơi.

- Tớ chắc là sẽ được mà! Guillemot đắc thắng nói.

Loài Korrigan không bao giờ từ chối thách thức! Tớ chỉ hy vọng họ không giờ trò quá đáng thôi.

- Guillemot này, Gontrand hỏi (cậu là người khá tiếng Korrigan thứ hai trong cả bọn, chỉ sau Guillemot), người mà vua Korrigan vừa nói đến, người muốn có được cậu ấy mà, liệu có phải lại là Bóng tối không nhỉ?

- Có thể lắm, Guillemot thừa nhận. Để các bạn khỏi lo lắng, cậu lại nói: nhưng Korrigan là loài trung thực. Hay đúng hơn là thường như vậy! Nếu bọn mình thắng cuộc thì họ sẽ để cho bọn mình đi thôi.

- Thế sao cậu không dùng các Linh Phù để đưa bọn mình ra khỏi đây? Romaric ngạc nhiên.

- Anh và Guillemot sẽ dùng chúng làm đòn dụ trữ, Bertram giải thích thay Guillemot. Đó là chiến thuật hai anh em đã đề ra và anh thấy nó...

- Sao anh không giải thích cho bọn em bằng tiếng Korrigan đi? Ambre mỉa mai nói khiến Bertram lừ mắt nhìn cô bé.

- Guillemot ơi, Coralie hỏi, lúc nãy cậu nói hai chị em tớ đẹp và xinh, thế ai đẹp ai xinh? Xinh cũng tốt, nhưng vẫn chưa bằng đẹp, và tớ nghĩ là...

- Đừng có làm phiền Guillemot, Romaric phật ý. Guillemot đã làm hết sức rồi. Cậu cũng biết là nói tiếng Korrigan khó thế nào mà...

- Về phần anh, Bertram nói xen vào, nói đẹp tức là em đấy, Coralie, chắc chắn thế.

- Cảm ơn anh Bertram! May mà có anh! Cô bé trả lời, hớn hờ cười với cậu.

Thấy vậy, Romaric bèn hăm dọa bằng cách giả tiếng Korrigan:

- Phù thủy Bertram cứng đầu ơi,

Mèn gì Guillemot kêu anh ngốc

Nếu muốn ăn tát cứ bảo tôi.

- Này Guillemot, Agathe hỏi, cậu thấy tớ để bím tóc thì hợp hơn à?

- À, không hẳn vậy đâu... Tớ phải tìm một từ để kết thúc câu, chỉ vậy thôi.

- Tớ đã bảo cứ xài “củ khoai nâu”, Ambre siết chặt nắm đấm, nói giọng lạnh tanh. Nhưng kể ra, Guillemot cũng có thể kết là “Agathe rất đáng ăn tát”, nghe cũng vẫn đấy chứ!

- Thôi bình tĩnh đi Ambre, Romaric ngăn lại. Cậu thấy thế còn chưa đủ à? Vì cậu mà bọn mình bị bắt đến đây! Cậu còn nghĩ gì nữa hả?

- Nghĩ về nhiều điều, Ambre lẩm bẩm, mắt nhìn sang Agathe.

Đúng lúc đó, Kor Mehtar ra hiệu cho bọn trẻ. Một gã Korrigan đẩy cả bọn đến gần ngai vua.

- *Bớ này lũ trẻ thích vui chơi,*

Đây là thử thách phải vượt thôi

vị vua thông báo, trong khi thần dân của ông ta nhảy múa vui sướng.

Các người phải chơi lối cặp đôi

Người dùng sức vóc, kẻ mưu trí

Nếu một trong hai mà thấy bí...

... Là sao, xin đức vua giải lý?

Guillemot hỏi.

- *Nếu kẻ dùng sức thua cuộc*

Khi ấy người dùng trí sẽ buộc

Phải trả lời câu hỏi của ta!

- *Có điều thần chưa hiểu, muôn tâu*

Ba cặp vậy chi mới sáu người

Còn một người nữa ngài tính sao?

Guillemot lại càng ngạc nhiên.

- *Ngươi giỏi tiếng Korrigan*

Ta muốn ngươi đến bên bàn cùng vui,

Kor Mehtar nói, vẻ láu lỉnh.

Một nhóm Korrigan đưa Ambre, Agathe, Coralie, Gontrand, Romaric và Bertram đến giữa hang. Tất cả tụi Korrigan có mặt trong hang đều tụ tập lại ngồi trên các giàn giáo bằng gỗ dựng dọc theo vách hang và râm ran bàn tán sự kiện này.

- Mọi người cố gắng lên nhé, Romaric dẫn dò. Vì Guillemot phải đứng cạnh nhà vua nên cậu quyết định phải đứng ra tổ chức công việc. Lão vua muốn chia tách bọn mình. Đành phải chia nhóm vậy: Ambre chơi với

Gontrand, Bertram chơi cùng Agathe và Coralie với mình.

- Romaric, tớ phải trả lời các câu hỏi à? Ôi, tớ sợ lắm! Coralie rên rỉ.

- Em đừng lo, người đẹp Coralie ơi, Bertram cố an ủi cô bé. Nếu tình hình xấu đi, anh vẫn còn có cách mà.

- Phải nghe những câu ngốc nghếch thế này cũng là điều kiện chơi à? Ambre phàn nàn. Thôi được, Gontrand, tớ sẽ thử sức còn cậu dùng trí nhé.

- Được, Gontrand đồng ý.

- Đây, cô Agathe dịu dàng, Bertram hăng hái quay sang bạn cùng chơi, anh em mình phân chia nhiệm vụ thế nào nhỉ? Khó quá đi mất! Chẳng biết anh nên dùng trí hay thử sức nữa? Em nghĩ sao?

- Chẳng nghĩ sao hết, Agathe nhún vai nói. Mình đúng là điên nên mới dính vào cái cậu Guillemot số đen như ruồi này! Lần đầu thì vì cậu ta mà mình bị lũ Gommon bắt cóc và bị một gã góm ghiếc bắt làm nô lệ suốt mấy tuần liền. Giờ lại rơi vào tay tụi Korrigan và phải tham gia cái trò chơi ngu ngốc của bọn chúng! Đã thế lại chẳng có được một bạn chơi cho ra trò, hơi tí là nói nhăng nói cuội...

- Thôi được, anh để em dùng trí vậy nhé, Bertram ngượng ngừng kết luận, trong tiếng cười nhạo của Ambre, Gontrand và Romaric.

Một gã Korrigan đội mũ xanh ưỡn ngực tiến lại. Ngự trên ngai đá, vua Kor Mehtar khoái trá ra mặt. Gã Korrigan đội mũ xanh nghiêng mình trước nhà vua rồi nói với bọn trẻ:

- *Này hồi lũ hề buồn xo*

Ta đây là trọng tài cho các người!

- Thế càng tệ hơn... Ambre thì thâm vào tai Gontrand.

- *Kẻ dùng trí đến gần ngai*

Còn những kẻ khác đứng ngay chỗ mình! Gã trọng tài nói tiếp bằng chất giọng khỏe và hoa tay vẽ rất cải lương.

Coralie run rẩy, Agathe lê bước, còn Gontrand thì huýt sáo đến bên ngai vua, Guillemot cũng đứng đó đợi cả bọn.

- Coralie, dũng cảm lên! Guillemot động viên cô bé. Coralie cố cười với cậu.

Gã Korrigan làm trọng tài bèn nói với Ambre, Bertram và Romaric đang

đứng lơ lửng giữa hang:

- *Kẻ nào đủ sức đủ tài*

Dùng tay mà chọi ngắn dài trước đây?

- Anh khá là khéo tay, Bertram vừa ngo ngoạ ngón tay vừa bảo với hai đứa còn lại. Anh quen dùng Linh Phù bằng tay mà...

Ambre và Romaric nhìn nhau nghi ngờ, nhưng rồi cũng đành đồng ý. Dù sao thì mỗi đứa cũng đều phải thử sức mà.

- Được, anh làm đi...

Bertram tiến lên một bước.

- *Vậy ra đây là kẻ hứng chí*

Kẻ thử đầu tiên sẽ thấy bí!

Lời bình của gã trọng tài khiến khán giả cười chảy nước mắt.

“Họ chế nhạo bọn mình, Guillemot tự nhủ, tay siết chặt nắm đấm tức giận. Chắc chắn họ sẽ gian lận mấy trò chơi cho mà xem!”

Quả đúng như Guillemot nghĩ, gã trọng tài bèn giải thích cho Bertram là cậu phải đi vòng quanh hang bằng tay, không được ngã. Chàng phù thủy trẻ ngó người ra. Ambre và Romaric hoảng hồn. Chỉ có Ambre là người duy nhất có thể làm được điều đó!

- Lần sau, Ambre lắm bẫm, bọn mình phải tính kỹ rồi hãy quyết định!

Bertram ngược mắt tuyệt vọng nhìn các bạn. Rồi cậu tự động viên bản thân:

“Thôi nào Bertram, đúng là cực nhọc thật, nhưng đó là danh dự. Ít ra cũng phải thử xem sao!”

Cậu tiếc rẻ bỏ cái túi phù thủy lại và cởi áo choàng ra. Rồi cậu đặt tay xuống đất và chống chân lên trời, cố giữ thăng bằng. Khi đã giữ được thăng bằng, cậu bắt đầu đi trên nền cát.

- Dù sao thì anh ấy cũng khá dũng cảm, Romaric thừa nhận.

- Hay đúng hơn là liều lĩnh, Ambre chỉnh lại. Nhưng cậu nói đúng, cái gã hậu đậu này cũng không đến nỗi tệ!

Được bạn bè cổ vũ, Bertram đi được chừng mười mét thì đổ sụp xuống, trong tiếng reo hò của dân Korrigan.

- Anh xin lỗi... Bertram thở dài nói với Ambre và Romaric.

Chàng Phù thủy phủ bụi trên áo quần.

- Thôi, anh đã cố hết sức rồi mà, Romaric thân mật vỗ vai an ủi Bertram.

- Cũng không tệ đâu, Ambre nói và lần đầu tiên cô cười với Bertram.

Cả bọn quay về phía ngai vua.

- *Nào nào giờ thì ai cứu được*

Anh chàng hậu đậu vụng về này?

Nhà vua hỏi.

- *Tâu đức vua, chính tôi đây.*

Agathe trả lời, mắt nhìn Kor Mehtar đầy khinh bỉ nhưng ông ta chẳng buồn để ý.

- *Này này cô bé trâng tráo kia*

Có giỏi trả lời ngay ta biết

Sao người ăn mày và con gái

Đi cùng vua và vợ hiền thân thiết

Cộng đi cộng lại vẫn chỉ ba?

Agathe cũng biết đôi chút tiếng Korrigan, như phần lớn học sinh Xứ Ys, nhưng Guillemot vẫn dịch lại câu đó để chắc chắn là cô hiểu được nội dung. Agathe bắt đầu suy nghĩ.

“Dễ quá, Guillemot nghĩ. Hy vọng là cậu ấy không nhầm lẫn giữa đức vua và người ăn mày. Mình phải giúp cậu ấy mới được...”

Guillemot kín đáo dùng tay tạo hình ngọn đuốc, đó là *Kenaz*, Linh Phù Kích thích sáng tạo, rồi tung nó về phía Agathe.

Chẳng có gì xảy ra hết. Agathe vẫn đang suy nghĩ rất lung và có vẻ không chắc tìm ra câu trả lời.

“Hình như *Kenaz* không hoạt động thì phải, Guillemot thầm ngạc nhiên. Lại còn thế nữa! Hy vọng điều đó không có nghĩa là các Linh Phù không hoạt động được ở đất của loài Korrigan. Vì nếu quả thế thì nguy to rồi...”

Nhà vua sốt ruột nói:

- *Nào, người mất nhiều thời gian đấy,*

Trả lời vua Korrigan ngay!

May mà cô bé còn nhanh trí, cứ trả lời bằng tiếng Pháp mặc cho Guillemot dịch sang tiếng Korrigan.

- Họ chỉ có ba người bởi vì vua và người ăn mỳ chỉ là một, Agathe giải thích, giọng chắc chắn. Người đi ăn mỳ, chẳng có gì thì không bị các nhu cầu biến thành nô lệ, vì thế ông ta là vua của bản thân mình. Vì vậy, trong câu đố này, vị vua-ăn mỳ đi cùng vợ và con gái!

- Muôn tâu bạn tôi trả lời rằng, Guillemot tỉnh bơ dịch lại, trong lòng chỉ mong vua Kor Mehtar không hiểu tiếng Pháp.

Con gái người ăn mỳ khôn khéo

Chính là vợ vị vua anh minh

Vua, người ăn mỳ và con gái

Là ba người trong một gia đình!

Agathe tái mặt hiểu là cô đã nhầm và nếu không có Guillemot thì cả bọn đã thua cuộc. Nhưng cô vẫn tỏ ra thản nhiên trước mặt nhà vua đang cau có dò xét nhìn cô. Gã trọng tài chăm chăm chờ vua Kor Mehtar ra hiệu. Thấy vua chỉ tay một cái, gã bèn nhảy ngay ra giữa hang nói:

- *Các người gặp may một lần*

Thử sức sau sẽ muôn phần khó khăn.

NUỐT LỜI

Gã trọng tài Korrigan đội mũ xanh khoái chí nhìn về lo âu trên khuôn mặt Ambre và Romaric. Gã nói tiếp:

- *Giờ đây còn lại hai người*

Ai dám thử sức làm người nhanh chân?

- Đừng vội, Ambre nói. Bọn mình nghĩ xem sao đã nhé: nhanh chân nghĩa là gì nhỉ?

- Lão bắt tội mình nhảy lò cò à? Hay là tung bóng bằng chân? Hay bắt nhảy tâng tâng lên như vịt? Làm sao mà biết được! Romaric sốt ruột nói.

Trong lúc Ambre và Romaric còn mãi đoán xem thử thách tiếp theo là gì và chưa quyết định được ai sẽ tham gia, Agathe đứng gần ngài vua, cảm thấy được an ủi. Coralie thú nhận cô cũng chẳng tìm ra câu trả lời, còn Gontrand thì khen cô bé đã khôn ngoan trả lời bằng tiếng Pháp.

- Tớ nghĩ lâu quá thành ra nghĩ quẩn, Agathe tự trách mình, ngay từ đầu tớ đã cho là tội Korrigan chắc chắn sẽ ra những câu đố khó.

- Thì chính vì thế mà ông ta mới nói đến ông vua và người ăn mày, đề cậu đi chệch hướng, Guillemot nói.

- Dù sao thì cũng cảm ơn, cậu lại cứu tớ lần nữa, Agathe nói, ôm lấy cổ Guillemot và hôn lên má cậu. Guillemot vội vàng gỡ tay Agathe, mắt nhìn về hướng Ambre. May mà cô bé đang mãi tranh luận với Romaric nên

không trông thấy cảnh vừa rồi. Coralie giả vờ nhìn ra chỗ khác, còn Gontrand phải cố nhin không phì cười.

Đúng lúc đó, Ambre đi về phía gã Korrigan đội mũ xanh và mọi ánh mắt đổ dồn vào cô bé. Trọng tài xoa xoa tay giải thích trò chơi: Ambre sẽ phải nhảy dây bốn mươi lần! Romaric thở phào nhẹ nhõm. May quá, hai đứa chọn đúng...

Hai gã Korrigan mang dây thừng ra. Mỗi gã nắm lấy một đầu và bắt đầu quay.

Ambre nhắm mắt. Cô từng là vô địch nhảy dây ở trường tiểu học nên chắc giờ cũng chưa thể quên cách nhảy. Cô bé mở mắt, hít thở bình tĩnh rồi lại gần sợi dây đang được quay khá nhanh và bắt đầu nhảy từng bước nhỏ.

- Một, hai, ba, bốn... các bạn cô đếm to lên. Mười một, mười hai, mười ba, mười bốn...

Ambre nhảy lên nhẹ nhàng, hết sức tập trung vào trò chơi. Trọng tài nhắm mắt và nhìn nhà vua đang rất tức giận. Lão kín đáo ra lệnh cho hai gã đang quay dây, và tốc độ quay nhanh lên trông thấy.

- Thế này... thật... quá đáng, Ambre hỏn hển nói.

- Ba mươi hai, ba mươi ba, ba mươi ...

Cái dây quay lổn nhịp và hát Ambre ngã xuống đất, trong tiếng reo hò phấn khích của dân Korrigan, khiến cho cầu thang và các tầng gác nơi họ đang ngồi rung chuyển.

- Họ ăn gian! Coralie thốt lên, mặt đỏ bừng giận dữ.

- Đúng là họ ăn gian thật, Gontrand thở dài tiến về phía nhà vua. Giờ thì

đến lượt mình. Hy vọng là mình đủ khả năng ứng phó!

Romaric vội chạy ra đỡ Ambre đứng lên. Cô bé vẫn đang giận điên người. Cả hai đứa nhìn về phía ngài vua.

Nhà vua cho vời ra một chàng Korrigan có vẻ còn trẻ, rí tai ra lệnh gì đó. Chàng này tươi cười tiến về phía Guillemot lịch sự ngả mũ:

- Xin chào! Tên tôi Kor Hosik[4]! Tôi biết tiếng các anh. Đức vua bảo tôi xem anh dịch gì. Ngài sợ các anh gian lận.

- Lại còn thế nữa! Agathe lắm bả.

- Rất vui được làm quen với cậu, Kor Hosik, Guillemot chỉ nói vậy, trong lòng cầu mong Gontrand trả lời đúng câu hỏi của vua, và liếc mắt nhìn Coralie, cậu tha thiết mong Romaric thành công trong đợt thử sức thứ ba...

- *Này cậu bé hãy trả lời đi*

Đóng ngà trong phòng tối là gì...

- Có thể thôi à? Gontrand hỏi Guillemot sau khi cậu này dịch xong câu đó.

- Thế thôi, Guillemot chỉ trả lời vậy vì biết Kor Hosik đang căng tai căng mắt ra theo dõi hai cậu.

Gontrand nhìn vẻ mặt của Agathe, Coralie và Guillemot và hiểu là ngay cả nếu không có gã gián điệp Korrigan đứng đó, thì cũng chẳng ai giúp được cậu! Cậu bèn bình tĩnh suy nghĩ về câu đó.

Gontrand thử hình dung đủ mọi đáp án có thể nghĩ ra và chính trong khi lo lắng gõ gõ vào răng, cậu tình cờ tìm ra câu trả lời. Gontrand trả lời thẳng bằng tiếng Korrigan, hớn hờ vì giải được câu đó.

- *Tâu bệ hạ, người biết chăng*

Miệng là phòng tối, còn răng là ngà.

Phía trên ngai vua, Kor Mehtar bòn chồn sốt ruột, trong khi Agathe, Coralie và Guillemot chúc mừng cậu bạn.

Gã Korrigan đội mũ xanh không cười cợt nữa, lao đến chỗ Romaric và cầu nhàu nói với cậu:

- *Thử thách cuối, cho người hay*

Đừng hòng tưởng thoát nơi này như không

Dám cùng ta đọ tay chăng?

Dân Korrigan khiêng đến một cái bàn và hai cái ghế thấp. Romaric ngồi xuống một bên, đối diện với gã đội mũ xanh.

- Trọng tài mà lại tham gia chơi, đúng là chỉ còn thiếu mỗi nước này nữa thôi, Ambre lạnh lùng nhận xét.

- Thực ra thì theo anh, Bertram trả lời, gã quý lùn đội mũ xanh đã chọn phe ngay từ đầu rồi mà.

- Anh nói đúng, cô bé thừa nhận. Em hy vọng Romaric sẽ cho lão thua chóng gọn!

- Anh sợ là khó đấy, Bertram thở dài thành thực. Gã Korrigan đặt khuỷu tay xuống bàn và chìa bàn tay như chân mèo về phía Romaric. Cậu nắm lấy tay gã, cố nén rùng mình.

- *Ngươi sẵn sàng chưa hồi gã đàn?*

- *Sẵn sàng rồi, lão già bong gân!*

Romarc trả lời, giọng thách thức.

Địch thủ nhìn cậu bé vẻ ác độc và ngay lập tức bắt đầu trò thử sức. Romarc hiểu ngay rằng địch thủ của cậu tuy trông có vẻ nhỏ thó, nhưng lại khỏe hơn cậu rất nhiều. Nhưng dù sao cậu cũng quyết định sẽ chiến đấu hết sức mình.

Phải nắm vào bàn tay lông lá móng vuốt càng làm cậu mất tập trung. Romarc cố chống đỡ đến lúc kiệt sức mới chịu đầu hàng. Tay Romarc bị quật ngã xuống bàn. Khán giả hò reo cổ vũ chiến thắng của gã Korrigan đang tung mũ lên không.

- *Thôi, thế là đến lượt mình rồi! Coralie than vãn.*

Mình không bỏ qua lượt được à?

- *Không được, cậu là người cuối rồi mà, Agathe kể cả trả lời.*

- *Cậu sẽ ổn thôi mà, tớ tin chắc đấy, Guillemot cô an ủi cô bé đang tiến lại ngại vua. Chẳng phải cậu đã thoát được lũ sứa Nóng bỏng đấy sao?*

- *Ừ, Coralie thở dài nói. Nhưng lần đó không giống như bây giờ. Giờ mọi việc phụ thuộc vào mình.*

- *Hồi đó, ở Thế giới Vô hình, mạng sống của Romarc cũng phụ thuộc vào cậu và cậu đã cứu cậu ấy. Tớ tin cậu...*

- *Cảm ơn Guillemot, Coralie cảm động nói và hôn lên má Guillemot.*

- Lại một cô nữa hôn cậu, Gontrand thì thào vào tai Guillemot. Cậu phải cho tớ biết bí quyết đấy nhé! Tớ sẽ bán lại nó cho anh Bertram với giá cắt cổ...

- Cậu không nghiêm chỉnh được lấy năm phút à?

- Có chứ, nếu có cây đàn ở đây. Mà có lẽ cũng chẳng được năm phút...

Thầy Coralie sợ sệt, Kor Mehtar khoái chí lắm. Ông ta ra câu hỏi:

- *Này cô bé xinh xinh Xứ Ys*

Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời ta

Nhà nào có tường mà không cửa

Có người sao chẳng thấy tiếng ra

Guillemot dịch câu đố và nhìn Coralie dò hỏi. Cô bé đang nhắm mắt tập trung suy nghĩ. Romaric, Bertram và Ambre lo lắng đợi.

- Nếu con bé định trong đời cũng có lúc nói cái gì đó thông minh thì giờ là lúc đây, Ambre thở dài. Nhà vua nôn nóng ngọ nguậy trên ngai. Ông ta vui vẻ nói làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Coralie:

- *Nào hỏi cô bé đẹp xinh*

Chẳng hay cô đã hết mình tìm ra?

Coralie bình tĩnh trả lời bằng tiếng Korrigan rất sôi:

- *Vâng tâu bệ hạ anh minh,*

Nghĩa địa ấy chính ngôi nhà người xưa

Chết rồi nên chẳng dây dưa

Cần gì cửa giả, nắng mưa mặc lòng.

Khấp hang vang tiếng kêu la rên rỉ. Nhà vua rú lên giận dữ. Trọng tài lăn ra đất và bắt đầu gặm mũ. Ambre lao đến, gạt các bạn đang vây quanh Coralie chúc mừng. Cô siết chặt em vào lòng.

- Sao em làm được? Cô ngạc nhiên hỏi.

- Em cũng chẳng biết nữa, Coralie bối rối thú nhận. Tự nhiên em thấy mọi việc thật dễ dàng. Ngay cả tiếng Korrigan cũng đâm ra dễ nói, dù thường ngày em nào có giỏi gì cái môn này.

- Guillemot, em giải thích việc này thế nào?

Romaric hỏi, rất tự hào thấy cô bạn lập công.

- Em nghĩ là Coralie không ngốc như mọi người tưởng, thế thôi, Guillemot trả lời thoái thác. Thực ra, Guillemot đã hiểu ra mọi việc. Kénaz, Linh Phù Kích thích sáng tạo mà cậu đã tung ra lúc trước để giúp Agathe, mãi sau mới có tác dụng và thành ra lại giúp Coralie. Thêm một bí ẩn nữa!

“Ồ Thế giới Vô hình, cậu tự nhủ, nơi bầu trời không giống với bầu trời Xứ Ys, quyền năng các Linh Phù không giống đã đành. Nhưng đây là Xứ Ys kia mà! Chẳng lẽ chui xuống đất thì làm Linh Phù yếu đi ư? Hay là loài Korrigan có bùa phép đủ sức chống lại bùa phép con người?”

Kinh nghiệm cho thấy ở đây nếu muốn dùng phép, cậu phải chuẩn bị trước rất lâu. Nếu không cần thì lúc sau hóa giải cũng được. Lợi dụng lúc đang

lộn xộn, Guillemot dùng tay tạo một Thần chú phức tạp và tung nó về phía giữa hang. Đúng như cậu đoán, chẳng thấy gì xảy ra cả. Nếu trái lại thì thật phiền. Các bạn đẩy cậu về phía ngài vua.

- Nào, bảo họ phải thả bọn mình ngay, Ambre đòi hỏi. Đùa thế đủ rồi!

Guillemot nghiêng mình trước vua Korrigan và nói:

- Ngài cũng thấy đấy, thưa đức vua

Chúng tôi đã thắng, ngài thì thua

Lời ngài đã hứa, xin hãy giữ

Thả chúng tôi ngay, rõ thực hư.

Nhà vua vặn vẹo đôi tay rên rỉ.

- Hỡi ôi cậu bé, người nói đúng

Ta đã hứa tha cho các người

Thử thách vượt qua rõ vẹn mười

Nhưng ta đã trót hứa trao người

Cho người còn mạnh hơn vua nữa

Với các người, ta đành thất hứa

Người này ta chẳng dám trái lời.

- Cái gì cơ? Lại gian lận à? Coralie phẫn nộ.

- Ông không có quyền làm thế! Agathe hét lên.

- Tớ cứ tưởng loài Korrigan có danh dự cơ đấy, Gontrand khinh bỉ nói.

Thầy kệ phản ứng của lũ trẻ, Kor Mehtar ra lệnh cho quân bắt chúng.

Bertram lại thò tay vào túi như định tìm thứ gì đó. Guillemot bắt gặp cử chỉ đó và đưa mắt dò hỏi. Chàng Phù thủy đỏ mặt rút tay ra ngay, vẻ có lỗi.

- Rồi, cậu thì thào vào tai Guillemot để chuộc lỗi, em sẽ thấy phù thủy có thể làm gì lúc các bạn lâm nguy!

Bertram giơ tay lên, vẻ mặt trông rất khiếp.

MUỘN CÒN HƠN KHÔNG

Bớ lão vua già hay bội ước

Xem đầu người cứng đến chừng nào

Rồi người sẽ ngạc nhiên hết sức

Khi biết tài ta giỏi đến đâu!

Bertram kêu lên bằng thứ tiếng Korrigan giả cày, vẻ rất cải lương.

Trước lúc Guillemot kịp can thiệp thì chàng Phù thủy đã tạo ra một loạt tư thế của các Linh Phù, miệng thì lẩm bẩm bùa chú gọi gió đến quét sạch lũ Korrigan, gọi sấm chớp đến phá hủy cái hang và tạo ra kẽ nứt để cả bọn thoát ra ngoài. Cuối cùng, Bertram ném câu thần chú và đứng sững lại, vẻ vừa đe dọa vừa đắc thắng. Nhưng chẳng thấy gì xảy ra hết.

Chàng Phù thủy thấy rụng rời chân tay, hoảng hốt nhìn Guillemot. Cậu chẳng biết làm gì hơn là lắc đầu và dang hai tay tỏ ý bất lực.

Khán giả Korrigan phá lên cười và nhà vua cũng lấy lại được tâm trạng vui vẻ. Ông ta khoái chí bảo với chàng Phù thủy đang tiu nghỉu:

- Pháp thuật Xứ Ys thật đáng kể

Trong tay các phù thủy đáng nể

Nhưng trong số đó không có người

Để ta giải thích, chàng ngốc ơi

Loài Korrigan cũng có phép

Pháp thuật Ys đơn sơ nhãi nhép

Pháp thuật ta cổ xưa muôn phần

Người Ys bắt chước dải thiên ngân

Pháp thuật ta theo trăng theo đất

Chẳng cần đâu Linh Phù bí ẩn

Đã có Ogham tỏ đất trời

Thôi thôi ta đã quá nhiều lời

Chỉ nhắc thêm người đừng có dại

Giờ trò làm phép trong cung này!

Những gã Korrigan có nhiệm vụ bắt bọn trẻ bất giác lùi lại khi thấy Bertram ra điệu bộ đe dọa. Giờ chúng lại xích đến gần.

“Còn sớm quá, Guillemot nghĩ. Nếu chúng đưa bọn mình ra khỏi hang bây giờ thì thật tệ... Phải bằng mọi giá câu giờ thêm chút nữa!”. Cậu bèn kêu lên để át đi tiếng ồn ào:

- Muôn tâu đức vua Korrigan

Người bắt bọn ta vào trại giam

Xin hãy ban cho ân huệ chút

Lời hứa với ta ngài đã nuốt

Xin đôi lấy bí mật được chăng?

- Đệ tử thầy Phù thủy, người muốn chi?

Vào ngục còn muốn biết điều gì?

Kor Mehtar trả lời.

- Thần muốn học hỏi một chút này

Điều gì khiến Người hùng mạnh vậy?

Nhà vua quan sát Guillemot một lúc. Cậu bé đang khoanh tay đứng trước mặt ông ta. Rồi vua gọi Kor Hosik, người phiên dịch tới và nói vào tai chàng ta.

- Đây em họ ơi, Romaric ngạc nhiên, anh biết em ham học hỏi, nhưng giờ đâu phải lúc để em tìm hiểu pháp thuật của loài Korrigan?

- Em biết mình đang làm gì, Guillemot trả lời. Lúc này Kor Hosik đang mãi nghe vua nói nên cậu tận dụng thời cơ để báo trước mọi việc cho các bạn. Mọi người nghe kỹ nhé: Một chút nữa sẽ có điều gì đó xảy ra khiến trong hang rất lộn xộn. Mọi người nhớ sẵn sàng để đi theo tớ...

- Chuyện gì sẽ xảy ra? Coralie hỏi.

- Đừng nói gì cả, Ambre ngắt lời. Bertram sẽ cười hết đồ và làm trò múa bụng trên sàn nhảy!

- Đùa hay nhỉ! Chàng Phù thủy méch lòng.

- Thôi mà, có phải ai cũng có tài làm hề như vậy đâu! Gontrand lại bồi thêm.

- Mọi người đừng trêu anh ấy nữa! Coralie can thiệp, anh ấy đã cố làm những gì có thể để đưa bọn mình ra khỏi hang!

- Đó mới chính là vấn đề đấy, Agathe mỉa mai nói, anh ấy lúc nào cũng làm những gì có thể và chẳng bao giờ được tích sự gì.

- Thôi các cậu im đi, Guillemot ra lệnh. Kor Hosik đang quay lại kia.

Tên phiên dịch tươi cười tiến lại chỗ cả bọn, cúi chào lịch sự và nói bằng thứ tiếng Pháp giả cầy:

- Vua tôi đồng ý cho các anh biết về các *Ogham*. Ngài bảo tôi nói, vì như thế các anh đều hiểu cả. Và cũng vì tôi chẳng biết nhiều nên không lộ bí mật được. *Ogham* là các ký hiệu thần bí của loài *Korrigan*. Mỗi *Ogham* mang tên một loài thực vật, vì lá được trắng chiếu sáng, còn rễ được đất nuôi. Thực vật là cầu nối giữa những thứ ở trên bề mặt và những thứ dưới lòng đất. *Ogham* được sơn đỏ vì đất và trắng có quan hệ máu thịt. Ngày xưa con người cũng dùng *Ogham*. Nhưng rồi có nhiều người khác đến từ biển khơi, mang theo pháp thuật dựa vào vị trí các vì sao, vì thế con người quên mất *Ogham*. Thế thôi! Tôi không biết gì nữa. Tôi còn trẻ quá! Mới có một trăm sáu mươi tuổi mà!

- Đúng vậy, Gontrand nói trông anh còn trẻ lắm...

- Cảm ơn, gã *Korrigan* trả lời, có vẻ vui lắm. Kor Hosik quay về phía nhà vua và ra hiệu là anh ta đã xong việc. Nhà vua ngay lập tức ra lệnh bắt bọn trẻ giải đi.

- Thần chú ơi, làm ơn có tác dụng ngay đi, Guillemot lẩm bẩm qua kẽ răng, làm ngay đi!

Như thể lời cầu nguyện của cậu đã thấu tai thần linh, bỗng nhiên diễn ra cảnh lộn xộn ở chỗ lúc nãy cậu đã tung thần chú vào.

Một vòng xoáy lăm chám sao bốc lên từ mặt đất, cứ lớn dần lên và bắt đầu xoay tròn. Rồi nó vỡ òa và tạo thành một cơn mưa những ngôi sao nhỏ li ti bay khắp hang.

Dân Korrigan hoảng sợ, từng đám ngã từ trên các tầng hang xuống đất, vừa chạy lung tung tứ phía vừa la hét kinh hoàng.

Vua Kor Mehtar bèn đứng lên trên ngai, nhảy múa và dùng tay tạo ra những hình thù phức tạp.

- Hồi kẻ gọi gió mưa băng giá

Quyền lực của mắt tối bóng đêm

Và của khách lữ hành tàn phá

Hãy dừng ngay vòng xoáy lửa sao!

Có vài tiếng nổ lép bép chỗ thần chú của Kor Mehtar chạm vào thần chú của Guillemot, nhưng bùa phép vẫn giữ nguyên sức mạnh, khiến nhà vua kinh ngạc lắm.

- Kẻ nào làm ra bùa phép ấy

Hắn là có pháp thuật phi thường

Pháp thuật các vì sao chưa từng

Dám so bì với quyền năng của đất

Các người làm nhà vua nổi giận

Liệu hôn, bây trẻ ngu ngốc kia!

Kor Mehtar quay về phía đám trẻ vẫn đứng im tại chỗ và lại bắt đầu câu thần chú.

- Bọn mình còn chờ gì mà chưa chuồn đi? Coralie rên rỉ hỏi.

- Chưa đến lúc, Guillemot trả lời. Hãy chờ tín hiệu của tớ.

Phía trên ngai đá, vua Korrigan vẫn đang quay cuồng, tay múa may, miệng hát:

- Hồi lũ hành, người chuyên đi đêm

Nhờ quyền lực vì sao trắng đất

Hãy đào huyết thật sâu cát bụi

Chôn sống lũ trẻ người trên kia!

Ogham do nhà vua vờ ra lao về phía bọn trẻ trong ánh sáng màu đỏ. Nhưng đến giữa chừng, nó bị lớp bụi bốc sáng của các Linh Phù vừa nổ chặn lại. Kor Mehtar tức điên lên.

- Chạy thôi! Guillemot hét lên, tay vơ lấy một cái lọ đựng sâu đom đóm ở gần đó và kéo các bạn chạy theo. Cả bọn chui vào trong hành lang đầy mùi

ảm mốc lúc trước đã đi qua để vào hang. Máy gã Korrigan đã kịp hoàn hồn bèn định đuổi theo. Nhưng ngay lúc đó, chúng thấy chân tay cứng đờ và cử động chậm chạp hẳn...

- Trời đất! Guillemot, em làm thế nào mà được vậy? Bertram ngạc nhiên hết sức hỏi. Cậu đang lom khom chạy bên cạnh Guillemot trong hành lang chật hẹp.

- Lần đầu làm bùa phép ở trong hang, Guillemot trả lời, em thấy nó có tác dụng rất chậm. Vì thế, khi thấy mọi việc có vẻ xấu đi, em đã chuẩn bị một thần chú từ trước...

- Hay quá! Hay tuyệt! Bertram sung sướng reo lên. Thế em cho các Linh Phù nào vào trong thần chú?

- *Naudhiz* giúp vô hiệu hóa đòn tấn công bằng pháp thuật đầu tiên của Kor Mehtar. Rồi đến Yéra, biệt danh là Kẻ bị ruồng bỏ, Linh Phù Chu kỳ giúp làm chậm lại đòn tấn công thứ hai. Cuối cùng là *Dagaz*, làm quay chậm thời gian, giúp ghìm chân bọn chúng một lúc.

- Em đã trù liệu hết cả ư? Bertram choáng váng hỏi. Em biết vua sẽ tấn công chúng ta hai lần, trước khi bọn còn lại xông vào ư?

- Đó là suy đoán lôgích thôi, Guillemot giải thích. Trong hang, vì pháp thuật có tác dụng chậm hơn nên em biết là ba Linh Phù sẽ có tác dụng nối tiếp nhau. Em tin chắc là vua sẽ muốn phá câu thần chú của em trước, rồi sẽ dùng pháp thuật tấn công bọn mình, trước khi dùng đến sức lực tay chân....

- Ôi Guillemot ơi, anh mền em quá đi mất! Bertram hăng hái nói. Em đúng là vị anh hùng của anh, thần tượng của anh, bậc thầy của anh!

- Anh cứ nói quá lên! Em mà là thầy anh thật thì anh sẽ gặp phiền phức đấy.

- Ôi chàng Đệ tử Phù thủy giỏi giang, Bertram vẫn nói tiếp, chẳng để ý đến lời Guillemot, này, tại sao thần chú lại nổ thế?

- Em cũng chẳng biết nữa, Guillemot thú nhận. Có lẽ là phản ứng với pháp thuật Korrigan. Dù sao thì nó cũng không làm thay đổi quyền năng bùa phép của em. Ngược lại đằng khác, nó còn làm cho bùa phép mạnh lên!

- Hai người không nói to hơn được à? Bọn tớ chẳng nghe thấy gì hết! Ambre hét lên phía sau lưng hai cậu.

- Không liên quan đến các em, Bertram quay lại trả lời. Đây là cuộc nói chuyện bí mật vô cùng quan trọng giữa các thành viên Hiệp hội Pháp sư và...

- Trật tự! Bỗng Guillemot ra lệnh. Chúng ta có chuyện rồi...

Cả bọn tụ tập quanh Guillemot. Mấy con sâu đom đóm đưng trong lọ soi sáng một ngách hang nhỏ nơi chúng đang đứng, có tới ba hành lang dẫn ra ba hướng.

- Có ai nhớ lúc này bọn mình vào bằng hành lang nào không? Guillemot hỏi.

CANH GÁC

Ông Urien, trang bị kín mít từ đầu tới chân, bòn chôn đi lại trong gian phòng lớn của lâu đài. Ông dừng lại trước lò sưởi, phía trên có treo trang trọng bức gia huy của tộc họ Troil: con chim trắng bay trên miền đất đen, trên nền trời đỏ thắm. Ông Urien rất xúc động. Không biết đã bao lần ông âu yếm ngắm nhìn bức gia huy rồi lao vào những trận chiến ác liệt mà kết quả gặt hái được không chỉ là danh dự cho bản thân. Urien có cảm giác như mình đang sống lại!

- Chào đồng đội, ông đã xong xuôi cả rồi ư?

Valentin vui vẻ nói với ông và đặt mấy cái túi đi đường vừa chuẩn bị xong xuống đất.

- Trời đất, ông bạn! Urien trả lời rồi phá lên cười vui vẻ, tôi cứ sợ lỡ chuyến đi mà!

- Bộ giáp hợp với ông lắm, Valentin nói, vẻ thán phục.

- Ông thấy thế hả? Urien nói. Giáp thì đã ăn thua gì so với thứ này!

Ông rút cái rìu chiến ra khỏi bao và hươ hươ nó quanh người.

- Ông cứ như là trẻ con ấy! Valentin cười trêu ông. Bản thân ông Valentin cũng thấy phân khích lắm.

- Qadehar chưa đến à? Urien hỏi trong khi đút rìu vào bao.

- Cậu ấy đang nghỉ ngơi. Cậu ấy sẽ ra với chúng ta sau. Qadehar nghĩ nên

đến Thế giới Vô hình vào ban đêm thì hơn.

Urien gầm gừ sốt ruột. Nhưng rồi ông cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Sự chờ đợi trước khi hành động cũng có cái thú riêng và ông biết thưởng thức cái thú ấy. Urien quăng một bó củi vào lửa và mang hai cái ghế đầu lại gần lò sưởi. Urien và Valentin ngồi bên lò sưởi rộn ràng nhớ lại những chiến công xưa của hai người...

- Các anh sẵn sàng chưa? Qadehar hỏi khi bước vào phòng.

Urien và Valentin giật nảy mình. Đêm đã xuống được một lúc và hai ông đã thôi không trò chuyện từ lâu, mắt mãi ngắm ngọn lửa nhảy nhót trong lò sưởi. Mỗi người miên man nghĩ về những kỷ niệm riêng tư, nhất là những cảnh chết chóc điêu tàn...

- Chúng tôi sẵn sàng rồi, Qadehar ạ, Urien trả lời. Trời đất, chúng tôi sẵn sàng rồi!

- Vậy thì đeo hành lý lên, chúng ta đi thôi. Thầy phù thủy kéo hai Hiệp sĩ ra giữa phòng ăn. Họ đeo mấy cái túi Valentin đã chuẩn bị lên vai.

- Có mỗi một điều làm tôi buồn, Urien rên rỉ, đó là không được mang theo ngựa.

- Tôi rất tiếc, Qadehar giải thích, nhưng ngựa không chịu được chuyện đi lại giữa hai thế giới. Bây giờ, các anh hãy tập trung tư tưởng và cố gắng bắt chước y hệt những động tác tôi làm. *Thần chú Sa mạc* đòi hỏi phải tập trung cao độ.

- Ừ, nhưng cậu đã giải thích cho chúng tôi rồi mà, Urien lạnh lùng cắt ngang.

- Tôi phải nhắc lại vì tôi biết anh quá rõ, Qadehar khô khan nói, mắt nhìn

xoáy vào Urien. Urien cúi đầu bặm môi.

- Thôi nào Urien, Valentin âu yếm quở trách ông bạn, đừng có trẻ con thế...

- Nào, xong chưa? Qadehar sốt ruột. Chúng ta đâu có định ở đây qua đêm, phải không?

Urien ngoan ngoãn cầm tay Qadehar và chìa tay kia cho ông bạn.

Qadehar lần lượt lặp lại tư thế của tám Linh Phù tạo thành câu thần chú, miệng lầm nhảm khấn.

Các hiệp sĩ cố hết sức bắt chước ông. Bỗng nhiên, họ nghe thấy có tiếng cửa mở rồi đóng sập lại. Họ bị một cơn lốc mạnh cuốn đi và chui vào một cái hố đen như mực.

Ba người đã rời khỏi Xứ Ys. Bóng tối đi đi lại lại trong tòa tháp đá. Cái bóng đen tối có vẻ đang sốt ruột kinh khủng. Nó cử động liên tục làm nhiều mảng đen ngòm rách ra bay đập vào tường rụng lả tả.

- Không hiểu chúng nó còn đợi gì nữa... mà chưa mang thằng bé về cho ta... Ấy vậy mà ta đã báo... cho tất cả những đứa tôn trọng hay sợ ta... là ta muốn có đứa bé ngay... Ngay lập tức... Rằng ta sẽ có thưởng... Hay là ta phải tự tay bắt nó... Toàn đồ vô dụng... vô dụng... Quanh ta toàn lũ vô dụng...

Có tiếng bước chân dồn dập trên cầu thang. Bóng tối quay lại và nhìn chăm chăm ra cửa. Lomgo xuất hiện trong phòng, thở hổn hển.

- Có tin nhắn, thưa Thầy. Tin từ Xứ Ys.

- Vậy thì, thư ký trung thành của ta... còn chờ gì nữa... đọc ta nghe tin nhắn đi... Và hãy cầu cho đó là tin tốt lành...

Lomgo lấy lại bình tĩnh, liếc mắt e ngại nhìn cái bóng có vẻ như đang run rẩy trong tấm áo choàng tằm tối, rồi gã đọc:

- Xin vui mừng thông báo với ngài

Hỡi con người ngự trị bóng đêm

Thật may mắn, chủ nhân lâu đài

Đang có trong tay cái quân bài

Ngài vẫn mong chờ bấy lâu nay

Bao giờ và khi nào ngài muốn

Giao nộp ngài thằng nhóc này đây?

- Tụi Korrigan... Tụi Korrigan đã tìm ra nó đầu tiên... Quỷ tha ma bắt cái lũ quỷ lùn nhỏ nhăng ấy... Có ngày chúng sẽ biết tay ta... Nhưng giờ điều quan trọng nhất... đúng, quan trọng nhất... là thằng bé thuộc về ta... thuộc về ta...

Bóng tối cất tiếng cười rợn cả chân tóc. Gã thư ký vội vã chuồn ngay.

CHẠY TRỐN

Cả bảy đứa phân vân đứng nhìn ba ngã hàng lang chẳng biết chọn ngã nào.

- Theo tớ thì bọn mình vào đây bằng hành lang bên phải, Gontrand nói.

- Thế à? Agathe trả lời. Tớ thì lại nghĩ là hành lang bên trái.

- Thôi, tớ hiểu rồi, Guillemot thở dài. Lại phải nhờ Linh Phù thôi!

- Nhưng vấn đề là ở chỗ, Bertram nhú mày phản đối, Linh Phù còn lâu mới có tác dụng.

- Em biết, Guillemot trả lời. Nhưng lần này anh em mình cũng chẳng còn cách nào khác...

Guillemot nhắm mắt, thầm gọi *Perthro*, Linh Phù hình giống cái ống đựng hạt xúc xắc mà các phù thủy thường dùng làm người dẫn đường trong Trường Năng lượng hoặc trên những con đường rắc rối như mê cung.

Cậu thì thầm gọi tên Linh Phù. Đúng như cậu đã dự tính, chẳng thấy gì xảy ra hết.

- Hy vọng là *Perthro* xuất hiện trước khi tụi Korrigan tóm được bọn mình, Guillemot chỉ nói vậy và ngồi xuống đất.

Mấy đứa kia cũng làm vậy.

- Trong lúc chờ đợi, hay là bọn mình chơi trò gì đi? Coralie đề nghị.

Mấy đứa còn lại lừ mắt nhìn cô bé, chẳng buồn trả lời. Cả Romaric cũng trách mắng cô.

- Tớ chỉ định đùa thôi mà, cô bé bào chữa.

- Mà này, Ambre bình luận, tớ thấy bọn mình xoay xở cũng không đến nỗi tệ đâu chứ.

- Ủ, đúng thế, Romaric thừa nhận. Toàn các nhà vô địch cả!

- Nếu tụi Korrigan không ăn gian, Gontrand nói thêm, thì bọn mình đã được thả với một cái túi đầy vàng rồi!

- Ủ, đúng là mọi việc đã rất trôi chảy, Bertram đồng tình, vẻ trầm ngâm. Chỉ có anh là suýt nữa... May mà cô bé Agathe đã giúp anh sửa sai!

- Thôi nào Bertram! Romaric an ủi, em cũng có hơn gì anh đâu! Chỉ có Ambre lẽ ra đã vượt qua trò thử sức nếu tụi Korrigan không ăn gian.

- Còn câu trả lời của tớ nữa chứ, Agathe tiu nghỉu chêm vào, chỉ nghĩ đến thôi tớ đã thấy xấu hổ lắm rồi.

Nếu không có Guillemot thì...

- Bọn mình phải cảm ơn Guillemot. Cậu ấy đã giúp tất cả mọi người! Gontrand thốt lên.

- Anh hoàn toàn đồng ý với em! Bertram hăng hái nói. Anh đề nghị chúng ta hoan hô người cứu giúp nào!

- Hừm... nhưng mà đừng vỗ tay to quá được không? Guillemot trả lời, mặt hơi đỏ lên. Đừng để tụi Korrigan...

- Hoan hô người anh hùng của chúng ta! Bertram vẫn tiếp tục, chẳng chịu nghe Guillemot. Hoan hô! Hoan hô!

- Hoan hô! Cả bọn reo lên.

- Hoan hô!

- Hoan hô!

Guillemot chột giơ tay lên ra hiệu cho cả bọn im lặng, rồi cậu nhắm mắt và tập trung tư tưởng.

- Được rồi, cậu thông báo. Perthro đã xuất hiện rồi! Không còn nghi ngờ gì nữa, phải đi vào hành lang ở giữa.

Gontrand và Agathe nhìn nhau bẽn lễn. Lúc này cậu thì bảo đi sang phải, cô thì bảo đi sang trái.

- Nhanh lên! Romaric ra lệnh. Tụi Korrigan chắc sắp đuổi kịp bọn mình đến nơi rồi.

Cả bọn đi vào hành lang đã chọn và rảo bước thật nhanh. Chẳng mấy chốc, lại đến chỗ ngoặt, nhưng nhờ có Linh Phù dẫn đường nên bọn trẻ chọn được đúng hướng ngay.

Cuối cùng, chúng đến chân cầu thang dẫn lên mộ đá. Lối đi vẫn mở. Cả bọn vội vàng leo cầu thang lên trên.

- Chà! Ambre thốt lên và hít lấy hít để không khí ban đêm. Chưa bao giờ tớ nghĩ mình lại thèm không khí thoáng đãng đến thế!

- Tớ rất vui được thấy lại các ngôi sao, Guillemot thú nhận, mắt liếc nhìn

Bertram vẽ đồng cảm.

- Xin lỗi, các cậu đang vui mà tớ lại cắt ngang, Romaric nói, nhưng có lẽ không nên lên chân ở đây. Tớ nghe thấy những tiếng kêu ở dưới đất...

- Anh nói đúng đấy, Guillemot nói. Đi thôi! Cả bọn đi trên tảng đất, về phía Dashtikazar.

- Tụi Korrigan chạy có nhanh không? Coralie lo lắng hỏi.

- Nhanh gấp đôi con người, người đẹp ạ, Bertram trả lời.

- Anh có nghĩ là bọn mình đến được Dashtikazar trước khi bị chúng đuổi kịp không?

- Không, nếu vừa rồi Romaric nghe thấy tiếng bọn chúng.

- Bọn mình phải nhanh lên thôi, Agathe lo lắng quay đầu nhìn về đây nghi ngại.

Phía sau lưng chúng, tảng đất đang rầm rập hàng ngàn tiếng chân chạy.

Bảy đứa trẻ bắt đầu chạy giữa những hàng thạch thảo và các bụi cây thấp, vất vả vì do những hình thù kỳ quặc trên mặt đất bóng trắng tạo ra.

- Nhanh nữa lên! Nhanh nữa lên! Romaric hét lên.

Cậu dừng lại phía sau để giục mấy đứa chạy chậm. Coralie rú lên. Trong khi chạy, cô bé va phải Agathe và hai đứa ngã lăn ra đất. Romaric lao đến giúp hai đứa đứng lên.

Mấy đứa kia đứng lại chờ.

- Ta làm gì bây giờ? Bertram đến gần Guillemot hỏi.

- Em nghĩ là chẳng làm gì được nữa, Gontrand nói. Tụi Korrigan đuổi kịp rồi...

Cùng lúc đó, hằng hà sa số những bàn tay như cẳng mèo túm lấy chân tay mấy đứa trẻ chạy trốn. Chỉ trong vài giây, bảy đứa trẻ lại bị bắt.

MẠNH HƠN CẢ PHÁP THUẬT

Các cậu làm gì vậy! Các cậu làm gì vậy! Kor Hosik than thở. Anh ta dẫn đầu đoàn đuổi bắt. Giờ thì Nhà vua giận thật rồi!

Mấy đứa trẻ bị bắt được xếp thành một hàng ngang. Tụi Korrigan tự tin đến mức chẳng thèm trối tay chúng lại.

Có tiếng kèn trom-pét đéo từ rế cây rúc lên nghe là lạ, Kor Mehtar xuất hiện trên kiệu do sáu gã khiêng trên vai. Kiệu vừa hạ xuống đất, nhà vua bèn nhảy lên xoay một vòng.

- Các ngươi dám trốn ta

Đòn xúc phạm khủng khiếp

Đòn trả thù đáng kiếp

Cho chừa thói trốn chui

Ông ta có vẻ tức giận lôi đình, vừa nói vừa nhào lộn liên tục.

- Chúng tôi thật có lỗi thưa...

Guillemot toan giải thích, song bị nhà vua đưa tay ra ngăn lại vẻ đe dọa.

- Im ngay!

Ngươi thật có số may

Vì ta đây không được

Xử người theo ý mình!

Kor Mehtar ra lệnh cho hai gã Korrigan túm lấy Guillemot.

- Ta chỉ muốn bắt người

Vậy hãy chào vĩnh biệt

Lũ bạn người thân thiết

Ta đây sẽ cho người

Bắt chúng nhảy suốt đời

Nhưng số phận của người

Còn tệ hơn cái chết!

Guillemot tái mặt. Mấy đứa kia thấy như chân sắp khụy xuống. Nghe vua nói vậy, đám dân Korrigan reo hò mừng vui. Nhiều gã lao đến chỗ Coralie, Agathe, Bertram, Gontrand, Ambre và Romaric.

- Dừng nghĩ chuyện gọi sao

Kéo bạn người lao đao! Kor Mehtar đe dọa, hằm hằm nhìn vào đôi mắt xanh lục của Guillemot. Rồi ông ta đi về phía cái kiệu. Hai gã Korrigan đang túm chặt Guillemot kéo cậu đi trên trắng đất.

- Guillemot! Không! Ambre rú lên chống cự dữ dội.

- Thôi đi Ambre, Romaric cố giúp cô bình tĩnh lại, cậu không giúp gì được Guillemot đâu. Nhưng cô bé như đã phát điên, cứ vùng vẫy liên hồi. Đôi mắt cô lộn tròng, chỉ còn thấy lòng trắng. Cô gằm gừ trong họng nghe rất khiếp.

- Ambre, cậu sao thế! Romaric hoảng lên.

- Tớ thế với cậu là tớ và Guillemot không hề làm gì lúc trong phòng cậu ấy ở Troil! Agathe hoảng hốt thốt lên.

Nhưng Ambre bỏ ngoài tai tiếng kêu của các bạn, chỉ chăm chăm nhìn theo Guillemot đang bị giải đi. Bỗng dưng cô bé như có sức mạnh phi thường. Cô giáng một cú làm gã Korrigan đang túm tay cô loạng choạng. Cô đâm cú nữa vào gã đang giữ chân cô, mạnh đến nỗi gã quay lơ luôn. Rồi cô bé bước đi như người máy, theo chân Guillemot và mấy kẻ bắt cóc.

Một gã Korrigan định ngăn cô lại, nhưng lập tức bị cô túm lấy họng quăng vào bụi cây. Đám Korrigan hoảng hốt xôn xao.

- Trời ơi! Ambre có hay thế này không? Bertram trở mắt nhìn cảnh vừa rồi và hỏi.

- Em nghĩ đây là lần đầu tiên, Romaric thú nhận.

- Tớ... tớ thế, Agathe lúng búng nuốt nước bọt nói, tớ xin thế với các cậu là từ nay không dám cản đường cậu ấy nữa!

- Trông cái cách tát gã Korrigan thì đúng là chị ấy rồi, nhưng tớ không nghĩ chị ấy lại khỏe đến thế!

- Bị bỏ bùa mê rồi, Bertram lầm bầm.

- Anh nói gì cơ? Romaric hỏi.

- Anh nói thái độ của cô ấy có vẻ bất thường và chỉ có một cách giải thích duy nhất: Ambre bị bỏ bùa.

- Anh nói rõ hơn được không?

- Ngày xưa người ta hay làm vậy, Bertram nói tiếp. Người ta tìm cách điều khiển người khác bằng cách yểm bùa để buộc họ phải hành động, trong những hoàn cảnh nhất định, theo ý của người yểm bùa. Người bị yểm bùa không hề hay biết mình bị điều khiển. Nhưng ngày nay, việc bỏ bùa đã bị cấm...

- Ai yểm bùa chị em nhỉ? Coralie ngạc nhiên. Không thể thế được! Bertram, anh đúng là chẳng lằng mạn chút nào. Anh không thấy được tình yêu đã khiến chị ấy trở nên mạnh mẽ, dám làm mọi điều!

- Theo tớ, Gontrand bừa môi nghi ngờ, Ambre đang điên lên thôi mà. Cậu ấy không chịu được khi thấy Guillemot bị giải đi. Ai chả biết là người điên khỏe hơn người thường rất nhiều.

- Các em muốn nghĩ gì thì nghĩ, Bertram làu bàu, dối vì lũ bạn không tin cậu. Anh tin chắc những gì anh nói...

Trong lúc này, vua Kor Mehtar đã leo lên nóc kiệu và mùa may gọi một *Ogham*. Ông ta ném nó về phía Ambre đang máy móc đi về phía Guillemot. *Ogham* lao trúng cô bé, tóe lên những tia sáng màu đỏ. Ambre gục xuống đất.

- Ambre! Romaric rú lên.

- *Ta chán cho các người*

Cứ như là rạp xiếc

Nào pháo hoa bùa phép

Nào chạy trốn rình rang

Nào trò hề nhạt tênh

Này bớ khắp ba quân

Bắt ngay phường chạy trốn

Mặc lời vua Kor Mehtar đe dọa, Coralie vẫn lao đến chỗ chị gái. Ambre đang nằm bất tỉnh, nhưng có vẻ không bị thương. Cô dịu dàng vuốt tóc chị, không cầm được nước mắt. Sao chị ấy dám chạy ra cứu Guillemot? Chị ấy yêu cậu ta đến thế cơ à? Cô bé chợt thấy hơi ghen tị trong lòng. Đến bao giờ cô mới có được một tình yêu thật sự? Đến lúc nào cậu ngốc Romaric mới ngỏ lời đây? Hai gã Korrigan phũ phàng tách Coralie ra khỏi chị gái. Cô bé chống cự, nhưng một trong hai gã tát mạnh vào mặt cô. Romaric gào lên giận dữ, muốn đến giúp cô, nhưng lập tức bị giữ cứng ngay ngay lại. Agathe và Gontrand rên rỉ lo ngại. Bọn trẻ hoàn toàn không làm chủ được tình thế nữa rồi.

“Thế này thì quá lắm! Bertram tự nhủ. Lần này thì mình buộc phải dẹp lòng tự trọng của Phù thủy sang một bên mà hành động thôi. Chỉ còn mỗi một cách này, dù không lấy gì làm đẹp mặt! Mà cũng không hợp pháp nữa... Bắt bọn mình nuốt thứ đồ ăn tởm lợm đã đành, bắt chơi những trò vớ vẩn, cũng còn tạm chấp nhận được. Nhưng đánh con gái thì thật là quá đáng!”

Bertram lấy hết can đảm, hít một hơi sâu và luồn bàn tay run run vào túi phù thủy. Cậu rút ra thứ đồ trông rất lạ, bằng kim loại nặng, và giương nó về phía vua Korrigan.

Mọi người đều rú lên kinh hãi. Tụi Korrigan hoảng sợ nhìn chàng Phù thủy đang dùng vũ khí đe dọa vua Kor Mehtar.

- *Này nhà người đâu thế*

Phá vỡ mọi luật lệ!

Vua Korrigan rú lên, bối rối đảo chân.

- *Này vua, ta khuyên người,*

Bertram trả lời, tiến một bước về phía nhà vua,

- *Căng tai nghe cho rõ*

Bảo lũ quân thả ngay

Các bạn ta, rồi rút

Kẻ sẽ chết không hay!

- Cái gì thế? Gontrand hỏi, vẫn chưa nhận ra cái vật Bertram đang giương lên.

- Tớ nghĩ là... là súng lục! Romaric mắt tròn mắt dẹt, vừa thở vừa nói. Trông rất giống súng lục bọn mình vẫn thấy trong phim ấy mà!

- Nhưng ở Xứ Ys súng bị cấm cơ mà! Coralie phẫn nộ. Một trong những luật cơ bản cấm không được dùng súng ống trong thế giới chúng ta mà!

- Có lẽ thế, Agathe nhún vai nói, nhưng hôm nay tớ thấy chẳng có gì đáng than phiền vì anh Bertram mang súng!

Đang đứng trên kiệu, Kor Mehtar thấy khó chịu vô cùng.

Thấy nhà vua có vẻ khó xử, Bertram lại nói với ông ta bằng tiếng Korrigan:

- *Nào người đã quyết chưa?*

Bắt hụt mấy đứa trẻ

Còn hơn chịu quanh quẩn

Súng cướp cò xong đời

Bertram bắn lên trời, vẻ thành thạo như đã suốt đời dùng súng, trong ánh mắt kinh sợ của dân Korrigan và của các bạn cậu. Tiếng súng xem ra còn vang rền hơn cả tiếng sấm. Tiếng rú khiếp hãi vang khắp trắng đất. Bertram lên đạn rồi chĩa súng vào vua và bọn tùy tùng. Cậu quay lại phía Kor Hosik, tên phiên dịch:

- Ta không muốn nói cái thứ tiếng rắc rối của các người nữa. Bảo với vua là ông ta nên để cho bọn này đi thì hơn. Nếu không, ta ngại gì mà không dùng khẩu súng này cho sướng tay.

Chàng Korrigan dịch lời Bertram. Nhà vua nhìn rất lâu đám trẻ dám đương đầu với ông ta giữa đêm khuya. Rồi ông ta ra một loạt các lệnh. Ngay lập tức, dân Korrigan tản đi khắp trắng đất, mấy gã đang giữ Guillemot bỏ cậu bé xuống đất, tay chân cậu vẫn còn bị trói. Rồi Kor Mehtar leo lên kiệu, nói vài lời với Kor Hosik và bỏ đi, lũ quân khiêng kiệu rảo cẳng hết sức.

- Vua tôi mệt rồi, tên phiên dịch giải thích. Các anh giỏi quá. Trời sắp rạng sáng. Dân Korrigan không thích mặt trời...

Phía Đông, quả là chân trời đang hiện dần lên mờ mờ, xa xa thấy bóng mây

ngôi nhà Dashtikazar. Trước khi bước theo vua, Kor Hosik còn quay lại lần cuối, vẫy mũ lia lia:

- Hẹn gặp lại! Hẹn gặp lại!

- Tớ thì mong đừng bao giờ gặp lại nữa! Gontrand làu bàu.

Cỏ cây run rẩy một lần nữa dưới bước chân dân Korrigan, rồi không gian trở lại yên lặng như tờ. Trên trắng đất chỉ còn trơ lại bọn trẻ, như thể chúng vừa choàng dây sau cơn ác mộng.

Agathe và Gontrand đến cởi trói chân tay và tháo giẻ trong mồm ra cho Guillemot. Rồi cả bọn quây quanh Ambre vẫn đang bất động, nhưng còn sống. Lúc rạng đông ló lên, bọn trẻ đều cảm thấy nhẹ nhõm, vui mừng khôn xiết vì chuyến phiêu lưu đã kết thúc tốt đẹp.

BÍ MẬT CỦA BERTRAM

Agathe và Coralie đi đầu, theo sau là Romaric và Gontrand đang đỡ Ambre, lúc này đã tỉnh lại, rồi đến Guillemot và Bertram đi sau chót. Bầy đũa về đến Dashtikazar khi mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên lên trắng đất. Phố xá vắng tanh vắng ngắt, nhưng chẳng có gì lạ, sau đêm hội nào mà chẳng thế. Cả bọn không gặp ai suốt trên đường về căn hộ của ông Urigern, cha của Ambre và Coralie.

Sau khi chặn cửa lại cẩn thận, cả bọn xoay người ra sàn phòng khách.

- Ôi giờ ơi! Tớ mệt quá đi mất! Gontrand nói, đặt lưng xuống.

- Tớ cũng thế, Coralie thú nhận. Tớ có thể ngủ như chết suốt hàng giờ cho mà xem.

- Ambre, cậu thấy sao rồi? Guillemot cầm tay cô bé hỏi.

Cô bé cố mỉm cười với cậu.

- Giờ mình thấy khá hơn rồi.

- Cậu làm bọn mình hết cả hồn! Romaric nói.

Nhưng mà... Sao cậu lại muốn choảng tụi Korrigan và nhất quyết lao đến chỗ Guillemot?

- Tớ... tớ không biết nữa, Ambre cup mắt thú nhận. Tớ chẳng nhớ gì cả.

- Đúng là bị bỏ bùa mê rồi, Bertram nhắc lại. Thế mà các em chẳng chịu tin

anh.

- Bỏ bùa ư? Guillemot hỏi.

- Anh Bertram cho là Ambre bị một bùa phép điều khiển. Vì thế cậu ấy mới điên lên khi thấy cậu bị hai gã Korrigan giải đi, Gontrand tóm tắt.

- Cô bé bộc lộ mọi triệu chứng của người bị bỏ bùa, Bertram nói tiếp: mắt lộn tròng, tay chân cử động cứng ngắc, khi xong chuyện thì chẳng nhớ được gì nữa và đau đầu...

- Bỏ bùa, Guillemot nói, vẻ trầm tư. Nhưng tại sao chứ? Không, không thể thế được. Ai làm thế mới được chứ? Khi nào? Tại sao?

- Thôi được, Bertram làu bàu, anh chẳng bắt đũa nào phải tin đâu. Các em cứ việc nghĩ là cô bạn xử sự kỳ lạ thế là tại yêu quá hóa rồi...

- Sao anh lại biết rõ việc bỏ bùa vậy? Coralie hỏi, vẻ ngờ vực.

- Cô bé xinh đẹp ơi, Bertram trả lời, giọng hơi có chiều tự mãn, xin nhắc em anh là Phù thủy cơ mà!

- Thế súng lục cũng là dụng cụ thường dùng của Phù thủy chắc? Romaric khô khan hỏi. Câu nói của chàng Ky mã như dội một gáo nước lạnh. Không khí im lặng nặng nề. Bọn trẻ nhìn chăm chăm Bertram. Anh khoanh tay, vẻ ngoan cố. Guillemot tiến lại chỗ Bertram và cảm động đặt tay lên vai anh.

- Anh Bertram, cậu dịu dàng nói, có thể là anh không thấy đâu, nhưng bọn em đều là bạn anh cả. Anh em mình đã hòa chung dấu hiệu tình bạn. Chính anh dùng than vẽ nó lên tay anh và tay em mà. Mọi người ở đây đều quý mến anh. Kể cả Romaric, dù anh ấy bề ngoài có vẻ cục cằn. Gontrand cũng vậy, dù cậu ấy lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng xa cách. Cả Ambre nữa, dù không phải lúc nào cô ấy cũng tỏ rõ tình cảm...

- Cả em nữa, em cũng quý anh lắm! Coralie vội chêm vào.

- Anh thấy không, Coralie cũng quý anh, Guillemot nói, trong khi Romaric trừng mắt nhìn cô bạn. Anh phải tin em, em biết rõ các bạn ấy. Nhưng bạn bè phải tin cậy lẫn nhau, có thể mới bền lâu được. Anh nhớ lấy: có thổ lộ với mọi người thì mọi người mới tâm sự lại với anh.

Bertram nhìn thẳng vào Guillemot rồi đầu hàng.

- Thôi được, anh tin các em, vì anh chẳng có nhiều bạn bè nên không muốn mất ai cả. Chuyện của anh cũng ngán thôi, lại buồn nữa...

Anh im bật giây lát.

Trước mặt anh, các bạn, dù rất mệt, vẫn chăm chú chờ nghe anh nói.

- Guillemot, hồi mới biết em, Bertram bắt đầu, em ngạc nhiên bảo giọng anh nghe là lạ và em hỏi anh người vùng nào, em còn nhớ không? Anh trả lời là anh quê gốc ở Jaggar, thôn Núi Vàng, nơi bị quân Bóng tối tàn sát...

- Vâng, em vẫn nhớ, Guillemot xác nhận.

- Anh trả lời thế là để em khỏi đặt những câu hỏi khó trả lời khác thôi. Thực ra, anh được sinh ra ở Thế giới Thực!

Nếu có con Gommon xuất hiện lúc này chắc cũng không làm bọn trẻ ngạc nhiên đến như vậy.

- Ra thế, anh được sinh ra ở Thế giới Thực à? Guillemot hỏi. Đúng là Thế giới Thực, phía sau Cửa Đâu tiên phải không?

- Ừ, Bertram khẳng định. Anh sinh ra và lớn lên ở đó cho đến năm mười

một tuổi. Vì thế, anh nói giọng hơi khác và anh cư xử cũng hơi khác mọi người ở Xứ Ys. Có những thói quen không dễ gì bỏ được...

- Tất cả trẻ con Thế giới Thực đều có súng lục hả anh? Romaric hỏi.

-Ồ không, đương nhiên rồi! Cha anh từng là sĩ quan quân đội. Ông có một khẩu súng lục được giao để làm nhiệm vụ. Ông từng dạy anh biết những cái lợi hại của súng ống từ rất sớm và dạy anh bắn nữa...

- Anh hay dùng từ “tùng”, Agathe nhận xét. Vậy cha anh... mất rồi sao?

- Cha mất cùng với mẹ anh trong một tai nạn giao thông, Bertram thổ lộ, giọng đều đều.

- Đúng là chuyện buồn thật! Coralie sụt sùi.

- Thế sao tự dung anh lại tới Xứ Ys? Gontrand ngạc nhiên. Lạ thật! Đây là lần đầu tiên em nghe nói có người từ Thế giới Thực đến được Xứ Ys.

- Trường hợp của anh cũng hơi đặc biệt, Bertram thú nhận. Thực ra, cha anh là Người Từ bỏ. Giống như cha em, Guillemot ạ. Cha anh từng mơ ước trở thành Hiệp sĩ, giống như em, Romaric! Ông cũng được nhận làm Kỳ mã ở Hội Hiệp sĩ, nhưng ông không được phong Hiệp sĩ. Cha anh thất vọng quá nên đã bỏ Xứ Ys mà đi, và xin gia nhập quân đội ở Thế giới Thực, nơi cha gặp mẹ anh. Khi anh mồ côi, cha đỡ đầu, vốn là bạn từ thuở niên thiếu của cha anh, đã xin được giấy phép đặc biệt để đưa anh về Xứ Ys chăm sóc. Anh mang theo khẩu súng lục, kỷ vật của cha. Anh giấu nó mang theo. Không ai biết anh có súng.

- Chuyện của anh không chỉ buồn, mà còn bi thảm nữa, Coralie lại thốt lên. Cứ như trong truyện cổ tích vậy!

- Nhưng đây lại là chuyện thật một trăm phần trăm, Bertram trả lời.

- Vậy ra cha đỡ đầu của anh là người xứ Ys. Bọn em có biết ông ấy không?

- Các em thì không, nhưng Guillemot biết đấy, Bertram nói và quay về phía cậu Đệ tử Phù thủy.

- Chú Gérald! Guillemot nghẹn ngào nói, cậu rất xúc động khi nghe Bertram nói cha mình là Người Từ bỏ, có lẽ cha của cậu cũng vậy.

- Đúng thế, Bertram xác nhận, Phù thủy Gérald, thuộc Hiệp hội Pháp sư. Lúc cha anh là Kỵ mã thì chú ấy là Đệ tử Phù thủy. Chú ấy rất buồn vì phải xa cha anh và luôn cố giữ liên lạc với ông dù xa xôi cách trở. Thật may cho anh. Chú ấy với anh như là cha đẻ vậy. Chú Gérald tốt lắm. Anh rất quý chú ấy.

- Và thế là anh trở thành Đệ tử Phù thủy... Guillemot tiếp lời.

- Và trở thành Phù thủy dù thực ra anh chẳng xứng đáng được như vậy. Hay nói đúng hơn là dù không có năng khiếu đặc biệt với pháp thuật, dù anh vẫn hay to mồm huênh hoang!

Cả bọn im lặng nghe lời thú nhận của Bertram. Rồi Guillemot nói, giọng rất nghiêm nghị:

- Mọi việc rồi cũng sáng tỏ! Cảm ơn anh đã thành thật, anh Bertram ạ. Em tự hào có anh là bạn.

- Em cũng thế, Romaric nói và bắt tay Bertram thật chặt. Cảm ơn anh đã giúp cả bọn thoát khỏi cảnh rủi ro vừa rồi ở trắng đất.

- Anh giỏi lắm! Coralie xác nhận và hôn lên má anh.

- Bây giờ bọn em đã biết tại sao anh lại có vẻ kỳ quặc rồi, Gontrand trêu

trọc, vì thế bọn em sẽ chờ xem có phải anh đùa hay không rồi mới choảng anh sau.

- Anh sẽ làm gì với khẩu súng lục? Ambre bỗng hỏi.

- Anh sẽ trèo lên vách đá và thả nó xuống biển, Bertram nói ngay không do dự. Xứ Ys giờ là tổ quốc của anh rồi, anh phải tôn trọng luật lệ ở đây chứ! Mà một trong các luật có quy định là *Không có súng đạn ở Xứ Ys*. Anh nghĩ chắc cha anh cũng muốn vậy.

- Em nghĩ đó là ý rất hay, Agathe vội vàng nói, ánh mắt lo lắng quan sát Ambre đang liếc nhìn khẩu súng của Bertram.

CUỘC HẸN

Ambre và Coralie đã quay về Krakal, Gontrand tạt qua Grum trước khi quay lại Nhạc viện Tandreval, Agathe thì về nhà ở Dashtikazar, Romaric đi thẳng đến Bromotul và Bertram về tu viện Gifdu.

Cả bọn đều hứa không kể cho bất cứ ai nghe cuộc phiêu lưu vừa rồi, thậm chí còn thề trên cuốn sổ tay Đệ tử Phù thủy của Guillemot, thứ linh thiêng nhất mà chúng có trong tay lúc đó. Guillemot trở về nhà ở Troil, cả ngày hôm đó cứ gà gà gật gật, khiến mẹ cậu không ngớt trêu chọc rằng ai bảo hội hè cho lắm vào. Vừa ăn tối xong là cậu lỉnh ngay vào phòng riêng. Sáng hôm sau ngủ dậy, Guillemot thấy vẫn còn rất mệt. Cậu xả đầy một bồn nước nóng, thả mình vào ngâm và thả sức ngâm nghĩ về cuộc phiêu lưu kỳ lạ vừa trải qua trên đất loài Korrigan.

Dù bị loài sinh vật bé nhỏ chơi xỏ nhưng cậu không thấy bực mình. Cách nghĩ và cách xử sự của loài Korrigan quá khác với loài người, nên cậu không thể xét đoán họ như người được! Ngược lại, Guillemot rất muốn được biết thêm về thứ pháp thuật bí ẩn dựa trên các *Ogham*.

Còn cái người mà Kor Mehtar đã nhắc đến thì sao nhỉ? Vua Korrigan muốn giao cậu cho người mà như ông ta thú nhận là “*Người này ta chẳng dám trái lời*”.

Phải chăng đó là Bóng tối?

Rồi, trong lúc lau khô người và mặc quần áo sạch, Guillemot lại nghĩ đến việc Ambre có thể bị bỏ bùa mê. Đúng là cậu không thấy Ambre lên cơn như các bà đồng, nhưng rõ ràng hành động của cô không bình thường. Điều

này có liên quan gì đến những giấc mơ kỳ quặc Ambre hay kể cho cậu nghe không nhỉ?

Guillemot lắc đầu: cậu chẳng tìm ra được câu trả lời nào cả. Cậu bé ra khỏi phòng tắm và quyết định thư giãn bằng một cuốn sách thật hay...

Guillemot đang đọc đến chương cuối cuốn *Đại úy Fracasse*, một trong những cuốn sách cậu thích nhất và đã đọc đến lần thứ ba. Chợt cậu thấy có gì đó lạ trong đầu. Thoạt tiên, cậu tưởng mình hơi choáng váng do mấy đêm gần đây ngủ ít quá. Nhưng cảm giác là lạ ngày một rõ ràng hơn. Guillemot cảm thấy có những tín hiệu giống như khi thầy Qadehar liên lạc với cậu trong đầu.

Cậu thở dài khoan khoái. Từ khi trở về từ Trảng đất, cậu chẳng nhận được tin nào của thầy Qadehar và điều đó làm cậu lo lắng. Cậu bé cố giữ hơi thở đều đặn và bắt đầu tập trung ý nghĩ:

“Thưa Thầy, Thầy đấy ă?”

Cậu nghe thấy tiếng thở rất xa. Có tiếng làu nhàu khàn khàn.

“Thầy đấy ă?”

Guillemot bắt đầu thấy lo lắng và tự hỏi không biết phải làm gì bây giờ. Đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu cậu, giọng nói ấy cậu dễ dàng nhận ra giữa trăm nghìn giọng khác:

“Guillemot, nghe ta nhé. Ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Ngài... Ngài Sha!”

“Đúng, ta đây. Ta không nói chuyện lâu với cháu được. Ta rất cần gặp cháu...”

Guillemot hoảng hồn. Ngài Sha lại nói:

“Cháu phải tin ta. Hãy làm theo các chỉ dẫn của ta thật cẩn thận thì mọi việc sẽ ổn thôi. Nghe kỹ nhé: Cháu đi qua Cánh cửa đến Thế giới Thực và chiều nay đến gặp ta tại một cửa hiệu có tên là *Vàng các Thế giới*. Nhất là không được nói cho ai biết. Bất cứ ai...”

Giọng nói tắt ngay khi Guillemot còn chưa kịp hỏi thêm câu nào. Tim cậu bé đập thình thịch. Vậy đấy, sau khi đuổi theo cậu trong hầm ngầm ở Gifdu, giờ Ngài Sha lại hẹn gặp cậu ở Thế giới Thực... Vô lý hết sức!

Guillemot lắc lắc đầu mấy cái để chắc mình không mơ. Bình thường ra thì trong trường hợp này, cậu nên báo cho Gifdu biết và xin họ bảo vệ cậu. Nhưng trong mắt Guillemot, tu viện đầu não của giới Phù thủy đã mất đi uy danh từ lúc cậu thấy cách họ xét xử thầy Qadehar... Lúc ở tu viện Gifdu, Ngài Sha không hề có ý định làm đau cậu. Guillemot không do dự, cậu sẽ đánh liều một mình đi gặp Ngài Sha.

Tận sâu kín trong lòng, Guillemot rất mong người đàn ông mặc áo choàng đỏ trả lời cho cậu vài câu hỏi thật quan trọng. Cậu không hề thấy căm ghét ông, cho dù ông đã đánh cắp cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* của Hiệp hội Pháp sư.

Đề phòng trường hợp Ngài Sha định bẫy cậu, Guillemot viết mấy chữ cho thầy Qadehar và nhét xuống dưới gối.

Guillemot nói với mẹ là cậu sẽ đi dạo một chút, rồi lao thẳng ra hướng Dashtikazar và từ đó đi lên ngọn đồi nơi có các Cánh cửa đến hai Thế giới kia.

Hai Cánh cửa đó, trông cũng giống những cái cửa bình thường, lại mở ra hai Thế giới khác nhau. Một cửa mở sang Thế giới Vô hình, cửa kia mở

sang Thế giới Thực. Hai cái cửa này làm bằng gỗ sồi trên có khắc nhiều Linh Phù, và chỉ mở theo một chiều, để bảo vệ Xứ Ys. Nghĩa là chỉ có thể rời Xứ Ys chứ không quay lại được. Lẽ thường là vậy, nhưng trong trường hợp khẩn cấp, chúng có thể được mở cả hai chiều.

Những kẻ tội phạm ở Xứ Ys bị đày vĩnh viễn sang Thế giới Vô hình và trở thành những Kẻ Lang thang, nhưng các phù thủy và hiệp sĩ được gọi là Người Truy đuổi sang Thế giới Vô hình thi hành nhiệm vụ thì có thể trở về Xứ Ys. Những người muốn sang Thế giới Thực sống, như cha của Bertram, hay có lẽ cha của Guillemot cũng vậy, vĩnh viễn trở thành Người Từ bỏ. Thế nhưng, theo chiều ngược lại thì sách vở Thế giới Thực cũng được nhập vào Xứ Ys. Chú Gérald cũng từng đưa con đỡ đầu là Bertram từ Thế giới Thực về Ys...

Tất nhiên, muốn đi từ thế giới này sang thế giới kia thì phải biết các câu thần chú để mở cửa và phải biết cách sử dụng chúng! Chỉ có các Phù thủy mới làm được, mà cũng không phải tất cả các Phù thủy, vì việc mở cửa đòi hỏi phải có nội công rất thâm hậu. Guillemot đã thành công một lần mà không gặp khó khăn gì lớn khi đưa các bạn sang Thế giới Vô hình. Hôm nay, cậu hy vọng sang Thế giới Thực cũng dễ dàng như vậy...

Chỉ có hai Hiệp sĩ đang gác các Cánh cửa. Từ khi mọi người biết Bóng tối có câu thần chú Sa mạc giúp nó từ Thế giới Vô hình sang Xứ Ys bất cứ lúc nào, chẳng cần đến Cánh cửa, việc canh gác đã được nói lỏng trên đồi này.

Guillemot biết cách qua mặt mấy người gác. Cậu thậm chí còn thấy cuộc phiêu lưu này có chút gì đó hơi nhàm chán nữa là khác. Cậu gọi Linh Phù Dagaz, Đồng hồ cát, làm chậm lại thời gian, và thì thầm tên nó trong ngọn gió nhẹ đang thổi tới. Các Hiệp sĩ chịu tác động của Linh Phù mà không hề biết: cử chỉ của họ cứ chậm dần lại, rồi gần như hóa đá hẳn. Lúc này, thời gian trôi qua rất chậm với họ, và Guillemot có thể linh qua trước mặt họ mà không hề bị phát hiện, cứ như thể cậu là người vô hình vậy. Rồi cậu đi về phía Cánh cửa mở sang Thế giới Thực không mấy khó khăn.

Guillemot tìm thấy các ký hiệu khắc trên cửa chỉ ra hướng cậu đi trong không gian và dùng tay phải chạm vào chúng. Cậu tập trung tư tưởng tạo ra câu thần chú giúp mở cửa và đưa cậu đến một nơi xa, rất xa: *Perthro*, Người dẫn đường, để không lạc mất Cánh cửa chính của Thế giới Thực; *Raidhu*, *Cỗ xe*; *Eihwaz*, Trục nối các thế giới. Guillemot không hề run rẩy như những lần trước... Chắc là quen rồi thì phải, cậu nghĩ vậy. Khi đã sẵn sàng, Guillemot lầm nhẩm câu thần chú:

- Nhờ quyền lực của Ông đưng xúc xắc và của Ma trận, của Con đường, của Nerthus, của Ullr và của Cành đôi, Perthro phía trên, Raidhu phía dưới và Eihwaz phía trước, hãy đưa ta đi! PRE!

Cánh cửa Thế giới Thực sáng lên trong khoảnh khắc và Guillemot biến mất, bị cuốn vào hư không.

CỬA HIỆU VÀNG CÁC THẾ GIỚI

Vài giây sau khi câu thần chú của Guillemot dứt hẳn, cậu bé đã xuất hiện ở một nơi xa lạ, khác hẳn ngọn đồi nơi cậu vừa rời đi. Giờ cậu đang đứng ở tầng trệt trong một tòa tháp xây bằng đá cũ kỹ, lối vào bị giàn giáo bít kín. Phía bên ngoài, cây cối xanh tươi. Liệu có phải là rừng không nhỉ? Cậu tìm cách chui ra ngoài.

- Này nhóc! Một người đàn ông mặc đồng phục xanh lam, đội mũ lưỡi trai, mắng Guillemot. Không được chơi ở chỗ giàn giáo. Cháu không biết đọc à? Người đàn ông đến giúp Guillemot chui ra khỏi đống giàn giáo bằng những gổ và ống kim loại.

- Cháu xin lỗi chú, Guillemot xin lỗi và đưa mắt tò mò nhìn quanh.

Cái tháp nằm trong công viên, ở giữa một quảng trường. Chắc nó phải được xây từ thời Trung cổ, vậy nên người ta mới dựng giàn giáo xung quanh để phục chế.

- Đứng quanh quần ở đây nữa! Cảnh thận đấy!

Người đàn ông dịu giọng, thấy mềm lòng vì nụ cười ngây thơ của cậu bé. Đứng đây nguy hiểm lắm!

- Vâng thưa chú, Guillemot đồng ý.

Cậu lại quan sát người đàn ông lần nữa và nhận ra đó là một cảnh sát. Cậu đã thấy nhiều cảnh sát trên tivi. Cũng giống như các Hiệp sĩ ở Xứ Ys, cảnh sát là người đảm bảo an ninh cho dân chúng ở Thế giới Thực.

- Cháu nói giọng lạ nhỉ! Cháu không phải là người Pháp à?

- Có chứ, thưa chú. Cũng gần như vậy... Cháu nói giọng vùng Bretagne, Guillemot lúng búng. Chú ơi, chú có biết hiệu *Vàng các thế giới* ở đâu không ạ? Người cảnh sát ngẫm nghĩ giây lát.

- Đúng là có một cửa hàng đồ cổ có tên như vậy ở gần đây, ở phố phía đằng kia kia...

Ông chỉ đường cho Guillemot.

- Cháu cảm ơn chú ạ, Guillemot giơ tay chào và ra khỏi công viên.

Ra đến vỉa hè, cậu đứng sững lại. Hóa ra xe ô tô là vậy đấy. Đương nhiên là cậu đã thấy chúng trên tivi, nhưng Guillemot không nghĩ chúng lại ồn ào và có mùi khó chịu đến vậy!

Bất giác, Guillemot bịt tai và chun mũi. Rồi cậu tự nhủ không nên làm mọi người chú ý và cố tỏ ra bình thường.

Cậu hài lòng nhận thấy cách ăn mặc của mọi người ở Xứ Ys và ở Thế giới Thực, cũng giống như cậu đã xem trên tivi, không có gì khác biệt. Với quần jeans, chiếc áo thun và đôi giày vải, trông cậu không có vẻ gì khác người. Ngay cả cái túi Đệ tử Phù thủy của cậu trông cũng giống cặp học sinh...

Cậu đi về hướng người cảnh sát chỉ.

Guillemot tản bộ trên các con phố, tò mò liếc mắt nhìn xung quanh.

Cái gì cậu cũng thấy lạ lẫm! Những thứ cậu thấy cụ thể hơn rất nhiều so với trên tivi. Mặt đường không trải đá như Xứ Ys, mà là nhựa đường, bốc mùi

rất khó chịu. Những người cậu gặp chẳng thèm chào cậu lấy một tiếng. Ô tô lao vun vút trên phố, tiếng động cơ đinh tai nhức óc...

Guillemot phải hỏi đường nhiều lần. May mà cũng có vài người chịu đứng lại chỉ đường cho cậu. Cuối cùng, cậu cũng đến được cửa hiệu cần tìm.

Tên cửa hiệu *Đồ cổ - Vàng các thế giới* được ghi bằng dòng chữ đã mờ trên tấm cửa kính đầy bụi. Một miếng vải bạt sần cũ được treo phía mặt tiền cửa hàng ngăn không cho nhìn vào trong.

Guillemot lưỡng lự rồi đẩy cửa vào. Cái cửa kéo kẹt ghê cả người rồi làm rung cái chuông nghe rất chói tai. Cậu bé khép cửa lại rồi tiến vào căn phòng tranh tối tranh sáng. Khách hàng nào đã trót vào cửa hiệu này chắc rồi cũng chạy mất dép thôi.

Guillemot thấy ánh sáng lọt qua tấm rèm ở phía cuối cửa hiệu. Cậu lại gần, lưỡng lự giây lát rồi kéo tấm vải dày ra.

- Vào đi Guillemot, ta đang đợi cháu.

Ngài Sha ngồi xếp chân trên tấm thảm, vai khoác chiếc áo choàng đỏ thắm, ra hiệu cho cậu lại gần. Guillemot liếc mắt tò mò nhìn quanh gian phòng có nhiều kệ chất đầy các món đồ đủ loại. Cậu ngạc nhiên nhận ra những thứ đã từng thấy ở Thế giới Vô hình.

Guillemot xúc động nhìn một viên pha lê Gambouri được đặt trên cái nệm nhỏ ở trên cao. Người Cát gọi nó là hoa sa mạc. Kyle và những người khác trong bộ tộc cậu vẫn lượm những viên này trong Sa mạc Ngón ngấu và bán cho Thành Ferghânâ! Guillemot cố kìm tò mò và ngồi xuống tấm thảm.

- Ta biết là thế nào cháu cũng tới, Ngài Sha nói khi cậu bé đã ngồi xuống trước mặt ông. Hôm nọ, lúc ở trong hành lang tu viện Gifdu, cháu không hề

sợ ta. Và lại, với cậu Đệ tử Phù thủy từng phá hủy cả cung điện của Thunku dễ như trở bàn tay thì chắc việc sang Thế giới Thực chỉ là trò vớ vẩn!

Guillemot quan sát khuôn mặt đang có vẻ giấu cợt của Ngài Sha một lúc.

- Có điều gì chú còn chưa biết về cháu không ạ? Cuối cùng cậu hỏi.

Ngài Sha cười khẽ.

- Đương nhiên rồi! Cháu muốn uống gì không?

- Cho cháu một cốc sôcôla ạ, nếu chú có...

Ngài Sha gật đầu, cầm cái xoong phía sau lưng, đổ sữa và bột ca cao vào, rồi khuấy đều và đặt lên cái bếp nhỏ cạnh ngọn đèn dầu tỏa sáng dịu dịu khắp phòng.

- Ta rất thích Thế giới Thực, Ngài Sha nói vẻ như đang tâm sự. Tất nhiên là không bằng được Xứ Ys, nhưng yên bình hơn Thế giới Vô hình. Một nửa thời gian ta sống ở đây.

- Chú làm gì ở Thế giới Thực ạ? Guillemot hỏi, tay đón cái bát Ngài Sha đưa cho, mắt hau háu nhìn thứ nước thơm ngon.

- Danh chính ngôn thuận thì ta là người buôn đồ cổ, chuyên sưu tầm những thứ đồ hiếm quý! Thế nên ta có thể vắng mặt thường xuyên mà không gây nghi ngờ gì. Còn không chính thức thì... bí mật!

- Chú bán những đồ vật chú tìm được ở Thế giới Vô hình phải không ạ? Guillemot ngạc nhiên.

- Đúng thế, Ngài Sha cười thú nhận.

- Chú đi lại giữa các Thế giới nhờ câu thần chú Sa mạc phải không ạ?

- Không. Thần chú Sa mạc chỉ có tác dụng giữa Xứ Ys và Thế giới Vô hình. Để bí mật ra vào Thế giới Thực, ta dùng những Cánh cửa do ta tự chế ra...

Thấy Guillemot có vẻ ngạc nhiên, Ngài Sha dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp:

- Hình như cháu không hiểu thì phải. Cháu không biết là các Linh Phù không có tác dụng ở Thế giới Thực à?

- Không có tác dụng? Chú muốn nói là, Guillemot lo lắng, nếu cháu bị tấn công và phải gọi *Thursaz* đến giúp thì sẽ chẳng có gì xảy ra hết, phải không ạ?

- Đúng thế. Cùng lắm thì cái gã tấn công cháu chỉ hơi hoảng một chút vì thấy cháu hét âm lên thôi!

- Chán thật!

- Tiếc quá, Ngài Sha xin lỗi, ta chỉ địnhh...

- Không, cháu muốn nói là chán thật vì các Linh Phù lại không hoạt động được ở Thế giới Thực! Guillemot nói rõ cho Ngài Sha hiểu.

- Ừ, cháu nói đúng, chán thật, Ngài Sha thừa nhận và cầm lấy ấm rót cho mình một chén trà nóng. Ở những nơi khác, pháp thuật làm ta mạnh mẽ, được tôn trọng, còn ở đây thì ta cảm thấy mình thật tầm thường.

- Nếu ở đây Linh Phù không có tác dụng thì chú làm thế nào mà liên lạc được với cháu ạ? Guillemot ngạc nhiên.

- Khi liên lạc với cháu thì ta đang ở Thế giới Vô hình. Linh Phù vẫn hoạt động ở bình thường Thế giới Vô hình nếu ta biết cách thay đổi cho phù hợp! Ta dùng một trong những Cánh cửa nối với Xứ Ys để thiết lập liên lạc. Ngược lại, như ta đã nói với cháu, pháp thuật không tồn tại ở Thế giới Thực nên ta buộc phải dùng Cánh cửa để qua lại giữa các Thế giới. Ta có một cái để ở cửa hàng này và một cái nữa để ở Djaghatael. Bọn chúng phá hỏng mất Cánh cửa của ta ở Djaghatael nên ta phải sửa chữa lại. Cũng bởi vậy mà rất lâu sau khi gặp cháu lần trước, ta mới liên hệ với cháu được...

Guillemot thấy bối rối và hít thở thật sâu.

- Chú ơi, cháu rất muốn biết sự thật. Thầy của cháu đang gặp phải nhiều chuyện không hay và điều này rất quan trọng...

- Cháu muốn biết điều gì? Ngài Sha hỏi giọng thân mật.

- Có phải chú đã... giết các phù thủy ở trước cửa tháp Djaghatael không ạ?

Đôi mắt tím của Ngài Sha nhìn thẳng vào mắt Guillemot.

- Ta sẽ nói hết mọi điều với cháu. Tất cả những điều ta nói đều là sự thật, ta hứa đây.

LỜI THÚ TỘI

Guillemot cảm thấy Ngài Sha rất thành thực. Ông chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái trên tấm thảm trải ở trong cùng cửa hiệu và bắt đầu nói:

- Ta không hề dính dáng gì đến vụ phục kích các phù thủy ở Djaghatael. Hôm trước ngày xảy ra chuyện, người quản lý của ta chuyển cho ta một bức thư không ký tên báo tin cháu sẽ ở Gifdu và chỉ còn các Phù thủy pháp thuật thường thường bậc trung ở lại Tu viện. Trước đây, người đưa tin bí ẩn này luôn cung cấp tin chính xác cho ta nên ta chẳng có lý do gì mà không tin hẳn. Cháu gần như chỉ có một mình ở Gifdu, đó là cơ hội duy nhất cho ta... Khi quay trở lại Djaghatael, ta thấy xác các phù thủy và tụi Ork quân của Thunku. Ta cũng thấy tòa tháp của ta bị cướp phá...

- Nhưng, Guillemot nghi ngờ phản đối, Tư lệnh Thunku là bạn của chú cơ mà? Thừa lệnh chú, chính ông ta đã sai bọn Gommon và bọn Ork sang Xứ Ys để bắt cóc cháu đấy thôi!

Ngài Sha có vẻ rất ngạc nhiên.

- Thunku đúng là bạn ta thật, nhưng hẳn cũng là bạn của nhiều kẻ bất lương! Đúng hơn thì Thunku là bạn của bất cứ ai trả hậu hĩ cho gã hoặc làm cho gã sợ. Còn về điều mà cháu cáo buộc ta thì không đúng đâu. Thề có trời đất, ta chưa bao giờ có ý định sai bắt cóc cháu!

Guillemot nhận thấy là Ngài Sha không nói dối.

- Ngoài chú ra, ai ở Thế giới Vô hình có thể phái quân Ork sang Xứ Ys được ạ?

Ngài Sha suy nghĩ giây lát.

- Ta nghĩ đến nhiều cái tên, nhưng chỉ một cái tên này là đủ: Bóng tối.

- Chú có biết Bóng tối là ai không ạ?

- Chẳng ai biết điều đó.

- Ít ra thì cũng không phải là chú! Guillemot thở phào thừa nhận.

Ngài Sha cười.

- Ta mà là Bóng tối ư? Thôi nào, ai lại có thể nghĩ thế được cơ chứ?

- Các Phù thủy tấn công tòa tháp của chú, Guillemot bình thản trả lời.

Nụ cười của Ngài Sha tắt ngấm.

- Thật là vớ vẩn.

Guillemot kể hết cho Ngài Sha nghe cuộc phiêu lưu của Gontrand đến Djaghatael.

- ... Và vì thế, Hiệp hội Pháp sư kết luận chú có thể là Bóng tối.

- Ta hiểu rồi, Ngài Sha thở dài. Vậy thì cháu nghe kỹ đây: ta tên thật là Yorwan, là người Xứ Ys. Ta cũng từng là Đệ tử Phù thủy như cháu, và thậm chí ta đã được phong Phù thủy rồi. Nhưng rồi một hôm, ta buộc phải vội vàng rời khỏi Xứ Ys để mang cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* đi cất giấu cho an toàn. Chắc cháu cũng đã nghe nói đến cuốn sách quý đó rồi.

- Vâng, Thầy Qadehar đã kể chuyện của chú cho cháu nghe. Nhưng Thầy

nói chú đã lấy cắp cuốn sách. Và lại mọi người ở Ys đều cho là thế.

Ngài Sha thở dài.

- Ta biết là mọi người đều tin như thế... Đành vậy! Điều quan trọng là cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* được cất giấu trong suốt những năm tháng qua... Nhưng có một chuyện nghiêm trọng đã xảy ra và vì thế mà ta hẹn cháu đến đây... Lúc ở Gifdu, khi ta nhìn sâu vào trong tâm hồn cháu, ta đã biết cháu là người có thể trông cậy được trong lúc khó khăn. Ta cần cháu. Ta cần cháu thuyết phục Thầy cháu giúp ta. Ngày xưa, Thầy Qadehar là bạn thân nhất của ta... Nghe kỹ nhé, cháu phải nói với Thầy là cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* mà ta vẫn cất giấu đã biến mất, mà lần này là mất thật. Ai đó đã ăn trộm nó trong tòa tháp của ta, khi ta tìm cháu ở Gifdu.

- Nhưng Thầy Qadehar nghĩ chú là kẻ trộm! Thầy không bao giờ tin chú đâu! Guillemot lắc đầu ngắt lời Ngài Sha.

Khuôn mặt người đàn ông sa sầm lại.

- Chính vì thế mà ta cần cháu giúp, Guillemot ạ. Hôm đó, ta đã mắc sai lầm, sai lầm đầu tiên từ suốt bao năm nay. Quá vui mừng vì sắp được gặp cháu, ta đã bỏ cuốn sách lại, dù ta có trách nhiệm trông giữ nó và chưa bao giờ rời nó nửa bước.

Guillemot run rẩy.

- Lúc ở Gifdu, chú đã nói cứ tưởng cháu là một đứa bé khác...

Ngài Sha quan sát cậu bé đang tái nhợt đi.

- Cháu thực sự muốn biết phải không?

- Vâng, cháu muốn biết!

- Mười bốn năm trước đây, ta còn là Phù thủy trẻ. Ta đem lòng yêu một cô gái tuyệt vời. Ta gặp nàng nhân dịp lễ hội Samain. Cô ấy cũng yêu ta và bọn ta đã đính hôn. Chỉ còn vài ngày nữa là đến đám cưới thì ta phải mang cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* ra đi. Cháu đừng hỏi tại sao, ta không có quyền trả lời đâu. Chỉ biết rằng đó là điều sống còn đối với Xứ Ys... Vậy là ta phải ra đi mà không một lời từ biệt người phụ nữ ta yêu. Ta đau buồn đến phát điên. Rất lâu sau, ta nhận được một bức thư có cùng nét chữ với bức thư báo cho ta biết cháu đang ở Gifdu. Bức thư ấy cho ta biết vợ chưa cưới của ta, người mà ta phải bỏ lại Xứ Ys, đã sinh cho ta một đứa con. Vì cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* mà ta không biết mình có con, vì bồng bột, ta phải hy sinh tình yêu!

Người đàn ông rất xúc động, giọng ông hơi run run khi ông kể nốt:

- Cô ấy tên là Alicia. Alicia làng Troil.

Tim Guillemot như ngừng đập trong lồng ngực. Cậu lấp bắp:

- Vậy thì... Vậy thì chú... chú là...

- Lẽ ra ta phải là cha của cháu, Guillemot ạ. Nhưng ta đọc được sự thật ở trong cháu. Ta rất tiếc, chú bé ạ, cháu không phải là con ta. Người đưa tin bí ẩn đã dối ta. Cổ họng Guillemot nghẹn lại vì xúc cảm. Cậu chẳng hiểu gì nữa...

- Tại sao... Tại sao chú đợi lâu như vậy rồi mới đi tìm cháu?

- Mãi sau này, ta mới biết mình có con, ta đã nói với cháu rồi còn gì. Hơn nữa, khi ta phải bỏ mẹ cháu ra đi, ông Urien, anh cô ấy, đã giận điên lên. Ông ấy không thể biết là ta buộc phải rời khỏi Xứ Ys vì một lý do vô cùng quan trọng. Nếu được tự mình quyết định, ta sẽ ở bên Alicia suốt đời. Nỗi hận của bác cháu, người có thể nhờ Hội Hiệp sĩ giúp sức, và có lẽ cả nỗi sợ gặp lại mẹ cháu, phải nhìn vào mắt cô ấy sau suốt bao nhiêu năm khiến ta

không dám đến gặp cháu ở Xứ Ys. Việc cháu ở Gifdu, cách xa các Hiệp sĩ và trong khi các phù thủy giỏi giang vắng mặt là cơ hội đầu tiên để ta đến gặp cháu... Nhưng Guillemot không còn nghe ông nói nữa.

Một môi nghi ngờ khủng khiếp xâm chiếm tâm hồn cậu.

NGƯỜI PHỤ NỮ CÓ ĐÔI MẮT MÀU LỤC

Guillemot chào từ biệt Ngài Sha, cố cầm nước mắt. Người đàn ông khoác áo choàng đỏ thành thật tiếc cho cậu và cố an ủi Guillemot là sự thật rồi sẽ sáng tỏ thôi.

Guillemot hỏi ông có biết Người Từ bỏ nào có thể là cha cậu không. Ngài Sha không trả lời được vì ông không quan hệ với những Người Từ bỏ... Để cậu bé đỡ buồn, Ngài Sha cho phép cậu muốn lấy món đồ nào ở cửa hiệu cũng được, nhưng Guillemot chẳng muốn lấy gì hết, thậm chí cả bông hoa sa mạc, thứ đồ gợi nhớ cậu bạn Kyle đang ở nơi xa xôi.

Guillemot rời cửa hiệu đồ cổ và không nấn ná lại Thế giới Thực. Mọi thứ đều quá nhanh, quá ồn ào. Xe cộ, mọi người qua lại tất bật trên vỉa hè mà chẳng thèm nhìn cậu khiến Guillemot cảm thấy khó chịu. Nhưng Guillemot vội vàng còn vì cậu có điều rất quan trọng phải làm ở Xứ Ys.

Ngài Sha đã giải thích là Cánh cửa trong cửa hiệu chỉ để sang Thế giới Vô hình. Muốn về Xứ Ys, cậu phải quay lại con đường như lúc đến. Đợi đến khi chỉ còn lại một mình trong công viên, Guillemot tất tả chui vào trong tòa tháp đang được tu sửa. Trên một trong các bức tường, lẫn vào những dấu vết do thợ đục đá để lại, Guillemot thấy các Linh Phù sẽ đưa cậu về nhà. Cậu bé máy móc đọc câu thần chú, như thể cậu đã làm việc đó suốt cả đời, và sau một đoạn du hành trong hư không mà cậu đã bắt đầu quen thuộc, Guillemot thấy mình đã ở Xứ Ys, trước Cánh cửa sang Thế giới Thực.

Hai Hiệp sĩ bị cậu yểm bùa lúc trước vẫn còn chưa tỉnh. Guillemot vội vàng rời khỏi ngọn đồi.

Guillemot về đến ngôi mộ đá ở Dashtikazar nơi thầy Qadehar thường hẹn cậu. Cũng ở chỗ này, Thầy đã tiết lộ cho cậu biết về bí ẩn và những điều tuyệt vời của cuốn sách *Bí ẩn các vì sao*.

Guillemot leo lên ngôi khoanh chân.

Cậu phải làm sao liên hệ được với Thầy càng sớm càng tốt và tiết lộ với ông những điều cậu vừa biết về việc cuốn sách *Bí ẩn các vì sao* biến mất. Cậu đã hứa với Ngài Sha sẽ làm vậy. Cậu dùng Bùa để liên lạc trong đầu. Đây là lần đầu tiên cậu thử làm phép này. Cậu dùng *Berkana*, Linh Phù có biệt danh là Cây Bu-lô hoặc Cái Tai, giúp liên lạc trong đầu, trộn với *Elhaz*, Linh Phù giúp mở mọi loại khóa, và *Isaz*, Linh Phù giúp cậu tập trung tư tưởng.

Thiết lập xong bùa phép, Guillemot tập trung nghĩ về Thầy Qadehar và tung Bùa ra. Chẳng thấy có tác dụng gì. Guillemot đâm ra nghi ngờ. Không hiểu cậu đã làm đúng mọi việc cần làm chưa nhỉ? Guillemot quyết định thử liên lạc với một người khác xem sao. Cậu hình dung ra Bertram trong đầu mình và lấy hết sức tung Bùa về hướng anh bạn. Guillemot nghe thấy trong đầu giọng nói rên rỉ của chàng Phù thủy trẻ.

“Làm gì mà hét to thế! Ai gọi tôi đây?”

“Em, Guillemot đây mà, xin lỗi anh nhé! Đây là lần đầu tiên em dùng *Bùa này*.”

“Guillemot à! Anh bạn reo lên. Nghe tiếng em anh rất vui. Nào, anh có giúp gì được chú mày không?”

“Có lẽ anh giúp được em đây... Em muốn nói chuyện với Thầy Qadehar mà không được.”

“Có gì lạ đâu! Chú Gérald vừa bảo anh là thầy Qadehar đã rời Xứ Ys sang Thế giới Vô hình cùng với bác Urien của em và một hiệp sĩ khác có tên là Valentin!”

Guillemot kinh ngạc.

“Thế thì nguy rồi... Em có điều rất quan trọng cần cho Thầy biết...”

“Quan trọng ư? Rất, rất quan trọng ư?”, Bertram nhắc lại.

“Rất, rất quan trọng! Vô cùng quan trọng nữa là đấng khác!”

“Thế... đó là cái gì vậy?”

“Em xin anh, Bertram, đừng cố nản nì, em không thể nói cho anh được. Cái này chỉ có Thầy Qadehar được biết thôi.”

“Thế thì em còn chần chừ gì nữa mà không sang Thế giới Vô hình gặp Thầy?”

Bertram trả lời bằng giọng câu hỏi, nhưng Guillemot lại đáp:

“Vâng, em sẽ làm vậy, anh nói đúng...”

“Guillemot này, anh nói đùa ấy mà, em biết thừa rồi còn gì!”

“Em thì không đùa đâu, anh Bertram. Điều em phải nói với Thầy Qadehar vô cùng quan trọng...”

“Nếu thế thì... nếu thế thì... anh đi với em!”

Guillemot do dự giây lát. Cậu không thể nào lôi kéo các bạn khác vào cuộc

phiêu lưu mạo hiểm thêm một lần nữa. Nhưng Bertram thì sao? Tận sâu trong đáy lòng, Guillemot thấy nhẹ người nếu có Bertram cùng đi. Bertram nản nì:

“Thế nào, Guillemot? Em đồng ý, đúng không?”

“Đồng ý. Trưa mai anh đến nhà em nhé!”

“Tuyệt, tuyệt cú mèo! Được rồi, anh đi chuẩn bị đồ đạc đây. Hẹn mai gặp nhé!”

“Vâng, mai anh em mình gặp nhau.”

Cuộc nói chuyện chấm dứt. Dù những lời thú nhận của Ngài Sha vẫn còn khiến Guillemot rất hoang mang, cậu không khỏi mỉm cười nghĩ đến lòng nhiệt tình của Bertram. Anh ấy thật là lạ, nhưng cũng thật... tuyệt vời!

Guillemot nhảy xuống chân mộ đá và đi về hướng làng Troil. Cậu còn một việc quan trọng phải làm. Còn quan trọng hơn cả việc phải truyền đạt lại bí mật với Thầy Qadehar.

Guillemot về đến nhà lúc mẹ đang bày đĩa ra bàn.

- Con về đúng lúc đấy! Mẹ bảo cậu. Rửa tay đi và bày nốt bát đĩa trong khi mẹ lấy món thịt nướng ra khỏi lò! Guillemot lao đến bồn rửa và thò tay vào dưới vòi nước.

- Rửa bằng xà phòng chứ!

Mẹ cậu ra lệnh trong khi vẫn đứng quay lưng lại.

Guillemot thở dài tự hỏi sao mẹ biết cậu đang làm gì trong khi vẫn đứng quay lưng lại. Điều này thì cậu Đệ tử Phù thủy chịu không đoán được!

Cậu nghe lời mẹ, rửa tay bằng xà phòng rồi bày cốc tách, dao đĩa ra bàn. Sau đó, cậu ngồi xuống. Alicia đặt cái đĩa đựng món ăn đang bốc khói xuống trước mặt con trai.

- Ôi, thơm quá! Mình ăn thịt nướng với gì nữa hả mẹ?

- Khoai tây rán.

- Tuyệt! Mẹ ơi, con yêu mẹ lắm!

- Thôi con, ăn đi cho nóng!

Guillemot cắt mấy miếng thịt nướng to đưa cho mẹ rồi mới đặt một miếng vào đĩa mình. Cậu bé hơi run rẩy. Cậu tự hứa hôm nay sẽ hỏi mẹ một điều, điều mà từ trước đến giờ cậu chưa từng dám hỏi. Guillemot muốn biết sự thật, xóa đi nỗi nghi ngờ đang giày vò cậu. Cậu nhìn mẹ, mẹ cậu thật đẹp trong bộ tóc vàng tuyệt vời. Cậu thấy yêu mẹ vô cùng. Không, cậu không làm thế được. Nhưng...

- Mẹ ơi... cậu nghèn nghẹn nói.

- Gì thế con yêu? Alicia trả lời, rồi tái mặt vì thấy con trai có vẻ nghiêm trọng quá. Có chuyện gì vậy?

- Con muốn biết... con muốn biết có phải...

Chưa bao giờ Guillemot cảm thấy nói ra điều này lại khó khăn đến vậy.

- Con muốn biết mẹ có người chồng nào khác ngoài cha con không ạ.

Vậy đấy. Thế là cậu đã nói ra được. Và giờ thì cậu thậm chí trách bản thân. Cậu chẳng dám nhìn mẹ nữa.

Alicia nhìn con trai một lúc lâu, rồi đứng dậy, đến gần và ôm lấy cậu. Guillemot trốn trong lòng mẹ.

- Tội nghiệp con tôi! Mẹ biết là điều này rất khó khăn với con. Mẹ biết mà, con yêu ạ. Nhưng con nghe kỹ này: Mẹ chẳng có ai ngoài cha con cả. Dù cha có làm gì, dù cha không lấy gì làm dũng cảm đi chăng nữa, thì cho đến tận hôm nay, mẹ vẫn rất yêu cha con.

Guillemot khẽ nức nở. Mọi sức ép cậu vẫn cảm nhận bấy lâu nay biến mất cùng với những giọt nước mắt.

- Thôi mà con trai, mẹ dịu dàng vỗ về cậu. Mẹ có cảm giác lại được ôm con như lúc con vừa lọt lòng, em bé đẹp xinh của mẹ!

- Em bé... đẹp xinh? Guillemot hỏi, vừa nấc vừa lau nước mắt.

- Ừ, lúc đó con xinh lắm, đến nỗi một cô y tá ở bệnh viện Dashtikazar, nơi con chào đời đã định bắt cóc con nữa cơ! Mẹ còn nhớ cô ấy rõ mồn một như vừa mới hôm qua thôi. Cô ấy rất xinh, tóc sáng, mắt màu lục...

Guillemot lại thấy tim mình như ngừng đập. Người phụ nữ mắt màu lục, như trong giấc mơ của Ambre! Người phụ nữ định bắt cóc cậu...

- Con yên tâm, Alicia vội vàng nói thêm vì thấy con trai có vẻ ngạc nhiên, cô ấy không bỏ chạy xa được, vì mẹ có mặt ở đó lúc con bị cô ấy bắt mà! Chỉ một lúc sau, người ta đã thấy cô ấy đang lang thang trong hành lang. Cô ấy chịu trả con ngay lại. Sau đó cô ấy bị đuổi việc và mẹ chẳng biết cô ta làm gì về sau này.

- Mẹ có chắc đó là con không? Guillemot phát hoảng lên. Ý con là đứa bé cô ấy trả lại ấy mà?

- Tất nhiên rồi, con yêu ạ, Alicia ngạc nhiên. Con đeo cái vòng có khắc tên con mà. Dù các em bé sơ sinh giống nhau như đúc, mẹ vẫn nhận ra con giữa trăm nghìn em bé khác. Thế con tưởng mình là ai?

- Con chẳng biết nữa, đó mới là chuyện, Guillemot lắm bả rất nhỏ nên mẹ cậu không nghe thấy được. Điều suốt mười ba năm nay cậu vẫn tin chắc như đinh đóng cột, vừa sụp đổ như tòa lâu đài xây trên cát.

NHỮNG VÌ SAO, VẪN LÀ NHỮNG VÌ SAO...

Dù rất mệt mỏi nhưng Guillemot không tài nào nhắm mắt được. Những ý nghĩ cứ trở đi trở lại lộn xộn trong đầu làm cậu thấy đau đớn.

Khi mẹ Alicia đến hôn lên trán cậu, dịu dàng vô cùng, Guillemot giả vờ ngủ. Mẹ thì thầm những lời yêu thương xoa dịu cậu, vuốt ve mái tóc cậu. Guillemot chỉ muốn giây phút này kéo dài mãi mãi. Cậu muốn quên đi hết thảy, trốn tránh những ý nghĩ kinh khủng đang giày vò cậu. Nhưng đêm xuống, nỗi nghi ngờ lại dần vặt cậu. Trong gian phòng tối, tim cậu đập liên hồi, tay nắm chặt lại, mắt mở trừng trừng.

Được một lúc, cậu bèn ra khỏi giường. Đứng dậy làm cậu thấy dễ chịu hơn. Mặc bộ đồ ngủ màu lơ nhạt, cậu đi ra phía cửa sổ và kéo rèm ra. Trên bầu trời ngoài kia, các vì sao tỏa sáng, dù ánh trăng vẫn đang chiếu rọi rõ. Guillemot mở cửa sổ và hít đầy phổi không khí mát rượi trong đêm. Mắt cậu tìm các chòm sao. Guillemot chẳng biết mình nên yêu quý hay căm thù các vì sao nữa. Chính chúng đã làm đảo lộn cuộc sống của cậu và lôi kéo cậu dần thân vào những con đường khủng khiếp. Dưới bầu trời mênh mông, cậu thấy mình thật nhỏ bé và cô đơn hơn bao giờ hết.

Khuôn mặt Thầy Qadehar chợt hiện lên trong đầu cậu, như muốn xoa tan nỗi cô đơn của cậu bé. Cậu chợt có cảm giác nhẹ cả người. Guillemot cũng cảm thấy lòng tràn ngập tình yêu thương thầy Qadehar, người Thầy chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong đời cậu. Có lẽ thật là ngốc nghếch khi nghĩ thế này, nhưng Guillemot luôn tin rằng chẳng có chuyện gì có thể làm hại đến cậu nếu có Thầy che chở!

Cậu bé còn đứng thêm một lúc nữa ngắm các vì sao rồi mới quay lại giường. Mệt quá nên cậu ngủ thiếp đi. Ngọn lửa nhóm bằng đóm cành khô

chập chòn soi sáng mảng tường sập sệ nơi Urien, Valentin và Qadehar ẩn nấp tránh cơn gió đang thổi rất mạnh. Ba người đàn ông nghỉ lại ở một góc trên trần đất nằm giữa Virdu và Biển Nóng bỏng. Từ vài ngày nay, họ ngang dọc khắp làng mạc phố phường ở Thế giới Vô hình, nhưng chưa mấy may thấy tin tức gì về vụ mai phục ở Djaghatael. Nhưng nản chí lúc này thì hãy còn quá sớm. Ba người lặng lẽ ăn bánh mì, thịt dê khô và phomat cừ, rồi chuẩn bị đi ngủ.

Cuộn chặt mình trong tấm da gấu to, Urien ngủ thiếp đi. Tiếng ngáy của ông làm Valentin bật cười. Ông tâm sự với Qadehar:

- Lâu lắm rồi tôi không phải nghe tiếng ngáy như sấm của ông ấy!
- Thôi nào anh Valentin, đừng than phiền nữa. Tôi tin chắc anh thấy nhớ tiếng ngáy của Urien ấy chứ.
- Cậu nói đúng. Chà, tôi thấy mình như sống lại! Mùi lửa cháy cứ lâng lâng! Còn cậu, Qadehar, cậu thấy nhớ cái gì?

Qadehar không trả lời ngay. Ông mãi mê ngắm những vì sao vừa giống mà cũng vừa khác xa những vì sao Xứ Ys.

- Anh Valentin này, lạ thật, cuối cùng ông trả lời, tôi không thấy nhớ cái gì, mà là nhớ đến ai đó. Một cậu bé đang thấy mình thật cô độc ở Xứ Ys.
- Cậu muốn nói đến Guillemot phải không?
- Vâng.
- Hẳn cậu quý thằng bé lắm?
- Thú thật với anh, tôi chỉ lo mất nó.

- Thế mà cậu lại bỏ nó lại một mình...

- Nó có bạn bè và được một phù thủy trẻ trông nom... Nhưng cái chính là tôi tin thằng bé. Guillemot có năng khiếu lắm.

Valentin ngần ngừ một lúc, rồi không trò chuyện tiếp nữa. Ông thấy thấm mệt. Valentin ngáp rồi chui vào chăn len và thiếp đi trong tiếng lửa nổ lách tách. Qadehar vẫn ngồi đó, ánh mắt mãi mê dõi nhìn bầu trời mênh mông.

SỔ TAY CỦA GUILLEMOT

Linh Phù

Đó là hai từ từ trong bảng chữ cái dựa trên vị trí các vì sao. Linh Phù giúp xâm nhập vào Trường Năng lượng, nó tương tự như những chiếc chìa khóa mở ra các sự vật. Các đặc trưng của một Linh Phù là: số (thứ tự và vị trí trong nhóm), hình dáng (tên và dáng vẽ), nội dung (tập hợp các biểu tượng hay biệt danh, ý nghĩa và quyền lực). Mỗi Linh Phù có nhiều quyền hạn. Khi được người sử dụng niệm thầm trong đầu và sau đó đọc thành tiếng (kêu to hoặc lầm nhảm), các Linh Phù có tác dụng đơn giản và trực tiếp.

Mudra (hay còn được dịch ra là Ấn)

Đó là các cử chỉ bằng tay thể hiện lại hình dáng các Linh Phù để gọi chúng lên hoặc tăng cường sức mạnh cho chúng (gần giống với tư thế huyền diệu, tức là khi ta dùng động tác cơ thể mình bắt chước các tư thế của Linh Phù). Đây là cách làm phép vừa nhanh vừa kín đáo. Nhưng phải chú ý là Linh Phù được gọi ra bằng cách dùng Mudra có quyền năng không mạnh bằng khi ta hô tên chúng lên hay dùng tư thế huyền diệu. Vì thế, chỉ nên dùng Mudra khi không còn cách nào khác: khi phải bí mật làm phép, trong hang của loài Korrigan chẳng hạn!

CÁC VÍ DỤ VỀ ẤN (MUDRA)

FEHU	
URUZ	
THURSAZ	
ELHAZ	
INGWAZ	

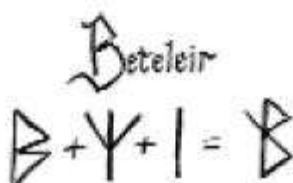
Bùa

Đó là bùa phép, trong đó ta trộn lẫn nhiều Linh Phù. Nếu trong câu Thần chú, ta dùng nhiều Linh Phù để tạo nên một câu thì trong Bùa, ta lại dùng các Linh Phù để tạo thành một từ. Thần chú kết nối các Linh Phù, còn Bùa thì trộn lẫn chúng với nhau. Tạo ra thần chú dễ hơn, nhưng nó lại không mạnh bằng dùng Bùa. Bùa mạnh hơn, thần chú nhưng cũng khó tạo ra hơn. Vì thế, nếu không chắc chắn hay trong lúc nguy cấp, thì nên dùng thần chú.

Ví dụ: Bùa để liên lạc trong đầu được tạo bởi Berkana, Linh Phù cho phép liên lạc trong đầu với mọi người, Elhaz, Linh Phù Dọn đường và Isaz, Linh Phù giúp tập trung tư tưởng. Vì thế trong đầu mình, mình đặt Berkana vào giữa, làm cho nó mơ màng đi, rồi mình gọi Elhaz và Isaz, cũng ru cho chúng ngủ như Berkana. Sau đó, mình chồng chúng lên nhau, làm cho chúng nóng đỏ lên và hòa quyện làm thành một Linh Phù, Beteleir. Rồi

mình đánh thức Linh Phù mới dậy và gửi nó đến khuôn mặt người mình định liên lạc. Khi nó đến đích, liên lạc sẽ được kết nối và diễn ra trong yên lặng trong tâm trí mình và người đó. Chỉ cần tập trung ý nghĩ là được (Bùa giúp trao đổi suy nghĩ giữa hai người). Không cần phải có thần chú để tiến hành việc này, nhưng nếu muốn Bùa do ta tạo ra trôi chảy và dễ bảo, thì cũng có thể thuận phục nó (ta nhấn vào Linh Phù ở giữa Bùa, trong trường hợp này là Berkana, và nói: “Hỡi Cây Bu- lô, Cái Tai, người đã hòa vào Kể Giỏi giang và Thiên nga, vì người mù cần được dẫn dắt, hãy bóc cháy, nó lớp đắp bên ngoài không trung, và điều được biểu đạt, hãy đưa ta đến gặp tâm hồn người ta cần! BETELEIR!”)

BETELEIR

**Hai bùa phép bảo vệ: Bộ giáp Elhaz và
Mũ chiến Khủng bố**

Muốn chống lại một đòn tấn công thể xác hoặc bằng pháp thuật mạnh mà Thursaz và Naudhiz (hai Linh Phù chống lại sự tấn công) không chống đỡ nổi, có thể dùng hai bùa phép rất hiệu nghiệm: câu thần chú Bộ giáp Elhaz và Bùa Mũ chiến Khủng bố, cả hai đều có Linh Phù Elhaz làm cốt lõi. Câu thần chú Bộ giáp Elhaz được thiết lập bằng cách kết hợp sáu Linh Phù Elhaz lại với nhau (có thể nhấm trong đầu, vẽ ra không trung hay xuống mặt đất) nhờ có câu thần chú sau đây: “Nhờ quyền lực của Erda và Kari, Rind, Hir và Loge, Elhaz đằng trước, Elhaz đằng sau, Elhaz bên phải, Elhaz bên trái, Elhaz phía trên, Elhaz phía dưới, Elhaz, hãy bảo vệ ta! ALU (đây là từ phép đầu tiên thường được dùng với các Linh Phù được sử dụng riêng lẻ)!”

Bùa Mũ chiến Khủng bố được tạo thành bằng cách trộn lẫn tám lần Linh

Phù Elhaz với nhau, trong không trung trên đầu hoặc trên mặt đất dưới chân ta. Tám Linh Phù Elhaz hòa tan tạo thành một Linh Phù mới, ngôi sao tám cánh nhọn hoắt, đó là Aegishjamur. Nhưng chỉ cần một trong tám Linh Phù Elhaz không trộn lẫn hoàn toàn với các Linh Phù còn lại cũng đủ để Bùa không hiệu nghiệm. Trong khi đó, nếu một trong sáu Elhaz của Bộ giáp không chắc chắn thì năm cánh kia vẫn ổn, dù quyền năng có yếu đi!

Một cải tiến do Guillemot đề xướng: để chống lại Ngài Sha, trong hầm ngầm ở Gifdu, mình đã dùng Mũ chiến Khủng bố và Bộ giáp Elhaz cùng một lúc! Tức là đầu tiên mình tạo ra một Bùa Mũ chiến, rồi mình làm thần chú Bộ giáp bằng cách dùng Aegishjamur thay cho Elhaz như một Linh Phù bình thường! Thầy Qadehar bảo mình không phải người đầu tiên nghĩ đến việc đó, nhưng lại là người đầu tiên làm được. Nhờ có Nội khí rất mạnh của mình...

AEGISHJAMUR

Chữ Phù Ogham của loài Korrigan

Loài Korrigan sống ở Trăng đất có pháp thuật khác với chúng ta. Con người không biết nhiều về thứ pháp thuật này. Ngay cả trong các thư viện ở Gifdu, mình cũng chẳng tìm được mấy thông tin về điều này. Vì vậy, mình tóm tắt ở đây những gì đã nghe thấy trong cung điện của vua Kor Mehtar...

Pháp thuật Korrigan ra đời trước pháp thuật Phù thủy Xứ Ys. Sức mạnh của nó dựa vào trái đất và mặt trăng chứ không phải là các vì sao. Nó cũng có một bảng chữ cái gồm toàn các chữ Phù gọi là Ogham, thường được tô đỏ

đề tượng trưng cho mối quan hệ máu thịt giữa trái đất và mặt trăng. Các Ogham thường mang tên các loài thực vật (thực vật mọc từ trong đất-bên trong, dưới ánh trăng-bên ngoài). Thứ pháp thuật này được dùng nhờ tiếng Korrigan, kèm theo các điệu múa. Hình như nó dùng các chữ Phù Ogham riêng rẽ (không có dạng tương ứng như thần chú của chúng ta).

Hình như trước đây, trước khi cuốn sách Bí ẩn các vì sao được mang đến Xứ Ys, thì con người cũng dùng thứ pháp thuật dựa vào các chữ Phù Ogham này.

BẢNG LINH PHÙ

Thứ tự: Linh Phù thứ sáu

Liên tưởng (biệt danh): Thợ Thủ công, Ngọn đuốc

Ý nghĩa: ngọn lửa chiếu sáng và thiêu rụi.

Quyền lực: kích thích sự sáng tạo, các chức năng não; làm tỉnh táo; có thể phá hủy (“nỗi buồn làm con người khô héo”)

Chú ý: phải rất cẩn thận khi sử dụng

Attention! (*Délicat à utiliser*)

X Gēbu

GEBU (G)

Thứ tự: Linh Phù thứ bảy

Liên tưởng (biệt danh): Kẻ Khô héo, Gefi

Ý nghĩa: sự trao tặng, trao đổi, cống hiến.

Quyền lực: thiết lập liên lạc; bảo vệ những trao đổi tình cảm hoặc thương mại (“nơi ẩn nấp và giúp đỡ người cùng khổ”); giúp vận hành năng lượng giữa trời, con người và trái đất.

Yera

YERA (Y)

Thứ tự: Linh Phù thứ mười hai

Liên tưởng (biệt danh): Kẻ bị Ruồng bỏ, Frodi, Mùa đẹp

Ý nghĩa: chu kỳ, sự hòa hợp (giữa đất và trời)

Quyền lực: làm nhanh lên hoặc chậm lại tác dụng của pháp thuật, giải phóng, làm trong sạch; giúp củng cố những gì đạt được.

 Berkana

BERKANA (B)

Thứ tự: Linh Phù thứ mười tám

Liên tưởng (biệt danh): Cây bu-lô, Hel, Cái tai.

Ý nghĩa: cân bằng bên trong; Linh Phù của những thứ còn hàm ẩn, được bảo vệ, chứa đựng ở bên trong.

Quyền lực: chuyển tải liên lạc giữa hai tâm hồn; giúp thực hiện các kế hoạch đến nơi đến chốn.

 Laukaz

LAUKAZ (L)

Thứ tự: Linh Phù thứ hai mươi mốt.

Liên tưởng (biệt danh): Cái móc, Bàn chân

Ý nghĩa: nước ở dạng nguyên thủy (biển); tình trạng lỏng của sức sống (dạng nước của Uruz); mầm sống, thứ không thể hiện ra (“tất cả các trang sức quý đều bằng vàng”)

Quyền lực: công thức thần diệu (có tác dụng bảo vệ trong thời gian nhất định); giúp ích cho mọi quá trình tăng trưởng; làm lỏng, loại bỏ mọi cản trở; Linh Phù chữa trị (chống nhiễm trùng).

VÍ DỤ VỀ CÁC CHÒM SAO
LÀ KHUÔN MẪU CHO CÁC LINH PHỤ

CHÒM CUA BIỂN (KÉNAZ)

CHÒM ĐÀN LIA (GEBU)

CHÒM ĐUÔI TÀU (BERKANA)

HẾT TẬP 2

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

-
- [1] Sarabandes: Là tên một điệu nhảy cổ vui nhộn.
 - [2] Điệu nhảy cổ thịnh hành ở một số vùng nước Pháp - ND.
 - [3] Phía Tây nước Pháp - ND.
 - [4] Kor Hosik nói tiếng Pháp không rành lắm nên không chia động từ theo ngôi. Vì vậy lời nói của cậu ta nghe có vẻ hơi kỳ quặc - ND.